

1 Sa-mu-ên

1 Samuel

Mục-đích: Để ghi lại cuộc đời của Sa-mu-ên, vị phán-quan cuối cùng của Y-sơ-ra-ên; việc cai-trị và sự xuống dốc của Sau-lơ, vị vua đầu tiên; cùng sự chọn-lựa và chuẩn-bị của Đa-vít, vị vua oai-hùng nhất của Y-sơ-ra-ên

Người viết: Có lẽ Sa-mu-ên viết 24 chương đầu, và sách gồm cả những phần viết từ các tiên-tri Na-than và Gát (1 Sứ ký 29.29)

Ngày viết: Được Na-than và Gát biên soạn sau khi Sa-lô-môn qua đời vào cuối năm 930 TC (Trước Christ giáng-sinh)

Bối-cảnh: Quyển sách này bắt đầu trong những ngày của các vị phán-quan và diễn-tả sự chuyển tiếp từ chế-độ thần-quyền (do Đức Chúa TRỜI hướng-dẫn) sang chế-độ quân-chủ (do một vị vua cai-trị).

Câu gốc: "Và Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: 'Hãy lắng nghe tiếng nói của dân về mọi điều chúng nói với người, vì chúng đã chẳng bác-bỏ người, nhưng chúng đã bác-bỏ Ta làm vua trên chúng...Thì bây giờ, hãy lắng nghe tiếng nói của chúng; tuy nhiên, người sẽ nghiêm-trọng làm chứng cùng chúng và nói cho chúng biết tục-lệ của vị vua sẽ trị-vì trên chúng.'" (8.7, 9)

Nhân-vật chính: Sa-mu-ên, Sau-lơ, Giô-na-than, Đa-vít

Ý chính: Trên vô-tuyến truyền hình, chúng ta thường nghe lời tuyên-bố: "Vận động viên, chuẩn-bị!" Kê đó, chúng ta nghe tiếng súng nổ, là dấu-hiệu khởi-sự. Một đoàn vận động viên chạy đua, trong tình trạng căng-thẳng, thể hiện qua các bắp thịt và gương mặt, bắt đầu cuộc đua. Trong bất cứ một cuộc đua nào, khởi-sự đều quan-trọng, nhưng kết-thúc lại còn quan-trọng hơn. Thường người dẫn đầu dần dần đuối sức, rồi chìm lặn vào trong đoàn chạy ở giữa. Sự bi-thảm cho người đã từng dẫn đầu là cuối cùng không thắng cuộc đua.

1 Sa-mu-ên là quyển sách có những khởi-sự lớn...và có các kết-thúc bi-thảm. Nó khởi-sự với Ê-li làm thầy tế-lễ thượng-phẩm trong thời-đại các phán-quan. Là một lãnh-tụ tôn-giáo, Ê-li chắc-chắn đã bắt đầu cuộc đời mình thông-giao gần-gũi với Đức Chúa TRỜI. Trong sự truyền-thông với An-ne, và trong việc ông huấn-luyện Sa-mu-ên, con trai của An-ne, ông chứng-tỏ đã có một sự hiểu-biết rõ-ràng về các mục-đích và sự kêu-gọi của Đức Chúa TRỜI (chương 1, 3). Nhưng cuộc đời của ông chấm dứt trong sự ô-nhục khi những người con trai có tội phạm-thượng bị Đức Chúa TRỜI xét phạt và rương giao-ước bắt khà xâm-phạm rơi vào tay kẻ thù-nghịch (chương 4). Cái chết của Ê-li đánh dấu sự xuống dốc của ảnh-hưởng của thầy tế-lễ và sự chối lên của những đảng tiên-tri trong Y-sơ-ra-ên.

Sa-mu-ên đã được mẹ của mình là An-ne hiến-dâng cho việc phụng-sự Đức Chúa TRỜI. Người trở thành một trong các đảng tiên-tri lớn của Y-sơ-ra-ên. Người là một người cầu-nguyện, là người kết-thúc việc làm của các phán-quan, bắt đầu tổ-chức học-đường cho các đảng tiên-tri, và xúc-dầu cho những vị vua đầu tiên của Y-sơ-ra-ên. Nhưng ngay cả Sa-mu-ên cũng không tránh khỏi một chung cuộc nghèo-nàn. Giống như gia-đình của Ê-li, các

con trai của Sa-mu-ên cũng lìa bỏ Đức Chúa TRỜI; chúng lấy của hối-lộ và làm hư-hỏng công-lý. Dân-chúng bác-bỏ sự lãnh-đạo của các phán-quan và những thầy tế-lễ, và la-hét đòi hỏi một vị vua "giống như những dân-tộc khác" có vua của họ (8.5).

Sau-lơ cũng khởi-sự nhanh. Hình-vóc hấp-dẫn, đẹp trai (9.2) và khiêm-nhường (9.21; 10.22) là sự lựa chọn của Đức Chúa TRỜI cho làm vị vua đầu tiên của Y-sơ-ra-ên (10.24). Sự cai-trị ban đầu của người được đánh dấu bằng việc có lãnh-đạo (chương 11), sự dửng-cảm (chương 14.46-48). Nhưng rồi có việc người không vâng lời Đức Chúa TRỜI (chương 15), trở nên ghen-tỵ và là người hoang-tưởng (chương 18, 19), cuối cùng quyền làm vua bị Đức Chúa TRỜI lấy mất (chương 16). Đời của Sau-lơ tiếp-tục xuống dốc. Mãi nghĩ đến việc giết Đa-vít (chương 20-30), người tham-khảo cố-vấn của đồng-cốt (chương 28), rồi cuối cùng tự-vẫn (chương 31).

Giữa những biến-cổ của cuộc đời Sau-lơ là sự khởi đầu của một người khác; đó là Đa-vít, một người theo tâm Đức Chúa TRỜI (13.14; 16.7). Đa-vít phục-dịch Sau-lơ (chương 16), giết chết Gô-li-át (chương 17), và trở thành một dũng-sĩ. Chúng ta sẽ chờ đợi đến sách 2 Sa-mu-ên mới thấy cách Đa-vít chấm dứt.

Khi quý vị đọc 1 Sa-mu-ên, xin ghi chú sự chuyển tiếp từ thần-chủ đến quân-chủ, chuyện Đa-vít với Gô-li-át, Đa-vít với Giô-na-than, Đa-vít với A-bi-ga-in, và xin xem-xét ảnh-hưởng của các đảng tiên-tri. Cũng xin quý vị để ý đến việc của mình, người của Chúa, từ đầu đến cuối.

Ghi chú: Trong Thánh Kinh nguyên ngữ Hê-bơ-rơ, hai sách 1 Sa-mu-ên và 2 Sa-mu-ên là một sách Sa-mu-ên, nhưng Thánh Kinh phiên-bản Hy-ngữ—bản Bảy Mươi, chia sách Sa-mu-ên thành hai sách.

1 Sa-mu-ên 1.1-1.17

A. Ê-LI VÀ SA-MU-ÊN (1.1-7.17)

1. Sự ra đời, thời thơ-ấu của Sa-mu-ên (1.1-3.21)

Đức Chúa TRỜI nhậm lời cầu-nguyện của An-ne xin một đứa con trai (1.1-1.20)

1 Bây giờ có một người đàn-ông nọ ở Ra-ma-tha-im-Xô-phim, trong xứ đồi núi Ép-ra-im, tên là Ên-ca-na, con trai của Giê-rô-ham, con trai của Ê-li-hu, con trai của Tô-hu, con trai của Xu-phơ, một người Ép-ra-im. ²Và ông ấy có hai người vợ: tên người vợ này là An-ne và tên người vợ kia là Phê-ni-na; Phê-ni-na có con-cái, nhưng An-ne không có đứa nào.

³Bây giờ, ông này đi lên từ thành của ông hàng năm để thờ-phượng và để dâng tế-vật cho Đức GIA-VÊ vạn-quân tại Si-lô. Và Hóp-ni và Phi-nê-a, là 2 người con trai của Ê-li, là các thầy tế-lễ của Đức GIA-VÊ ở đó. ⁴Và khi tới ngày Ên-ca-na dâng tế-vật, người ban các phần chia cho Phê-ni-na vợ của mình và cho tất cả các đứa con trai và con gái của bà; ⁵nhưng cho An-ne, người ban một phần gấp đôi, vì người yêu An-ne, nhưng Đức GIA-VÊ đã đóng tử-cung của bà⁽¹⁾. ⁶Tuy nhiên, kẻ cạnh-tranh bà thường trêu-chọc bà một cách cay-đắng để chọc-tức bà, vì Đức GIA-VÊ đã đóng tử-cung của bà. ⁷Và xảy ra năm này sau năm nọ, bà thường đi lên đến đền Đức GIA-VÊ bao nhiêu, thì Phê-ni-na càng trêu-chọc bà bấy nhiêu, vì vậy bà khóc và không chịu ăn. ⁸Lúc đó Ên-ca-na, chồng của bà, nói với bà: "An-ne, tại sao em khóc, và tại sao em không ăn, và tại sao tâm em buồn? Anh há không tốt với em hơn 10 đứa con trai sao?"

⁹Đoạn An-ne đứng dậy sau khi ăn uống xong tại Si-lô. Bấy giờ thầy tế-lễ Ê-li đang ngồi trên ghế cạnh cột cửa đền-thờ Đức GIA-VÊ. ¹⁰Và bà, cay-đắng trong hồn, cầu-nguyện cùng Đức GIA-VÊ và khóc đắng-cay. ¹¹Và bà lập một lời thề và nói: "Ôi, Đức GIA-VÊ vạn-quân, nếu Chúa sẽ thật sự đoái xem sự thống-khổ của con đòi này của Chúa, xin nhớ đến con, và xin đừng quên con đòi này của Chúa, nhưng sẽ cho con đòi này của Chúa một đứa con trai, thì con sẽ dâng nó cho Đức GIA-VÊ tất cả những ngày của đời nó, và dao cạo sẽ chẳng bao giờ được đến trên đầu nó."

¹²Ngay bấy giờ xảy ra, trong khi bà tiếp-tục cầu-nguyện trước mặt Đức GIA-VÊ, Ê-li nhìn xem cái miệng của bà. ¹³Về phần An-ne, bà đang nói trong tâm của bà, chỉ có đôi môi bà di-động, nhưng người ta không nghe tiếng của bà. Vì vậy Ê-li tưởng bà say rượu. ¹⁴Thế thì, Ê-li nói với bà: "Người sẽ làm cho người say rượu bao lâu nữa? Hãy đi già rượu đi!" ¹⁵Nhưng An-ne trả lời, nói: "Không, thưa chúa tôi, tôi là một người đàn-bà nghiêm-trang trong linh; tôi đã không say rượu nho hay rượu mạnh, nhưng tôi đã tuôn đổ hồn tôi ra trước mặt Đức GIA-VÊ. ¹⁶Xin đừng xem con đòi này của chúa như một người đàn-bà vô-lại; vì từ trước đến nay tôi nói vì tôi quan-tâm rất nhiều và vì tôi bị trêu-chọc." ¹⁷Thế thì Ê-li trả lời, nói: "Hãy đi trong sự bình-an; xin Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên nhậm lời cầu-xin mà người đã xin Ngài."

1 Samuel 1.1-1.17

A. ELI AND SAMUEL (1.1-7.17)

1. Samuel's birth and childhood (1.1-3.21)

God answers Hannahs prayer for a son (1.1-1.20)

1 Now there was a certain man from Ramathaim-zophim from the hill country of Ephraim and his name was Elkanah the son of Jeroham, the son of Elihu, the son of Tohu, the son of Zuph, an Ephraimite. ²And he had two wives: the name of one was Hannah and the name of the other Peninnah; and Peninnah had children, but Hannah had no children.

³Now this man would go up from his city yearly to worship and to sacrifice to YHWH of hosts in Shiloh. And the two sons of Eli, Hophni and Phinehas were priests to YHWH there. ⁴And when the day came that Elkanah sacrificed, he would give portions to Peninnah his wife and to all her sons and her daughters; ⁵but to Hannah he would give a double portion, for he loved Hannah, but YHWH had closed her womb. ⁶Her rival, however, would provoke her bitterly to irritate her, because YHWH had closed her womb. ⁷And it happened year after year, as often as she went up to the house of YHWH, she would provoke her, so she wept and would not eat. ⁸Then Elkanah her husband said to her, "Hannah, why doest thou weep and why doest thou not eat and why is thy heart sad? Am I not better to thee than ten sons?"

⁹Then Hannah rose after eating and drinking in Shiloh. Now Eli the priest was sitting on the seat by the doorpost of the temple of YHWH. ¹⁰And she, bitter of soul, prayed to YHWH and wept bitterly. ¹¹And she made a vow and said, "O YHWH of hosts, if Thou wilt indeed look on the affliction of Thy maidservant and remember me, and not forget Thy maidservant, but wilt give Thy maidservant a son, then I will give him to YHWH all the days of his life, and a razor shall never come on his head."

¹²Now it came about, as she continued praying before YHWH, that Eli was watching her mouth. ¹³As for Hannah, she was speaking in her heart, only her lips were moving, but her voice was not heard. So Eli thought she was drunk. ¹⁴Then Eli said to her, "How long wilt thou make thyself drunk? Put away thy wine from thee." ¹⁵But Hannah answered and said "No, my lord, I am a woman severe in spirit; I have drunk neither wine nor strong drink, but I have poured out my soul before YHWH. ¹⁶Do not consider thy maidservant as a worthless woman; for I have spoken until now out of my great concern and my provocation." ¹⁷Then Eli answered and said, "Go in peace; and may the God of Israel grant thy petition that thou hast asked of Him."

¹nghĩa là: không cho mang thai

1 Samuel 1.18-2.4

¹⁸And she said, "Let thy Maidservant find favor in thy sight." So the woman went her way and ate, and her face was no longer *sad*.

¹⁹Then they arose early in the morning and worshiped before YHWH, and returned again to their house in Ramah. And Elkanah knew Hannah his wife, and YHWH remembered her. ²⁰And it came about in due time, after Hannah had conceived, that she gave birth to a son; and she named him Samuel, *saying*, "Because I have asked him of YHWH."

Hannah fulfills her promise to God (1.21-1.28)

²¹Then the man Elkanah went up with all his household to offer to YHWH the yearly sacrifice and pay his vow. ²²But Hannah did not go up, for she said to her husband, "I will not go up until the child is weaned; then I will bring him, that he may appear before YHWH and stay there forever." ²³And Elkanah her husband said to her, "Do what seems best in thy eyes. Remain until thou have weaned him; only may YHWH confirm His word." So the woman remained and nursed her son until she weaned him. ²⁴Now when she had weaned him, she took him up with her, with a three-year-old bull and one ephah of flour and a jug of wine, and brought him to the house of YHWH in Shiloh, although the child was young. ²⁵Then they slaughtered the bull, and brought the boy to Eli. ²⁶And she said, "Oh, my lord! As thy soul liveth, my lord, I am the woman who stood here beside thee, praying to YHWH. ²⁷For this boy I prayed, and YHWH has given me my petition which I asked of Him. ²⁸So I have also lent him to YHWH; as long as he lives he is lent to YHWH." And he worshiped YHWH there.

Hannah's prayer of thanks (2.1-2.11)

2¹Then Hannah prayed and said,
"My heart exults in YHWH;
My horn is exalted in YHWH,
My mouth is enlarged against my enemies,
Because I rejoice in Thy salvation.
²"There is no one holy like YHWH,
Indeed, there is no one besides Thee,
Nor is there any rock like our God.
³"Talk much no more so very proudly,
Do not let arrogance come out of your mouth;
For YHWH is a God of knowledge,
And with Him actions are weighed.
⁴"The bows of the mighty are shattered,
But the feeble gird on strength.

1 Sa-mu-ên 1.18-2.4

¹⁸Và bà nói: "Xin cho con đòi này của chúa tìm được ân-huệ trong cái nhìn của chúa." Thế là người đàn-bà lui ra, ăn uống, và nét mặt bà chẳng còn *buồn* nữa.

¹⁹Đoạn họ dậy sớm vào buổi sáng và thờ-lạy trước mặt Đức GIA-VÊ, rồi lại trở về nhà của họ tại Ra-ma. Và Ên-ca-na biết⁽¹⁾ An-ne vợ của mình, và Đức GIA-VÊ nhớ đến bà. ²⁰Và xảy ra vào đúng thời-điểm, sau khi An-ne đã thọ-thai, bà sinh ra một trai; bà đặt tên nó là Sa-mu-ên, *nói*: "Bởi vì tôi đã xin nó từ Đức GIA-VÊ."

An-ne làm trọn lời hứa của mình đối với Đức Chúa TRỜI (1.21-1.28)

²¹Rồi ông Ên-ca-na đi lên với tất cả gia-hộ của ông để dâng tế-vật cho Đức GIA-VÊ hằng năm, và để *thực hiện* lời thề của ông. ²²Nhung An-ne không đi lên, vì bà nói với chồng của mình: "Em *không* muốn đi lên cho đến khi đứa nhỏ dứt sữa; lúc đó em sẽ đem nó đi, để nó có thể trình-diện trước mặt Đức GIA-VÊ và ở lại đó vĩnh-viễn." ²³Và Ên-ca-na chồng của bà nói với bà: "Hãy làm điều mắt em thấy tốt nhất. Hãy ở lại cho đến khi em đã dứt sữa nó; chỉ nguyên-xin Đức GIA-VÊ xác-nhận lời của Ngài." Vì vậy người đàn-bà ở lại nuôi-dưỡng con trai của mình cho đến khi bà dứt sữa nó. ²⁴Bảy giờ khi bà đã dứt sữa nó, bà dẫn nó đi lên với mình, với 1 con bò đực 3 tuổi⁽²⁾, 1 ê-pha bột mì, và 1 bầu rượu nho và đưa nó đến đền Đức GIA-VÊ tại Si-lô, dâng đứa bé còn nhỏ. ²⁵Đoạn họ giết thịt con bò đực, và giao thẳng nhỏ cho Ê-li. ²⁶Và bà nói: "Ôi, thưa chúa tôi! Tôi chỉ hồn chúa đang sống mà thề, thưa chúa tôi, tôi là người đàn-bà đã đứng đây bên cạnh chúa, cầu-nguyện cùng Đức GIA-VÊ. ²⁷Vì thẳng nhỏ này, tôi đã cầu-nguyện; và Đức GIA-VÊ đã ban cho tôi điều cầu-xin mà tôi đã xin từ Ngài. ²⁸Vì vậy, tôi cũng đã cho Đức GIA-VÊ mượn nó, hễ khi nào nó còn sống, thì nó được cho Đức GIA-VÊ mượn." Và nó thờ-lạy Đức GIA-VÊ ở đó.

Lời cầu-nguyện cảm-tạ của An-ne (2.1-2.11)

2¹Đoạn An-ne cầu-nguyện và nói:
"Tâm con hân-hoan trong Đức GIA-VÊ;
Sừng của con được nâng cao trong Đức GIA-VÊ
Miệng con được rộng ra⁽³⁾ chống lại những kẻ thù của con,
Vì con vui-mừng trong sự cứu-rỗi của Chúa.
²"Không có một đấng nào thánh như Đức GIA-VÊ,
Thật ra, không có một ai ngoài Chúa,
Cũng không có một Vàng Đá nào như Đức Chúa TRỜI chúng con.'
³"Đừng nói nhiều một cách quá hãnh-diện như thế nữa,
Đừng để lời kiêu-căng ra từ miệng của các người;
Vì Đức GIA-VÊ là một Đức Chúa TRỜI⁽⁴⁾ có kiến-thức,
Với Ngài các hành-động đều được cân-nhắc.
⁴"Các cây cung của những kẻ mạnh đều bị gãy tan,
Song những kẻ yếu-ớt đều thất lưng bằng sức mạnh.

¹nghĩa là: ăn nằm

²bản khác: ba con bò đực

³hay: nói mạnh-dạn

⁴hay: một Đức Chúa TRỜI có sự hiểu-biết

1 Sa-mu-ên 2.5-2.20

- 5"Những kẻ đã no-nê phải làm mướn vì bánh,
Song những kẻ đã đói đều ngưng đói.
Thậm-chí kẻ hiếm muộn sinh ra bảy,
Nhưng bà có nhiều con lại mòn-mỏi.
- 6"Đức GIA-VÊ giết và làm cho sống;
Ngài đem xuống tận Âm-phủ và đỡ lên.
- 7"Đức GIA-VÊ khiến nghèo và giàu;
Ngài đem xuống, Ngài cũng nâng lên.
- 8"Ngài đỡ những kẻ nghèo-khó lên từ bụi-đất;
Ngài nhắc những kẻ thiếu-thốn khỏi đống tro,
Đê khiến họ ngồi với những người quý phái,
Và kế-thừa một chỗ ngồi danh-dự;
Vì các trụ của trái đất là của Đức GIA-VÊ,
Và Ngài đã đặt thế-gian trên chúng.
- 9"Ngài sẽ giữ chân những kẻ tin-kính của Ngài,
Nhưng những kẻ ác bị im tiếng trong tối-tăm;
Vì chẳng bởi sức mạnh mà người ta thắng.
- 10"Những kẻ tranh-cạnh với Đức GIA-VÊ sẽ bị tan-vỡ;
Chống lại chúng Ngài sẽ làm sấm trong các tầng trời,
Đức GIA-VÊ sẽ phán-xét các đầu cùng trái đất;
Và Ngài sẽ ban sức mạnh cho vua của Ngài,
Và sẽ nâng cao cái sừng⁽¹⁾ của Đấng được-xức-dầu của Ngài."
- 11Đoạn Ên-ca-na đi đến nhà của ông tại Ra-ma. Nhưng cậu bé hầu-việc Đức GIA-VÊ, trước mặt thầy tế-lễ Ê-li.

Tội của các con trai của Ê-li (2.12-2.17)

12Bấy giờ những con trai của Ê-li là những đồ vô-lại; chúng chẳng biết Đức GIA-VÊ¹³ và những tục-lệ của các thầy tế-lễ đối với dân. Khi một người nào đang hiến-dâng tế-vật, thì dây-tớ của thầy tế-lễ đến trong lúc thịt đang luộc, trong tay cầm một cây chia ba. 14Đoạn nó đâm *cái chia* trong cái chảo, hay cái ấm, hay cái vạc, hay cái nồi; mọi thứ mà cái chia đem lên, thầy tế-lễ sẽ lấy cho chính ông ta. Chúng làm như vậy tại Si-lô đối với tất cả những người của Y-so-ra-ên đến đó. 15Cũng thế, trước khi người ta đốt mỡ, dây-tớ của thầy tế-lễ đến nói với người đang hiến-tế: "Hãy đưa cho thầy tế-lễ thịt để nướng, vì ngài không muốn lấy thịt luộc từ người, chỉ thịt sống thôi." 16Và nếu người ấy nói với nó: "Chắc-chắn người ta phải đốt hết mỡ trước, rồi sau đó hồn anh muốn lấy bao nhiêu cũng được" thì nó nói: "Không, nhưng người sẽ đưa nó cho ta ngay bây giờ; còn nếu không, ta sẽ lấy nó bằng vũ-lực." 17Như vậy, tội các thanh-nam ấy rất nặng trước mặt Đức GIA-VÊ; vì những người ấy đã xem thường của-lễ của Đức GIA-VÊ.

Sa-mu-ên phụng-sự Đức GIA-VÊ (2.18-2.21)

18Bấy giờ Sa-mu-ên đang hầu-việc trước mặt Đức GIA-VÊ, một cậu bé mặc áo-tê bằng vải lanh. 19Và mẹ của cậu thường may cho cậu một cái áo dài nhỏ và đem nó cho cậu từ năm này qua năm nọ, khi bà đi lên với chồng bà để hiến tế-vật hằng năm. 20Lúc đó Ê-li thường chúc-phước cho Ên-ca-na và vợ của ông, nói: "Xin Đức GIA-VÊ ban cho người con cháu từ người đàn-bà này thế cho đứa được xin để cho Đức GIA-VÊ mướn." Và họ đi đến chỗ riêng của họ.

¹hay: xiên dương quyền-năng

1 Samuel 2.5-2.20

- 5"Those who were full hire themselves out for bread,
But those who were hungry cease to *hunger*.
Even the barren gives birth to seven,
But she who has many children languishes.
- 6"YHWH kills and makes alive;
He brings down to Sheol and raises up.
- 7"YHWH makes poor and rich;
He brings low, He also exalts.
- 8"He raises the poor from the dust,
He lifts the needy from the ash heap,
To make them sit with nobles,
And inherit a seat of honor;
For the pillars of the earth are YHWH's
And He set the world on them.
- 9"He keeps the feet of His godly ones,
But the wicked ones are silenced in darkness;
For not by might shall a man prevail.
- 10"Those who contend with YHWH will be shattered;
Against them He will thunder in the heavens,
YHWH will judge the ends of the earth;
And He will give strength to His king,
And will exalt the horn of His anointed."
- 11Then Elkanah went to his home at Ramah. But the boy ministered to YHWH before Eli the priest.

The sin of Eli's sons (2.12-2.17)

12Now the sons of Eli were worthless men; they did not know YHWH¹³ and the custom of the priests with the people. When any man was offering a sacrifice, the priest's servant would come while the meat was boiling, with a three-pronged fork in his hand. 14Then he would thrust it into the pan, or kettle, or caldron, or pot; all that the fork brought up the priest would take for himself. Thus they did in Shiloh to all the Israel who came there. 15Also, before they burned the fat, the priest's servant would come and say to the man who was sacrificing, "Give the priest meat for roasting, as he will not take boiled meat from thee, only raw." 16And if the man said to him, "They must surely burn the fat first, and then take as much as thy soul desires," then he would say, "No, but thou shall give *it to me* now; and if not, I will take it by force." 17Thus the sin of the young men was very great before YHWH, for the men despised the offering of YHWH.

Samuel serves YHWH (2.18-2.21)

18Now Samuel was ministering before YHWH, as a boy girded with a linen ephod. 19And his mother would make him a little robe and bring it to him from year to year when she would come up with her husband to offer the yearly sacrifice. 20Then Eli would bless Elkanah and his wife and say, "May YHWH give thee seed from this woman in place of the one asked for which was lent to YHWH." And they went to their own place.

1 Samuel 2.21-2.35

21And YHWH visited Hannah; and she conceived and gave birth to three sons and two daughters. And the boy Samuel grew before YHWH.

Eli rebukes his sons (2.22-2.26)

22Now Eli was very old; and he heard all that his sons were doing to all Israel, and how they lay with the women who served at the doorway of the tent of meeting. 23And he said to them, "Why do ye do such things, the evil things that I hear from all these people? 24No, my sons; for the report is not good which I hear making YHWH's people transgress. 25If one man sins against another, God will mediate for him; but if a man sins against YHWH, who can intercede for him?" But they would not listen to the voice of their father, for YHWH desired to put them to death.

26Now the boy Samuel was growing in stature and in favor both with YHWH and with men.

A prophet speaks to Eli (2.27-2.36)

27Then a man of God came to Eli and said to him, "Thus says YHWH, 'Did I *not* indeed reveal Myself to the house of thy father when they were in Egypt in *bondage* to Pharaoh's house? 28And did I *not* choose them from all the tribes of Israel to be My priests, to go up to My altar, to burn incense, to carry an ephod before Me; and did I *not* give to the house of thy father all the fire *offerings* of the sons of Israel? 29Why do ye kick at My sacrifice and at My offering which I have commanded in My dwelling, and honor thy sons above Me, by making yourselves fat with the choicest of every offering of My people Israel?' 30Therefore YHWH God of Israel declares, 'I did indeed say that thy house and the house of thy father should walk before Me forever'; but now YHWH declares, 'Far be it from Me—for those who honor Me I will honor, and those who despise Me will be lightly esteemed. 31Behold, the days are coming when I will break thy strength and the strength of thy father's house so that there will not be an old man in thine house. 32And thou wilt see the distress of My dwelling, in *spite* of all that I do good for Israel; and an old man will not be in thine house forever. 33Yet I will not cut off every man of thine from My altar that thine eyes may fail from *weeping* and thy soul grieve, and all the increase of thine house will die in the prime of life. 34And this will be the sign to thee which shall come concerning thy two sons, Hophni and Phinehas: on the same day both of them shall die. 35But I will raise up for Myself a faithful priest who will do according to what is in My heart and in My soul; and I will build him an enduring house, and he will walk before My anointed always.

1 Sa-mu-ên 2.21-2.35

21Và Đức GIA-VÊ thăm-viếng An-ne; bà thụ-thai và sinh 3 trai và 2 gái. Và cậu bé Sa-mu-ên lớn lên trước mặt Đức GIA-VÊ.

Ê-li quở-trách những con trai của ông (2.22-2.26)

22Bây giờ, Ê-li rất già; ông nghe mọi điều các đứa con trai của ông đang gây ra cho tất cả Y-sơ-ra-ên, và thể nào chúng nằm với các bà phục-dịch nơi lối vào cửa của lều hội-kiến. 23Và ông nói với chúng: "Tại sao chúng bây làm những điều như vậy, những điều xấu-xa mà ta nghe từ tất cả những người này? 24Không, các con trai của ta ôi; vì cái phúc-trình không tốt mà ta nghe làm dân Đức GIA-VÊ phạm tội. 25Nếu một người phạm-tội chống lại một người khác, Đức Chúa TRỜI sẽ làm trung-gian cho nó; nhưng nếu một người phạm-tội chống Đức GIA-VÊ, thì ai có thể xin giùm cho nó?" Nhưng chúng không muốn nghe tiếng của cha chúng, vì Đức GIA-VÊ muốn cho chúng chết.

26Bây giờ cậu bé Sa-mu-ên đang lớn lên về tầm-vóc và trong ân-huệ với cả Đức GIA-VÊ lẫn người ta.

Một tiên-tri nói với Ê-li (2.27-2.36)

27Đoạn có một người của Đức Chúa TRỜI đến cùng Ê-li và nói với ông: "Đức GIA-VÊ phán như vậy: 'Có phải Ta thực sự đã *chẳng* tỏ Ta ra cho nhà của tổ-phụ ngươi biết khi chúng ở trong Ê-díp-tô¹⁾ trong xiềng xích cho nhà của Pha-ra-ôn ư? 28Và có phải Ta đã *chẳng* chọn chúng từ tất cả các chi-tộc Y-sơ-ra-ên để làm thầy tế-lễ của Ta, để đi lên đến bàn-thờ của Ta, để dâng hương-trầm, để mặc áo-tê trước mặt Ta; và có phải Ta đã *chẳng* ban cho nhà tổ-phụ của ngươi tất cả *các của-lễ* dùng lửa của những con trai Y-sơ-ra-ên ư? 29Tại sao các ngươi đá té-vật của Ta và của-lễ của Ta mà Ta đã truyền *trong* chỗ ngự của Ta, và trọng những đứa con trai của ngươi hơn Ta, bằng cách làm cho chính các ngươi mập với phần tốt nhất của mọi của-lễ của dân Y-sơ-ra-ên Ta?' 30Vi thể GIA-VÊ Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên tuyên-bố: 'Ta quả thật đã nói rằng nhà của ngươi và nhà của tổ-phụ ngươi sẽ bước đi trước mặt Ta mãi mãi'; nhưng bây giờ Đức GIA-VÊ tuyên-bố: 'Ta quyết không giữ điều ấy nữa—vì những kẻ kính -trọng Ta, Ta sẽ kính-trọng, và những kẻ coi thường Ta sẽ bị xem nhẹ. 31Này, các ngày sắp đến khi Ta sẽ bẻ sức-lực của ngươi và sức-lực của nhà tổ-phụ ngươi, để sẽ không có một người già nào trong nhà của ngươi. 32Và ngươi sẽ thấy cảnh khốn-cùng của nơi Ta ngụ, *dầu* cho mọi điều tốt-lành Ta làm cho Y-sơ-ra-ên; và một người già sẽ không ở trong nhà của ngươi mãi mãi. 33Tuy nhiên Ta sẽ không cắt đứt mọi người nam của ngươi khỏi bàn-thờ Ta để đôi mắt của ngươi bị hồng vì *khóc* và hồn ngươi buồn rầu, và tất cả sự gia-tăng²⁾ của nhà ngươi đều sẽ chết ở vào thuở thanh xuân của đời. 34Và đây sẽ là dấu-hiệu cho ngươi mà nó sẽ đến cho hai con trai của ngươi, Hóp-ni và Phi-nê-a: vào cùng một ngày cả hai sẽ chết. 35Nhưng Ta sẽ đẩy lên cho Ta một thầy tế-lễ trung-tín, nó sẽ làm theo điều trong tâm Ta và trong hồn Ta; rồi Ta sẽ cất cho nó một nhà vững-bền, và nó sẽ bước đi trước mặt đấng được-xức-dầu của Ta luôn luôn.

¹⁾Ê-díp-tô là Ai Cập

²⁾nghĩa là: con cái

1 Sa-mu-ên 2.36-3.18

³⁶Rồi sẽ xảy ra mọi người còn lại trong nhà của người sẽ đến mà bái nó xin một miếng bạc hay một ổ bánh, và nói: 'Xin biệt-phái tôi vào một trong các văn-phòng của thầy tế-lễ, ngõ hầu tôi có thể ăn một miếng bánh.'"

Đức Chúa TRỜI gọi Sa-mu-ên phục-vụ Ngài (3.1-3.21)

3 ¹Bây giờ, cậu bé Sa-mu-ên đang hầu-việc Đức GIA-VÊ trước mặt Ê-li. Và lời từ Đức GIA-VÊ đã là hiếm trong những ngày đó, các sự hiện-thấy không thường xuyên. ²Và xảy ra vào lúc đó trong khi Ê-li đang nằm xuống nơi chỗ của ông (bây giờ mắt ông đã bắt đầu trở nên mờ và ông không thể thấy rõ), ³đèn của Đức Chúa TRỜI chưa tắt, và Sa-mu-ên đang nằm xuống trong đền-thờ của Đức GIA-VÊ, nơi có rương của Đức Chúa TRỜI, ⁴thì Đức GIA-VÊ gọi: "Sa-mu-ên! Sa-mu-ên!" và người nói: "Có con đây!" ⁵Rồi người chạy tới Ê-li và thưa: "Có con đây, vì ông đã gọi con." Nhưng ông nói: "Ta đã chẳng gọi; nằm xuống lại đi." Vì vậy người đi và nằm xuống. ⁶Rồi Đức GIA-VÊ lại gọi: "Sa-mu-ên!" Vì vậy Sa-mu-ên đứng dậy và đi tới Ê-li, và thưa: "Có con đây, vì ông đã gọi con." Nhưng ông nói: "Ta đã không có gọi, con trai ta ơi, nằm xuống lại đi." ⁷Bây giờ, Sa-mu-ên chưa biết Đức GIA-VÊ, cũng chưa có lời của Đức GIA-VÊ được tỏ ra cho người biết. ⁸Thế là Đức GIA-VÊ lại gọi Sa-mu-ên, lần thứ ba. Và người đứng dậy và đi tới Ê-li, và thưa: "Có con đây, vì ông đã gọi con." Lúc đó, Ê-li nhận ra rằng Đức GIA-VÊ đang gọi thẳng nhỏ. ⁹Và Ê-li nói với Sa-mu-ên: "Hãy đi nằm xuống; và sẽ là nếu Ngài gọi con, thì con sẽ thưa: 'Xin phán! Thưa Đức GIA-VÊ, vì kẻ tôi-tớ này của Chúa đang lắng nghe.'" Vì vậy Sa-mu-ên đi và nằm xuống nơi chỗ của mình.

¹⁰Lúc đó, Đức GIA-VÊ đến, đứng, gọi như các lần trước: "Sa-mu-ên! Sa-mu-ên!" Sa-mu-ên thưa: "Xin phán, vì kẻ tôi-tớ này của Chúa đang lắng nghe." ¹¹Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: "Này, Ta sắp làm một điều trong Y-sơ-ra-ên, mà cả hai lỗ tai của mọi kẻ khi nghe về nó đều sẽ bị lũng bùng. ¹²Vào ngày đó, Ta sẽ thực-hành việc chống lại Ê-li mọi điều Ta đã nói về nhà của nó, từ đầu cho đến cuối. ¹³Vì Ta đã nói cho nó biết rằng Ta sắp phán-xét nhà nó mãi mãi vì tội-lỗi mà nó đã biết, vì các con trai nó đã đem rủa-sả lên trên chính chúng nó và nó đã chẳng gỡ-trách chúng. ¹⁴Bởi vậy Ta đã thề cùng nhà Ê-li rằng tội của nhà Ê-li mãi mãi sẽ không được chuộc bởi tế-vật hay của-lễ."

¹⁵Thế là Sa-mu-ên nằm xuống cho đến sáng. Đoạn người mở các cửa nhà của Đức GIA-VÊ. Nhưng Sa-mu-ên ngại thuật lại sự hiện-thấy cho Ê-li biết. ¹⁶Lúc đó Ê-li gọi Sa-mu-ên và nói: "Sa-mu-ên, con trai của ta." Người thưa: "Có con đây." ¹⁷Và Ê-li nói: "Lời mà Ngài đã phán cùng con là gì? Xin đừng giấu ta. Xin Đức Chúa TRỜI gây ra cho con như thế, và còn nhiều hơn, nếu con giấu ta bất cứ một điều gì trong tất cả những lời mà Ngài đã phán cùng con." ¹⁸Vì vậy, Sa-mu-ên nói cho ông biết mọi điều và không giấu ông bất cứ một điều gì cả. Và ông nói: "Ấy là Đức GIA-VÊ; xin để Ngài làm điều dường như tốt đối với Ngài."

1 Samuel 2.36-3.18

³⁶And it shall come about that everyone who is left in thine house shall come and bow down to him for a piece of silver or a loaf of bread, and say, "Please attach me to one of the priest's offices so that I may eat a piece of bread.""

God calls Samuel to serve him (3.1-3.21)

3 ¹Now the boy Samuel was ministering to YHWH before Eli. And word from YHWH was rare in those days, visions were infrequent. ²And it happened at that time as Eli was lying down in his place (now his eyesight had begun to grow dim and he could not see well), ³and the lamp of God had not yet gone out, and Samuel was lying down in the temple of YHWH where the ark of God was, ⁴that YHWH called, "Samuel, Samuel!" and he said, "Here I am." ⁵Then he ran to Eli and said, "Here I am, for thou calledst me." But he said, "I did not call, lie down again." So he went and lay down. ⁶And YHWH called yet again, "Samuel!" So Samuel arose and went to Eli, and said, "Here I am, for thou calledst me." But he said, "I did not call, my son, lie down again." ⁷Now Samuel did not yet know YHWH, nor had the word of YHWH yet been revealed to him. ⁸So YHWH called Samuel again for the third time. And he arose and went to Eli, and said, "Here I am, for thou calledst me." Then Eli discerned that YHWH was calling the boy. ⁹And Eli said to Samuel, "Go lie down, and it shall be if He calls thee, that thou shalt say, 'Speak, YHWH, for Thy servant is listening.'" So Samuel went and lay down in his place.

¹⁰Then YHWH came and stood and called as at other times, "Samuel! Samuel!" And Samuel said, "Speak, for Thy servant is listening." ¹¹And YHWH said to Samuel, "Behold, I am about to do a thing in Israel at which both ears of everyone who hears it will tingle. ¹²In that day I will carry out against Eli all that I have spoken concerning his house, from beginning to end. ¹³For I have told him that I am about to judge his house forever for the iniquity which he knew, because his sons brought a curse on themselves and he did not rebuke them. ¹⁴And therefore I have sworn to the house of Eli that the iniquity of Eli's house shall not be atoned for by sacrifice or offering forever."

¹⁵So Samuel lay down until morning. Then he opened the doors of the house of YHWH. But Samuel was afraid to tell the vision to Eli. ¹⁶Then Eli called Samuel and said, "Samuel, my son." And he said, "Here I am." ¹⁷And he said, "What is the word that He spoke to thee? Please do not hide it from me. May God do so to thee, and more also, if thou hide anything from me of all the words that He spoke to thee." ¹⁸So Samuel told him everything and hid nothing from him. And he said, "It is YHWH; let Him do what seems good to Him."

1 Samuel 3.19-4.13

19Thus Samuel grew and YHWH was with him and let none of his words fall to the ground **20**And all Israel from Dan even to Beersheba knew that Samuel was confirmed as a prophet of YHWH. **21**And YHWH appeared again at Shiloh, because YHWH revealed Himself to Samuel at Shiloh by the word of YHWH.

2. War with the Philistines (4.1-7.17)

The Philistines defeated Israel; the death of Eli's two sons (4.1-4.15)

4 **1**Thus the word of Samuel came to all Israel. Now Israel went out to meet the Philistines in battle and camped beside Ebenezer while the Philistines camped in Aphek. **2**And the Philistines drew up in battle array to meet Israel. When the battle spread, Israel was smitten before the Philistines who killed about four thousand men on the battlefield. **3**When the people came into the camp, the elders of Israel said, "Why has YHWH defeated us today before the Philistines? Let us take to ourselves from Shiloh the ark of the covenant of YHWH that it may come among us and deliver us from the power of our enemies." **4**So the people sent to Shiloh, and from there they carried the ark of the covenant of YHWH of hosts who sits *above* the cherubim; and the two sons of Eli, Hophni and Phinehas, were there with the ark of the covenant of God.

5And it happened as the ark of the covenant of YHWH came into the camp, that all Israel shouted with a great shout, so that the earth resounded. **6**And when the Philistines heard the noise of the shout, they said, "What *does* the noise of this great shout in the camp of the Hebrews *mean*?" Then they understood that the ark of YHWH had come into the camp. **7**And the Philistines were afraid, for they said, "God has come into the camp." And they said, "Woe to us! For nothing like this has happened before. **8**Woe to us! Who shall deliver us from the hand of these mighty gods? These are the gods who smote the Egyptians with all *kinds of* plagues in the wilderness. **9**Take courage and be men, O Philistines, lest ye become slaves to the Hebrews, as they have been slaves to you; therefore, be men and fight." **10**So the Philistines fought and Israel was smitten, and every man fled to his tent, and the slaughter was very great; for there fell of Israel thirty thousand foot soldiers. **11**And the ark of God was taken; and the two sons of Eli, Hophni and Phinehas, died.

12Now a man of Benjamin ran from the battle line and came to Shiloh the same day with his clothes torn and dust on his head. **13**When he came, behold, Eli was sitting on *his* seat by the road eagerly watching, because his heart was trembling for the ark of God. So the man came to tell *it* in the city, and all the city cried out.

1 Sa-mu-ên 3.19-4.13

19Như vậy Sa-mu-ên lớn lên, và Đức GIA-VÊ ở cùng người và chẳng để bất cứ một lời nào của người rơi xuống đất⁽¹⁾. **20**Và tất cả Y-sơ-ra-ên từ Đan thậm chí đến Bê-e-Sê-ba đều biết rằng Sa-mu-ên được xác-nhận là một đấng tiên-tri của Đức GIA-VÊ. **21**Và Đức GIA-VÊ lại hiện ra tại Si-lô, bởi vì Đức GIA-VÊ tỏ chính Ngài ra cùng Sa-mu-ên tại Si-lô bởi lời của Đức GIA-VÊ.

2. Chiến-tranh với dân Phi-li-tin (4.1-7.17)

Dân Phi-li-tin đánh bại Y-sơ-ra-ên; cái chết của hai người con trai của Ê-li (4.1-4.15)

4 **1**Như vậy lời của Sa-mu-ên đến cùng tất cả Y-sơ-ra-ên. Bây giờ Y-sơ-ra-ên đi ra để nghinh-chiến dân Phi-li-tin và dân trại cạnh Ê-bên-Ê-xe, trong khi dân Phi-li-tin dân trại tại A-phéc. **2**Và dân Phi-li-tin dàn đội hình nghinh-chiến Y-sơ-ra-ên. Khi chiến-trận lan-tràn, Y-sơ-ra-ên bị đánh trước mặt dân Phi-li-tin, là dân giết khoảng 4 ngàn binh lính tại chiến-trường. **3**Khi quân-binh vào trong trại, các trưởng-lão Y-sơ-ra-ên nói: "Tại sao hôm nay Đức GIA-VÊ đã đánh-bại chúng ta trước mặt dân Phi-li-tin? Chúng ta hãy đem cho chúng ta rương giao-ước của Đức GIA-VÊ từ Si-lô, để nó có thể đến ở giữa vòng chúng ta và giải-cứ chúng ta khỏi quyền-lực của những kẻ thù chúng ta." **4**Thế là quân-binh được sai đến Si-lô, và từ đó họ kiêng rương giao-ước của Đức GIA-VÊ vạn quân, Đấng ngự ở bên trên những chê-rúp; và 2 con trai của Ê-li, Hóp-ni và Phi-nê-a, ở đó với rương giao-ước của Đức Chúa TRỜI.

5Và xây ra khi rương giao-ước của Đức GIA-VÊ đến trong trại, thì tất cả Y-sơ-ra-ên đều la lên với tiếng hét lớn, đến rầm đất. **6**Và khi dân Phi-li-tin nghe tiếng ồn ào la hét đó, chúng nói: "Tiếng ồn ào la hét lớn nầy trong trại của dân Hê-bơ-rơ là gì vậy?" Đoạn chúng hiểu rằng rương giao-ước của Đức GIA-VÊ đã đến trong trại. **7**Và dân Phi-li-tin sợ; vì chúng nói: "Ông TRỜI đã đến trong trại ấy." Và chúng nói: "Khôn cho chúng ta! Vì trước đây không có cái gì đã xảy ra như cái nầy. **8**Khôn cho chúng ta! Ai sẽ giải-cứ chúng ta khỏi bàn tay của các thần mạnh-mẽ nầy? Đây là các thần đã đánh hạ dân Ê-díp-tô với tất cả tai-họa trong vùng hoang-vu. **9**Can-đảm lên và hãy làm đàn-ông⁽²⁾, hỡi các người Phi-li-tin, e rằng các người trở thành những kẻ nô lệ của dân Hê-bơ-rơ, như chúng đã là nô-lệ của các người; vì thế, hãy làm đàn-ông và hãy chiến-đấu!" **10**Vì vậy, dân Phi-li-tin chiến-đấu và Y-sơ-ra-ên bị đánh hạ, và mỗi người chạy trốn đến lều của mình⁽³⁾, và cuộc tàn-sát rất khủng-khiếp; vì ở đó 30 ngàn bộ-binh của Y-sơ-ra-ên ngã gục. **11**Và rương của Đức Chúa TRỜI bị cướp đi; 2 con trai của Ê-li, Hóp-ni và Phi-nê-a, đều chết.

12Bây giờ, một người đàn-ông Bên-gia-min chạy từ trận-tuyến đến Si-lô trong cùng một ngày, với quần-áo của hắn rách nát và bụi đất trên đầu của hắn. **13**Khi hắn đến, kia, Ê-li đang ngồi trên ghế ngồi kế bên đường thiết-tha theo dõi, bởi vì tâm ông đang run-sợ cho rương của Đức Chúa TRỜI. Thế là người ấy đến nói cho biết tin đó trong thành, tất cả thành đều khóc la.

¹Nghĩa là: chẳng bỏ qua một lời nào của người

²hay: hãy nên bậc trưởng-phu

³hay: nhà của mình

1 Sa-mu-ên 4.14-5.7

¹⁴Khi Ê-li nghe tiếng ồn khóc la này, ông nói: "Tiếng động ồn ào này là gì vậy?" Lúc đó người ấy vội vàng đến và nói cho Ê-li biết. ¹⁵Bây giờ Ê-li đã được 98 tuổi và đôi mắt ông đã bị mờ đến nỗi ông không thể thấy được.

Phi-li-tin cướp cái rương; cái chết của Ê-li (4.16-4.22)

¹⁶Và người ấy nói với Ê-li: "Con là kẻ đã vừa đến từ trận-tuyến. Thật ra, con đã trốn khỏi trận-tuyến hôm nay." Và ông nói: "Các việc đã ra sao, hỡi con trai ta?" ¹⁷Thế thì người đem tin trả lời và nói: "Y-sơ-ra-ên đã tháo chạy trước dân Phi-li-tin, và cũng đã có một cuộc tàn-sát lớn giữa quân-binh, và 2 con trai của ông, Hóp-ni và Phi-nê-a, cũng chết, và rương của Đức Chúa TRỜI đã bị cướp đi." ¹⁸Và xảy ra khi người ấy nói đến rương của Đức Chúa TRỜI, ông thì ngã bật ngửa khỏi ghế ngồi về phía sau bên cạnh cái cổng, cổ ông bị gãy, ông chết, vì ông già và nặng. Như vậy ông đã phán-xét Y-sơ-ra-ên trong 40 năm.

¹⁹Bây giờ, con dâu của ông, vợ của Phi-nê-a, đang có mang sắp sanh; và khi bà nghe tin rương của Đức Chúa TRỜI đã bị cướp đi, rằng cha chồng của mình và chồng của mình đã chết, thì bà quì gối xuống và đẻ, vì những cơn đau của bà đã đến trên bà. ²⁰Vào lúc bà sắp chết, những người đàn-bà đứng cạnh bà nói với bà: "Đừng sợ, vì bà đã sinh ra một đứa con trai." Nhưng bà không trả lời và không chú ý đến. ²¹Và bà gọi thằng nhỏ là Y-ca-bốt¹, nói: "Vinh-quang đã lia khỏi Y-sơ-ra-ên," vì rương của Đức Chúa TRỜI đã bị cướp đi và bởi cơ cha chồng của bà và chồng của bà. ²²Và bà nói: "Vinh-quang đã lia khỏi Y-sơ-ra-ên, vì rương của Đức Chúa TRỜI đã bị cướp đi."

Đức Chúa TRỜI phạt dân Phi-li-tin (5.1-5.12)

5 ¹Bây giờ dân Phi-li-tin lấy rương của Đức Chúa TRỜI và đem nó từ Ê-bên-Ê-xe tới Ách-đốt. ²Đoạn dân Phi-li-tin lấy rương của Đức Chúa TRỜI, đem nó đến đền Đa-gôn², và đặt nó kề bên Đa-gôn. ³Khi dân Ách-đốt dậy sớm ngày hôm sau, kia, Đa-gôn đã ngã úp mặt của nó xuống đất trước mặt rương của Đức GIA-VÊ. Thế là chúng lấy Đa-gôn và đặt lại nó ở chỗ của nó. ⁴Nhưng khi chúng dậy sớm sáng hôm sau, kia, Đa-gôn đã ngã úp mặt của nó xuống đất trước mặt rương của Đức GIA-VÊ. Và cái đầu của Đa-gôn và cả các lòng bàn tay của những bàn tay nó đều bị chặt phẳng nằm trên ngạch cửa; Đa-gôn chỉ còn lại có cái thân mình mà thôi. ⁵Vì thế các thầy tế-lễ của Đa-gôn và tất cả mọi người vào đền Đa-gôn đều không giẫm lên ngạch cửa của Đa-gôn tại Ách-đốt cho đến ngày nay.

⁶Ngay bấy giờ tay của Đức GIA-VÊ là nặng³ trên dân Ách-đốt, và Ngài tàn-phá chúng và đánh chúng với những khối u, tại cả Ách-đốt lẫn trong các lãnh-thổ của nó. ⁷Khi các người Ách-đốt thấy vậy, chúng nói: "Rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên không được ở lại với chúng ta, vì tay Ngài khốc-liệt trên chúng ta và trên Đa-gôn thân của chúng ta."

¹nghĩa là: "không có vinh-quang"

²Đa-gôn là một thần của dân Phi-li-tin

³nghĩa là: không nương tay

1 Samuel 4.14-5.7

¹⁴When Eli heard the noise of the outcry, he said, "What does the noise of this commotion mean?" Then the man came hurriedly and told Eli. ¹⁵Now Eli was ninety-eight years old, and his eyes were set so that he could not see.

The Philistines capture the ark; Eli's death (4.16-4.22)

¹⁶And the man said to Eli, "I am the one who came from the battle line. Indeed, I escaped from the battle line today." And he said, "How did things go, my son?" ¹⁷Then the one who brought the news answered and said, "Israel has fled before the Philistines and there has also been a great slaughter among the people, and thy two sons also, Hophni and Phinehas, are dead, and the ark of God has been taken." ¹⁸And it came about when he mentioned the ark of God that he fell off the seat backward beside the gate, and his neck was broken and he died, for he was old and heavy. Thus he judged Israel forty years.

¹⁹Now his daughter-in-law, Phinehas' wife, was pregnant and about to give birth; and when she heard the news that the ark of God was taken and that her father-in-law and her husband had died, she kneeled down and gave birth, for her pains came upon her. ²⁰And about the time of her death the women who stood by her said to her, "Do not be afraid, for thou have given birth to a son." But she did not answer or pay attention.

²¹And she called the boy Ichabod, saying, "The glory has departed from Israel," because the ark of God was taken and because of her father-in-law and her husband. ²²And she said, "The glory has departed from Israel, for the ark of God was taken."

God punishes the Philistines (5.1-5.12)

5 ¹Now the Philistines took the ark of God and brought it from Ebenezer to Ashdod. ²Then the Philistines took the ark of God and brought it to the house of Dagon, and set it by Dagon. ³When the Ashdodites arose early the next morning, behold, Dagon had fallen on his face to the ground before the ark of YHWH. So they took Dagon and set him in his place again. ⁴But when they arose early the next morning, behold, Dagon had fallen on his face to the ground before the ark of YHWH. And the head of Dagon and both the palms of his hands were cut off, on the threshold; only the trunk of Dagon was left to him. ⁵Therefore neither the priests of Dagon nor all who enter Dagon's house tread on the threshold of Dagon in Ashdod to this day.

⁶Now the hand of YHWH was heavy on the Ashdodites, and He ravaged them and smote them with tumors, both Ashdod and its territories. ⁷When the men of Ashdod saw that it was so, they said, "The ark of the God of Israel must not remain with us, for His hand is severe on us and on Dagon our god."

1 Samuel 5.8-6.9

⁸So they sent and gathered all the lords of the Philistines to them and said, "What shall we do with the ark of the God of Israel?" And they said, "Let the ark of the God of Israel be brought around to Gath." And they brought the ark of the God of Israel *around*. ⁹And it came about that after they had brought it around, the hand of YHWH was against the city with very great panic; and He smote the men of the city, both young and old, so that tumors broke out on them. ¹⁰So they sent the ark of God to Ekron. And it happened as the ark of God came to Ekron that the Ekronites cried out, saying, "They have brought the ark of the God of Israel around to me, to kill me and my people." ¹¹They sent therefore and gathered all the lords of the Philistines and said, "Send away the ark of the God of Israel, and let it return to its own place, that it may not kill me and my people." For there was a deadly panic throughout the city; the hand of God was very heavy there. ¹²And the men who did not die were smitten with tumors and the cry of the city went up to heaven.

The Philistines return the ark (6.1-7.2)

6 ¹Now the ark of YHWH had been in the field of the Philistines seven months. ²And the Philistines called for the priests and the diviners, saying, "What shall we do with the ark of YHWH? Tell us how we shall send it to its place." ³And they said, "If ye send away the ark of the God of Israel, do not send it empty; but ye shall surely return to Him a guilt offering. Then ye shall be healed and it shall be known to you why His hand is not removed from you." ⁴Then they said, "What shall be the guilt offering which we shall return to Him?" And they said, "Five golden tumors and five golden mice *according to* the number of the lords of the Philistines, for one plague was on all of you and on your lords. ⁵So ye shall make likenesses of your tumors and likenesses of your mice that ravage the land and ye shall give glory to the God of Israel; perhaps He will ease His hand from you, your gods, and your land. ⁶Why then do ye harden your hearts as the Egyptians and Pharaoh hardened their hearts? When He had severely dealt with them, did they not allow the people to go, and they departed? ⁷Now therefore take and prepare a new cart and two milch cows on which there has never been a yoke; and hitch the cows to the cart and take their calves home, away from them. ⁸And take the ark of YHWH and place it on the cart; and put the articles of gold which ye return to Him as a guilt offering in a box by its side. Then send it away that it may go. ⁹And watch, if it goes up by the way of its own territory to Beth-shemesh, then He has done us this great evil. But if not, then we shall know that it was not His hand that struck us; it happened to us by chance."

1 Sa-mu-ên 5.8-6.9

⁸Vì vậy, chúng sai mời tụ-họp với chúng tất cả những chúa-tể dân Phi-li-tin, và nói: "Chúng ta sẽ làm gì với rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên?" Và chúng nói: "Hãy chuyển rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên đến Gát." Và chúng chuyển rương của ĐỨC CHÚA TRỜI của Y-sơ-ra-ên. ⁹Và xảy ra sau khi chúng đã chuyển nó đi vòng quanh, bàn tay của ĐỨC GIA-VÊ chống lại thành ấy với một sự hoảng-hốt rất lớn; và Ngài đánh hạ các người đàn-ông của thành ấy, cả trẻ lẫn già, đến nỗi các khối u phát ra trên chúng. ¹⁰Vì vậy chúng sai gửi rương của ĐỨC CHÚA TRỜI đến Éc-rôn. Và xảy ra khi rương của ĐỨC CHÚA TRỜI đến Éc-rôn, dân Éc-rôn kêu la lên: "Họ đã chuyển rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên đi vòng quanh đến ta, đang giết ta và dân ta." ¹¹Vì thế, chúng sai mời tụ-họp tất cả những chúa-tể của dân Phi-li-tin và nói: "Hãy sai đem rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên đi, và để nó trở về chỗ của nó, để nó không thể giết ta và dân ta." Vì có một sự hoảng-hốt chết-chóc khắp cả thành ấy; bàn tay của ĐỨC CHÚA TRỜI rất nặng ở đó. ¹²Và những người đã không chết thì bị đánh với các khối u, và tiếng kêu-la của thành lên đến tận trời.

Dân Phi-li-tin trả lại cái rương (6.1-7.2)

6 ¹Bấy giờ rương của ĐỨC GIA-VÊ ở trong cánh đồng của dân Phi-li-tin trong 7 tháng. ²Và dân Phi-li-tin mời các thầy tế-lễ và các thầy bói đến, nói: "Chúng tôi sẽ làm gì với rương của GIA-VÊ? Hãy nói cho chúng tôi biết làm sao chúng tôi sẽ gửi nó đi đến chỗ của nó." ³Và chúng nói: "Nếu các người gửi rương của THẦN của Y-sơ-ra-ên đi, thì đừng gửi nó đi không; nhưng chắc-chắn các người sẽ đáp lại Ngài một của-lễ *chuộc* lỗi. Lúc đó các người sẽ được chữa lành và các người sẽ được biết tại sao tay Ngài không rời khỏi các người¹." ⁴Khi đó chúng nói: "Cái gì sẽ là của-lễ *chuộc* lỗi, mà chúng tôi sẽ trả lại cho Ngài?" Và chúng nói: "Năm khối u bằng vàng và 5 con chuột bằng vàng *theo* số các chúa-tể của dân Phi-li-tin, vì *cùng* một bệnh dịch đã ở trên tất cả các người và trên những chúa-tể của các người. ⁵Vì vậy các người sẽ làm những cục giống những khối u của các người và những con giống những con chuột của các người mà *vẫn* tàn-phá đất *này*, và các người sẽ dâng vinh-quang cho THẦN của Y-sơ-ra-ên; có lẽ Ngài sẽ nhẹ tay Ngài trên các người, những thần của các người, và đất của các người. ⁶Thế thì, tại sao các người làm cứng tâm của các người như dân Ê-díp-tô và Pha-ra-ôn đã làm cứng tâm chúng? Khi Ngài đã đối-xử nghiêm-khắc với chúng, há chúng đã chẳng cho phép dân ấy đi, và chúng đã ra đi rồi hay sao? ⁷Bởi vậy bây giờ, lấy và chuẩn-bị có 1 cái xe mới và 2 con bò cái còn cho bú, đã chưa từng mang một cái ách nào; rồi hãy thắt những con bò ấy vào cái xe, và bắt các con bò con của chúng về nhà, xa khỏi chúng. ⁸Và lấy rương của GIA-VÊ và đặt nó lên trên cái xe; và đặt các đồ bằng vàng mà các người đáp lại Ngài một của-lễ *chuộc* lỗi trong một cái hộp cạnh bên nó. Đoạn tiễn nó đi để nó có thể đi. ⁹Rồi hãy theo dõi; nếu nó đi lên bởi con đường trong lãnh-thổ riêng của nó đến Bết-Sê-mét, thì Ngài đã làm cho chúng ta điều xấu lớn này. Nhưng nếu không, thì chúng ta sẽ biết rằng ấy không phải là chính tay Ngài đã đánh hạ chúng ta; nó đã xảy ra cho chúng ta bởi tình-cờ."

¹nghĩa là: vẫn gây họa

1 Sa-mu-ên 6.10-7.3

10Rồi các người ấy làm như thế, bắt hai con bò cái còn cho bú và thẳng chúng vào cái xe, nhốt những con bò con của chúng ở nhà. 11Rồi chúng để rương của Đức GIA-VÊ trên cái xe, và cái hộp có những con chuột bằng vàng và những cục giống các khối u của chúng. 12Và những con bò ấy đi đường thẳng trong con đường của Bết-Sê-mét; chúng đi dọc theo con đường cái, chúng vừa rống vừa đi, và chẳng xây qua bên hữu hay qua bên tả. Và các chúa-tể dân Phi-li-tin đi theo chúng đến biên-giới Bết-Sê-mét.

13Bấy giờ, dân Bết-Sê-mét đang gặt lúa mì trong thung-lũng, và họ ngược mắt mình lên, thấy cái rương, và vui-mừng thấy nó. 14Rồi chiếc xe đến trong cánh đồng của Giô-suê người Bết-Sê-mét và đứng ở đó nơi có một hòn đá lớn; và họ bừa gỗ xe và hiến-dâng các con bò làm một của-lễ thiêu cho Đức GIA-VÊ. 15Và các người Lê-vi đem rương của Đức GIA-VÊ và cái hộp ở với nó xuống, trong đó có các đồ bằng vàng, và đặt chúng ở trên hòn đá lớn, rồi những người đàn-ông ở Bết-Sê-mét dâng các của-lễ thiêu và hiến những tế-vật trong ngày đó lên Đức GIA-VÊ. 16Khi 5 chúa-tể dân Phi-li-tin thấy điều đó, họ trở về Éc-rôn trong ngày đó.

17Và đây là các khối u bằng vàng, mà dân Phi-li-tin trả lại làm của-lễ chuộc lỗi cho Đức GIA-VÊ: 1 khối cho Ách-đốt, 1 khối cho Ga-xa, 1 khối cho Ách-ca-lôn, 1 khối cho Gát, 1 khối cho Éc-rôn; 18và các con chuột bằng vàng theo con số tất cả các thành của dân Phi-li-tin thuộc về 5 chúa-tể, cả các thành có tường bọc lẫn các làng ngoài đồng. Hòn đá lớn trên đó họ để rương của Đức GIA-VÊ, là một bằng-chứng cho đến ngày nay trong cánh đồng của Giô-suê người Bết-Sê-mét.

19Và Ngài đánh hạ một số người ở Bết-Sê-mét, vì chúng đã nhìn vào trong rương của Đức GIA-VÊ. Ngài đánh hạ tất cả dân đó là 50 ngàn 70 người; và dân đó khóc lóc vì Đức GIA-VÊ đã đánh hạ dân đó bằng một cuộc tàn-sát lớn-lao. 20Và các người ở Bết-Sê-mét nói: "Ai có thể đứng nổi trước mặt Đức GIA-VÊ, Đức Chúa TRỜI thánh này? Và đến ai Ngài sẽ đi lên từ chúng ta?" 21Thế là họ sai các sứ-giả đến cùng cư-dân ở Ki-ri-át-Giê-a-rim, nói: "Dân Phi-li-tin đã đem trả lại rương của Đức GIA-VÊ; hãy xuống và lấy nó lên cùng quý ông."

7 1Những người ở Ki-ri-át-Giê-a-rim đến và lấy rương của Đức GIA-VÊ và đem nó vào trong nhà của A-bi-na-đáp ở trên đồi, và biệt Ê-lê-a-sa ra, con trai của người, để giữ rương của Đức GIA-VÊ.

2Và xảy ra từ cái ngày mà cái rương ở lại tại Ki-ri-át-Giê-a-rim, thì thời-gian đã lâu, vì đã 20 năm; và tất cả nhà Y-sơ-ra-ên đều than-khóc tìm Đức GIA-VÊ.

Sa-mu-ên trở thành một vị phán-quan (7.3-7.17)

3Lúc đó, Sa-mu-ên nói với tất cả nhà Y-sơ-ra-ên, rằng: "Nếu các người trở lại cùng Đức GIA-VÊ với tất cả tâm của mình, thì hãy dẹp bỏ các thần xa lạ và tượng Ách-tar-ốt khỏi giữa các người, và hướng tâm của mình về Đức GIA-VÊ, và phục-vụ chỉ một mình Ngài; và Ngài sẽ giải-thoát các người khỏi tay dân Phi-li-tin."

1 Samuel 6.10-7.3

10Then the men did so, and took two milch cows and hitched them to the cart, and shut up their calves at home.

11And they put the ark of YHWH on the cart, and the box with the golden mice and the likenesses of their tumors.

12And the cows took the straight way in the way of Beth-shemesh; they went along the highway, lowing as they went, and did not turn aside to the right or to the left. And the lords of the Philistines followed them to the border of Beth-shemesh.

13Now the people of Beth-shemesh were reaping their wheat harvest in the valley, and they raised their eyes and saw the ark and were glad to see it. 14And the cart came into the field of Joshua the Bayth-hash-shim-shee' and stood there where there was a large stone; and they split the wood of the cart and offered the cows as a burnt offering to YHWH. 15And the Lay-vee' took down the ark of YHWH and the box that was with it, in which were the articles of gold, and put them on the large stone, and the men of Beth-shemesh offered burnt offerings and sacrificed sacrifices that day to YHWH. 16And when the five lords of the Philistines saw it, they returned to Ekron that day.

17And these are the golden tumors which the Philistines returned for a guilt offering to YHWH: one for Ashdod, one for Gaza, one for Ashkelon, one for Gath, one for Ekron; 18and the golden mice, according to the number of all the cities of the Philistines belonging to the five lords, both of fortified cities and of country villages. The large stone on which they set the ark of YHWH is a witness to this day in the field of Joshua the Beth-shemite.

19And He struck down some of the men of Beth-shemesh because they had looked into the ark of YHWH. He struck down of all the people, 50,070 men, and the people mourned because YHWH had struck the people with a great slaughter. 20And the men of Beth-shemesh said, 'Who is able to stand before YHWH, this holy God? And to whom shall He go up from us?' 21So they sent messengers to the inhabitants of Kiriath-jearim, saying, 'The Philistines have brought back the ark of YHWH; come down and take it up to you.'

7 1And the men of Kiriath-jearim came and took the ark of YHWH and brought it into the house of Abinadab on the hill, and consecrated Eleazar his son to keep the ark of YHWH.

2And it came about from the day that the ark remained at Kiriath-jearim that the time was long, for it was twenty years; and all the house of Israel lamented after YHWH.

Samuel becomes a judge (7.3-7.17)

3Then Samuel spoke to all the house of Israel, saying, "If ye return to YHWH with all your heart, remove the foreign gods and the Ashtaroth from among you and direct your hearts to YHWH and serve Him alone; and He will deliver you from the hand of the Philistines."

1 Samuel 7.4-8.3

⁴So the sons of Israel removed the Baals and the Ashtaroth and served YHWH alone.

⁵Then Samuel said, "Gather all Israel to Mizpah, and I will pray to YHWH for you." ⁶And they gathered to Mizpah, and drew water and poured it out before YHWH, and fasted on that day, and said there, "We have sinned against YHWH." And Samuel judged the sons of Israel at Mizpah.

⁷Now when the Philistines heard that the sons of Israel had gathered to Mizpah, the lords of the Philistines went up against Israel. And when the sons of Israel heard it, they were afraid of the Philistines. ⁸Then the sons of Israel said to Samuel "Do not cease to cry to YHWH our God for us, that He may save us from the hand of the Philistines." ⁹And Samuel took a suckling lamb and offered it for a whole burnt offering to YHWH, and Samuel cried to YHWH for Israel and YHWH answered him. ¹⁰Now Samuel was offering up the burnt offering, and the Philistines drew near to battle against Israel. But YHWH thundered with a great thunder on that day against the Philistines and confused them, so that they were routed before Israel. ¹¹And the men of Israel went out of Mizpah and pursued the Philistines, and struck them down as far as below Beth-car.

¹²Then Samuel took a stone and set it between Mizpah and Shen, and named it Ebenezer, saying, "Thus far YHWH has helped us." ¹³So the Philistines were subdued and they did not come anymore within the border of Israel. And the hand of YHWH was against the Philistines all the days of Samuel. ¹⁴And the cities which the Philistines had taken from Israel were restored to Israel, from Ekron even to Gath; and Israel delivered their territory from the hand of the Philistines. So there was peace between Israel and the Amorites.

¹⁵Now Samuel judged Israel all the days of his life. ¹⁶And he used to go annually on circuit to Bethel and Bethel and Mizpah, and he judged Israel in all these places. ¹⁷Then his return was to Ramah, for his house was there, and there he judged Israel; and he built there an altar to YHWH.

B. SAMUEL AND SAUL (8.1-15.35)

1. Saul becomes king of Israel (8.1-12.25)

The people demand a king (8.1-8.22)

8 ¹And it came about when Samuel was old that he appointed his sons judges over Israel. ²Now the name of his first born was Joel, and the name of his second, Abijah; they were judging in Beersheba. ³His sons, however, did not walk in his ways, but turned aside after dishonest gain and took bribes and perverted justice.

1 Sa-mu-ên 7.4-8.3

⁴Vì vậy, những con trai Y-sơ-ra-ên dẹp bỏ các tượng Ba-anh và Ách-ta-rốt, và phục-vụ chỉ một mình Đức GIA-VÊ.

⁵Đoạn Sa-mu-ên nói: "Hãy tập-hợp tất cả Y-sơ-ra-ên tại Mích-ba, và ta sẽ cầu-nguyện cùng Đức GIA-VÊ cho các người." ⁶Và họ tập-hợp tại Mích-ba, múc nước và đổ nó ra trước mặt Đức GIA-VÊ, và kiêng ăn vào ngày đó, và nói ở đó: "Chúng con đã phạm-tội cùng Đức GIA-VÊ." Và Sa-mu-ên phán-xét các con trai Y-sơ-ra-ên tại Mích-ba.

⁷Bấy giờ khi dân Phi-li-tin nghe tin những con trai Y-sơ-ra-ên đã tập-hợp tại Mích-ba thì các chúa-tể của dân Phi-li-tin đi lên chống Y-sơ-ra-ên. Và khi những con trai Y-sơ-ra-ên nghe nó, thì họ sợ dân Phi-li-tin. ⁸Lúc đó những con trai Y-sơ-ra-ên nói với Sa-mu-ên: "Xin đừng ngưng kêu-cầu GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của chúng ta cho chúng tôi, để Ngài có thể giải-cứ chúng ta khỏi tay dân Phi-li-tin." ⁹Và Sa-mu-ên bắt một con chiên con còn bú, và dâng nó làm một của-lễ thiêu toàn-bộ lên cho Đức GIA-VÊ; và Sa-mu-ên kêu-cầu Đức GIA-VÊ cho Y-sơ-ra-ên, và Đức GIA-VÊ trả lời người. ¹⁰Bấy giờ Sa-mu-ên đang dâng lên của-lễ thiêu, dân Phi-li-tin kéo đến gần để đánh Y-sơ-ra-ên. Nhưng Đức GIA-VÊ làm sấm-sét với tiếng sấm lớn vào ngày đó chống lại dân Phi-li-tin và làm chúng lâm-lẫn, đến nỗi chúng bị đánh tan trước mặt Y-sơ-ra-ên. ¹¹Và những người Y-sơ-ra-ên kéo ra từ Mích-ba và đuổi theo dân Phi-li-tin, đánh chúng xa đến phía dưới Bết-Cạt.

¹²Đoạn Sa-mu-ên lấy một hòn đá, đặt nó giữa khoảng Mích-ba và Sen, và đặt tên nó là Ê-bên-Ê-xe⁽¹⁾; nói: "Lâu nay Đức GIA-VÊ đã giúp-đỡ chúng ta." ¹³Thế là dân Phi-li-tin bị chế-ngự và chúng không còn đến bên trong biên-giới của Y-sơ-ra-ên nữa. Và bàn tay của Đức GIA-VÊ chống lại dân Phi-li-tin tất cả các ngày của Sa-mu-ên. ¹⁴Và các thành mà dân Phi-li-tin đã lấy từ Y-sơ-ra-ên đều được phục-hồi cho Y-sơ-ra-ên, từ Êc-rôn tới cả Gát; và Y-sơ-ra-ên giải-phóng lãnh-thổ của mình khỏi tay dân Phi-li-tin. Vì vậy có hòa-bình giữa Y-sơ-ra-ên và dân A-mô-rít.

¹⁵Bấy giờ, Sa-mu-ên phán-xét Y-sơ-ra-ên trong tất cả những ngày của đời ông. ¹⁶Và ông thường đi hằng năm quanh Bê-tên, Ghinh-ganh, và Mích-ba; và ông phán-xét Y-sơ-ra-ên tại tất cả những chỗ này. ¹⁷Đoạn chỗ ông trở về là Ra-ma, vì nhà của ông ở đó, và ở đó ông phán-xét Y-sơ-ra-ên; và ở đó ông dựng một bàn-thờ cho Đức GIA-VÊ.

B. SA-MU-ÊN VÀ SAU-LO (8.1-15.35)

1. Sau-lo thành vua của Y-sơ-ra-ên (8.1-12.25)

Dân chúng đòi vua (8.1-8.22)

8 ¹Rồi xảy ra khi Sa-mu-ên đã già, ông chỉ-định các con trai của ông làm các phán-quan cho Y-sơ-ra-ên. ²Bấy giờ tên người con trai đầu là Giô-ên, và tên người con trai thứ nhì là A-bi-gia; họ đang phán-xét tại Bê-e-Sê-ba. ³Tuy nhiên, các người con trai của ông chẳng bước đi theo đường-lối của ông, nhưng quay qua một bên để đuổi theo lợi-lộc bất lương, ăn của hối-lộ, và làm đồi-bại công-lý.

¹nghĩa là: Hòn-đá có sự giúp-đỡ

1 Sa-mu-ên 8.4-8.22

⁴Đoạn tất cả các trưởng-lão của Y-sơ-ra-ên họp nhau lại và đến cùng Sa-mu-ên tại Ra-ma; ⁵và họ nói với ông: "Này, ông đã già đi, và những người con trai của ông chẳng bước đi theo đường-lối của ông. Bây giờ, xin chỉ định một vị vua cho chúng tôi để phán-xét chúng tôi như tất cả các quốc-gia." ⁶Nhưng điều ấy là xấu-xa trong cái nhìn của Sa-mu-ên khi họ nói: "Hãy cho chúng tôi một vị vua để phán-xét chúng tôi." Và Sa-mu-ên cầu-nguyện cùng Đức GIA-VÊ. ⁷Và Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: "Hãy lắng nghe tiếng nói của dân về mọi điều chúng nói với ngươi, vì chúng đã chẳng bác-bỏ ngươi, nhưng chúng đã bác-bỏ Ta làm vua trên chúng. ⁸Y như tất cả các việc mà chúng đã làm từ ngày Ta đã đem chúng lên từ Ê-díp-tô cho đến ngày này—trong đó chúng đã bỏ rơi Ta và phục-vụ các thần khác—cũng như thế chúng đang gây ra cho ngươi. ⁹Thì bây giờ, hãy lắng nghe tiếng nói của chúng; tuy nhiên, ngươi sẽ nghiêm-trọng làm chứng cùng chúng và nói cho chúng biết tục-lệ của vị vua sẽ trị-vì trên chúng."

¹⁰Thế thì Sa-mu-ên nói tất cả các lời của Đức GIA-VÊ cho các người đã xin ông một vị vua. ¹¹Và ông nói: "Đây sẽ là tục-lệ của vị vua sẽ trị-vì trên các ngươi: người sẽ bắt con trai của các ngươi và đặt *chúng* trong các cỗ xe của người cho chính người và ở giữa vòng các kỵ-binh của người, và chúng sẽ chạy phía trước các cỗ xe của người. ¹²Và người sẽ bổ-nhiệm cho người các chỉ-huy-trưởng của hăng ngàn và của hăng năm chục, và để làm việc cày bừa của người, để gặt mùa của người, để làm các vũ-khí chiến-tranh của người và đồ thiết-bị cho các cỗ xe của người. ¹³Người cũng sẽ bắt con gái của các ngươi làm thợ chế dầu thơm, làm đầu bếp, và thợ làm bánh. ¹⁴Và người sẽ lấy cái tốt nhất của đồng-ruộng của các ngươi, vườn nho của các ngươi, và vườn ô-li-ve của các ngươi, và ban *chúng* cho tôi-tớ của người. ¹⁵Và người sẽ lấy một-phần-mười hạt giống của các ngươi và của các vườn nho của các ngươi, và ban cho sĩ-quan của người và tôi-tớ của người. ¹⁶Người cũng sẽ bắt đầy-tớ nam của các ngươi và đầy-tớ nữ của các ngươi, trai tráng giỏi nhất của các ngươi, và lừa của các ngươi, và dùng vào việc của người. ¹⁷Người sẽ lấy một-phần-mười *từ* những bầy chiên của các ngươi, và chính các ngươi sẽ trở thành tôi-tớ của người. ¹⁸Rồi các ngươi sẽ kêu la trong ngày đó bởi có vua của các ngươi, mà các ngươi đã chọn cho chính các ngươi, nhưng Đức GIA-VÊ sẽ không trả lời các ngươi trong ngày đó."

¹⁹Tuy nhiên dân chúng đã không chịu lắng nghe tiếng nói của Sa-mu-ên, và chúng nói: "Không, nhưng sẽ phải có một vị vua trên chúng tôi, ²⁰để chúng tôi cũng được giống như tất cả các quốc-gia, để vua chúng tôi có thể phán-xét chúng tôi và đi ra trước chúng tôi và đánh các trận-chiến của chúng tôi." ²¹Bây giờ sau khi Sa-mu-ên đã nghe tất cả những lời của dân-chúng, ông lặp lại chúng trong khi Đức GIA-VÊ nghe. ²²Và Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: "Hãy lắng nghe tiếng nói của chúng và lập một vua để trị-vì chúng." Vì vậy Sa-mu-ên nói với các người Y-sơ-ra-ên: "Mỗi người hãy đi đến thành của mình."

Sau-lơ đi tìm các con lừa của cha của ông (9.1-9.14)

1 Samuel 8.4-8.22

⁴Then all the elders of Israel gathered together and came to Samuel at Ramah; ⁵and they said to him, "Behold, thou have grown old, and thy sons do not walk in thy ways. Now appoint a king for us to judge us like all the nations." ⁶But the thing was evil in the sight of Samuel when they said, "Give us a king to judge us." And Samuel prayed to YHWH. ⁷And YHWH said to Samuel, "Listen to the voice of the people in regard to all that they say to thee, for they have not rejected thee, but they have rejected Me from being king over them. ⁸Like all the deeds which they have done since the day that I brought them up from Egypt even to this day—in that they have forsaken Me and served other gods—so they are doing to thee also. ⁹Now then, listen to their voice; however, thou shalt solemnly testify to them and tell them of the custom of the king who will reign over them."

¹⁰So Samuel spoke all the words of YHWH to the people who had asked of him a king. ¹¹And he said, "This will be the custom of the king who will reign over you: he will take your sons and place *them* for himself in his chariots and among his horsemen and they will run before his chariots. ¹²And he will appoint for himself commanders of thousands and of fifties, and *some* to plow his plowing and to reap his harvest and to make his weapons of war and equipment for his chariots. ¹³He will also take your daughters for perfumers and cooks and bakers. ¹⁴And he will take the best of your fields and your vineyards and your olive groves, and give *them* to his servants. ¹⁵And he will take a tenth of your seed and of your vineyards, and give to his officers and to his servants. ¹⁶He will also take your male servants and your female servants and your best young men and your donkeys, and use *them* for his work. ¹⁷He will take a tenth of your flocks, and ye yourselves will become his servants. ¹⁸Then ye will cry out in that day because of your king whom ye have chosen for yourselves, but YHWH will not answer you in that day."

¹⁹Nevertheless, the people refused to listen to the voice of Samuel, and they said, "No, but there shall be a king over us, ²⁰that we also may be like all the nations, that our king may judge us and go out before us and fight our battles." ²¹Now after Samuel had heard all the words of the people, he repeated them in YHWH's hearing. ²²And YHWH said to Samuel, "Listen to their voice, and cause a king to reign for them." So Samuel said to the men of Israel, "Go every man to his city."

Saul hunts for his father's donkeys (9.1-9.14)

9 ¹Now there was a man of Benjamin whose name was Kish the son of Abiel, the son of Zeror, the son of Becorath, the son of Aphiah, the son of a Benjamite, a mighty man of wealth. ²And he had a son whose name was Saul, a choice and handsome *man*, and there was not a more handsome person than he among the sons of Israel; from his shoulders and up he was taller than any of the people.

³Now the donkeys of Kish, Saul's father, were lost. So Kish said to his son Saul, "Take now with you one of the servants, and arise, go search for the donkeys." ⁴And he passed through the hill country of Ephraim and passed through the land of Shalishah, but they did not find *them*. Then they passed through the land of Shaalim, but *they were* not *there*. Then he passed through the land of the Benjamites, but they did not find *them*.

⁵When they came to the land of Zuph, Saul said to his servant who was with him, "Come, and let us return, lest my father cease *to be concerned* about the donkeys and become anxious for us." ⁶And he said to him, "Behold now, there is a man of God in this city, and the man is held in honor; all that he says surely comes true. Now let us go there, perhaps he can tell us about our journey on which we have set out." ⁷Then Saul said to his servant, "But behold, if we go, what shall we bring the man? For the bread is gone from our sack and there is no present to bring to the man of God. What do we have?" ⁸And the servant answered Saul again and said, "Behold, I have in my hand a fourth of a shekel of silver; I will give *it* to the man of God and he will tell us our way." ⁹(Formerly in Israel, when a man went to inquire of God, he used to say, "Come, and let us go to the seer"; for *he who is called* a prophet now was formerly called a seer.) ¹⁰Then Saul said to his servant, "Well said; come, let us go." So they went to the city where the man of God was.

¹¹As they went up the slope to the city, they found young women going out to draw water, and said to them, "Is the seer here?" ¹²And they answered them and said, "He is; see, *he is* ahead of you. Hurry now, for he has come into the city today, for the people have a sacrifice on the high place today. ¹³As soon as ye enter the city ye will find him before he goes up to the high place to eat, for the people will not eat until he comes, because he must bless the sacrifice; afterward those who are invited will eat. Now therefore, go up for ye will find him at once." ¹⁴So they went up to the city. As they came into the city, behold, Samuel was coming out toward them to go up to the high place.

God's choice for king (9.15-9.27)

¹⁵Now a day before Saul's coming, YHWH had revealed *this* to Samuel saying,

9 ¹Bây giờ có một người Bên-gia-min tên là Kích, con trai của A-bi-ên, con trai Xê-rô, con trai Bê-cô-rát, con trai A-phi-ác, con trai của một người Bên-gia-min, một người nam to lớn có nhiều tiền-của. ²Và người có một người con trai, tên là Sau-lơ, đẹp trai và hào-hạng, và không có ai đẹp trai hơn người ở giữa vòng các con trai Y-sơ-ra-ên; từ vai người trở lên, người cao hơn bất cứ một người nào khác trong dân-chúng.

³Bây giờ, các con lừa của Kích, cha của Sau-lơ, bị lạc. Vì vậy Kích nói với Sau-lơ con trai của ông: "Bây giờ hãy đem một trong các đây-tớ với con, hãy chỗi dậy, đi kiếm những con lừa." ⁴Và người đi ngang qua xứ đồi núi Ép-ra-im và đi ngang qua đất của Sa-li-sa, nhưng họ không tìm được *chúng*. Lúc đó họ ngang qua đất của Sa-lim, nhưng *chúng* không có ở đó. Đoạn người đi ngang qua đất của những người Bên-gia-min, nhưng họ không tìm được *chúng*.

⁵Khi họ đến xứ Xu-phơ, Sau-lơ nói với đây-tớ của mình đang *đi* với mình: "Hãy đến, và chúng ta trở về, e rằng cha ta hết *lo* về những con lừa mà *lại* trở nên lo-lắng cho chúng ta." ⁶Và nó nói với người: "Kìa, bây giờ, có một người của Đức Chúa TRỜI trong thành này, và người ấy được mọi người tôn-kính; mọi điều ông nói chắc-chắn đều thành sự thật. Bây giờ, chúng ta hãy đi đến đó, có lẽ ông có thể nói cho chúng ta biết về hành-trình mà chúng ta đã ra đi." ⁷Đoạn Sau-lơ nói với đây-tớ của mình: "Nhưng này, nếu chúng ta đi, chúng ta sẽ đem cho người ấy cái gì? Vì bánh trong bao của chúng ta đã hết rồi, và không có một món quà nào để đem cho người của Đức Chúa TRỜI. Chúng ta có cái gì?" ⁸Và đưa đây-tớ lại trả lời Sau-lơ, rằng: "Này, tôi có trong tay tôi một phần tư siếc-lơ bạc; tôi sẽ *đưa nó* cho người của Đức Chúa TRỜI ấy, rồi người sẽ nói cho chúng ta biết đường-lối của chúng ta." ⁹(Thuở xưa, trong Y-sơ-ra-ên, khi một người đi khấn-cầu Đức Chúa TRỜI, thì người ấy có thói quen nói: "Đi, chúng ta hãy đến dâng tiên-kiến¹⁾"; vì trước kia dâng tiên-tri bây giờ được gọi là dâng tiên-kiến.) ¹⁰Lúc đó Sau-lơ nói với đây-tớ của mình: "Nói hay; này, chúng ta hãy đi." Vì vậy, họ đi đến thành nơi có người của Đức Chúa TRỜI ấy.

¹¹Khi họ đi lên dốc đến thành, họ gặp các thanh-nữ đi ra để múc nước, và nói với chúng: "Dâng tiên-kiến có ở đây không?" ¹²Chúng trả lời họ và nói: "Có; hãy xem, ông ấy ở đằng trước mấy anh. Bây giờ hãy nhanh lên, vì ông ấy đã đến trong thành hôm nay, vì người ta có hiến-tể trên chỗ cao hôm nay. ¹³Ngay khi mấy anh vào thành, mấy anh sẽ tìm thấy ông ấy, trước khi ông ấy đi lên tới chỗ cao để ăn, vì người ta sẽ không ăn cho đến khi ông ấy đến, bởi vì ông ấy phải chúc phước cho tế-vật; sau đó, các người đã được mời sẽ ăn. Vì thế bây giờ, hãy đi lên đi, vì mấy anh sẽ tìm được ông ấy ngay." ¹⁴Thế là họ đi lên tới thành. Khi họ vào trong thành, kìa, Sa-mu-ên đang đi ra về hướng họ để lên tới chỗ cao.

Đức Chúa TRỜI lựa người cho làm vua (9.15-9.27)

¹⁵Bây giờ, một ngày trước khi Sau-lơ đến, Đức GIA-VÊ đã tỏ ra cho Sa-mu-ên biết, rằng:

¹ nghĩa là: kẻ đoán thấy tương-lai

1 Sa-mu-ên 9.16-10.1

16"Vào giờ này ngày mai, Ta sẽ sai đến cùng ngươi một người nam từ đất Bên-gia-min, và ngươi sẽ xúc-dầu cho nó làm kẻ cai-trị dân Y-sơ-ra-ên của Ta; và nó sẽ giải-phóng dân Ta khỏi tay dân Phi-li-tin. Vì Ta đã đoán-hoài dân Ta, vì tiếng kêu-la của chúng đã thấu đến Ta." 17Khi Sa-mu-ên thấy Sau-lơ, Đức GIA-VÊ bảo ông: "Đó là người mà Ta đã nói với ngươi! Người này sẽ cai-trị dân Ta." 18Lúc đó Sau-lơ đến gần Sa-mu-ên trong cổng, và nói: "Xin cho tôi biết nhà của đấng tiên-kiến ở đâu." 19Và Sa-mu-ên trả lời Sau-lơ, rằng: "Ta là người tiên-kiến. Hãy đi lên trước ta đến chỗ cao kia, vì các ngươi sẽ ăn với ta hôm nay; rồi vào buổi sáng mai, ta sẽ cho ngươi đi và sẽ nói cho ngươi biết mọi điều ở trong tâm-trí của ngươi. 20Còn các con lừa đã mất 3 ngày qua, đừng đặt tâm-trí của ngươi vào chúng, vì chúng đã được tìm ra rồi. Và cho ai mọi điều đáng ước-ao tại Y-sơ-ra-ên? Ấy không phải là cho ngươi và cho tất cả gia-hộ của cha ngươi hay sao?" 21Và Sau-lơ trả lời và nói: "Tôi há không phải là một người Bên-gia-min, của chi-tộc nhỏ nhất trong các chi-tộc Y-sơ-ra-ên, và gia-đình tôi là nhỏ nhất trong tất cả gia-đình của chi-tộc Bên-gia-min hay sao? Thì cơ sao ông lại nói với tôi theo cách này?"

22Đoạn, Sa-mu-ên dẫn Sau-lơ và đứa tớ trai của người theo, đem họ vào trong phòng họp lớn, và cho họ chỗ ngồi ở đầu những người đã được mời, chừng 30 người. 23Và Sa-mu-ên nói với đầu-bếp: "Bụng phần mà ta đã trao cho ngươi, phần mà ta đã nói với ngươi 'Đề riêng nó ra.'" 24Rồi người đầu-bếp lấy cái chân với thứ ở trên nó và đặt nó trước mặt Sau-lơ. Và Sa-mu-ên nói: "Đây là cái đã được để dành! Đặt nó trước mặt ngươi và ăn đi, bởi vì nó đã được cất giữ cho ngươi cho đến thời-điểm đã định, vì ta đã nói ta đã mời các người ấy." Thế là Sau-lơ ăn với Sa-mu-ên vào ngày đó.

25Khi họ đi xuống từ chỗ cao vào trong thành, Sa-mu-ên trò chuyện với Sau-lơ trên tầng nóc nhà⁽¹⁾. 26Và họ thức dậy sớm; và xảy ra lúc hừng đông Sa-mu-ên gọi Sau-lơ trên tầng nóc nhà: "Hãy thức dậy, để ta có thể đưa ngươi đi." Thế là Sau-lơ chỗi dậy, rồi người và Sa-mu-ên cả hai cùng đi ra vào trong đường-phố. 27Khi họ đang đi xuống đến rìa thành đó, Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: "Hãy bảo đứa đây-tớ rằng nó có thể đi trước chúng ta và đi tiếp luôn, nhưng bây giờ ngươi cứ đứng lại, để ta có thể công-bố lời của Đức Chúa TRỜI cho ngươi."

Sa-mu-ên xúc dầu cho Sau-lơ làm vua (10.1-10.16)

10 1Đoạn Sa-mu-ên lấy một bình thắt cổ có dầu ra, đổ nó trên đầu người, hôn người, rồi nói: "Há Đức GIA-VÊ đã chẳng xúc-dầu cho ngươi làm người cai-trị trên tài sản riêng của Ngài hay sao?⁽²⁾

¹Bản Hy-ngữ Bảy Mươi thêm: rồi họ trải giường ra cho Sau-lơ trên tầng nóc nhà, người bèn ngủ.

²có bản thêm: "Ngươi phải ngự-trị trên dân của Đức GIA-VÊ và ngươi phải giải-phóng chúng khỏi tay của những kẻ thù-nghịch của chúng tất cả chung quanh. Nay, đây phải là dấu-hiệu cho ngươi rằng Đức GIA-VÊ đã xúc-dầu cho ngươi làm người cai-trị di-sản Ngài..."

1 Samuel 9.16-10.1

16"About this time tomorrow I will send thee a man from the land of Benjamin, and thou shalt anoint him to be ruler over My people Israel; and he shall deliver My people from the hand of the Philistines. For I have regarded My people, because their cry has come to Me." 17When Samuel saw Saul, YHWH said to him, "Behold, the man of whom I spoke to thee! This one shall rule over My people." 18Then Saul approached Samuel in the gate, and said, "Please tell me where the seer's house is." 19And Samuel answered Saul and said, "I am the seer. Go up before me to the high place, for ye shall eat with me today; and in the morning I will let thee go, and will tell thee all that is on thine mind. 20And as for thine donkeys which were lost three days ago, do not set thy mind on them, for they have been found. And for whom is all that is desirable in Israel? Is it not for thee and for all thy father's household?" 21And Saul answered and said, "Am I not a Bin-yem-ee-nee', of the smallest of the tribes of Israel, and my family the least of all the families of the tribe of Benjamin? Why then do thou speak to me in this way?"

22Then Samuel took Saul and his servant and brought them into the hall, and gave them a place at the head of those who were invited, who were about thirty men. 23And Samuel said to the cook, "Bring the portion that I gave thee, concerning which I said to thee, 'Set it aside.'" 24Then the cook took up the leg with what was on it and set it before Saul. And Samuel said, "Here is what has been reserved! Set it before thee *and* eat, because it has been kept for thee until the appointed time, since I said I have invited the people." So Saul ate with Samuel that day.

25When they came down from the high place into the city, Samuel spoke with Saul on the roof. 26And they arose early; and it came about at daybreak that Samuel called to Saul on the roof, saying, "Get up, that I may send thee away." So Saul arose, and both he and Samuel went out into the street. 27As they were going down to the edge of the city, Samuel said to Saul, "Say to the servant that he might go ahead of us and pass on, but thou remain standing now, that I may proclaim the word of God to thee."

Samuel anoints Saul to be king (10.1-10.16)

10 1Then Samuel took the flask of oil, poured it on his head, kissed him and said, "Has not YHWH anointed thee a ruler over His inheritance?"

1 Samuel 10.2-10.16

²When thou goest from me today, then thou wilt find two men close to Rachel's tomb in the territory of Benjamin at Zelzah; and they will say to thee, "The donkeys which thou wentest to look for have been found. Now behold, thy father hath ceased to be concerned about the donkeys and is anxious for you, saying, "What shall I do about my son?"³ Then thou wilt go on further from there, and thou wilt come as far as the oak of Tabor, and there three men going up to God at Bethel will meet thee, one carrying three kids, another carrying three loaves of bread, and another carrying a jug of wine; ⁴and they will greet thee and give thee two loaves of bread, which thou wilt accept from their hand. ⁵Afterward thou wilt come to the hill of God where the Philistine garrison is; and it shall be as soon as thou hath come there to the city, that thou wilt meet a group of prophets coming down from the high place with harp, tambourine, flute, and a lyre before them, and they will be prophesying. ⁶Then the Spirit of YHWH will come upon thee mightily, and thou shalt prophesy with them and be changed into another man. ⁷And it shall be when these signs come to thee, do for thyself what thine hand finds; for God is with thee. ⁸And thou shalt go down before me to Gilgal; and behold, I will come down to thee to offer burnt offerings and sacrifice peace offerings. Thou shalt wait seven days until I come to thee and show thee what thou shouldst do."

⁹Then it happened when he turned his back to leave Samuel, God changed for him another heart; and all those signs came about on that day. ¹⁰When they came to the hill there, behold, a group of prophets met him; and the Spirit of God came upon him mightily, so that he prophesied among them. ¹¹And it came about, when all who knew him previously saw that he prophesied now with the prophets, that the people said to one another, "What has happened to the son of Kish? Is Saul also among the prophets?" ¹²And a man there answered and said, "Now, who is their father?" Therefore it became a proverb: "Is Saul also among the prophets?" ¹³When he had finished prophesying, he came to the high place.

¹⁴Now Saul's uncle said to him and his servant, "Where did ye go?" And he said, "To look for the donkeys. When we saw that they could not be found, we went to Samuel." ¹⁵And Saul's uncle said, "Please tell me what Samuel said to thee." ¹⁶So Saul said to his uncle, "He told us plainly that the donkeys had been found." But he did not tell him about the matter of the kingdom which Samuel had mentioned.

1 Sa-mu-ên 10.2-10.16

²Khi người rời khỏi ta ngày hôm nay, lúc đó người sẽ gặp 2 người gần mộ Ra-chê-n trong lãnh-thổ Bên-gia-min tại Xê-ta; và chúng sẽ nói với người: 'Những con lừa người đã đi tìm đã được tìm ra rồi. Bây giờ, kia, cha người đã hết lo về những con lừa mà lại khắc-khoái vì các người, nói: "Ta sẽ phải làm gì về con trai của ta?"'³Đoạn, từ chỗ đó người sẽ đi tiếp xa hơn, và người sẽ đến xa tận cây sồi của Tha-bô; và ở đó có 3 ông đi lên đến Đúc Chúa TRỜI tại Bê-tên sẽ gặp người, người nầy chõ 3 con dê non, người kia mang 3 ổ bánh, còn người nọ mang 1 bầu rượu nho; ⁴và chúng sẽ chào người và cho người 2 ổ bánh, mà người sẽ nhận từ tay chúng. ⁵Sau đó, người sẽ đến cái đồi của Đúc Chúa TRỜI, nơi có cái đồn Phi-li-tin; rồi sẽ là vừa khi người đã đến đó tới thành đó, thì người sẽ gặp một đoàn các đấng tiên-tri đi xuống từ chỗ cao với đàn hạc, trống com, ống sáo, và đàn lia *choi* trước mặt họ; và họ sẽ đang nói tiên-tri⁽¹⁾. ⁶Đoạn Linh của Đúc GIA-VÊ sẽ đến trên người mạnh-mẽ, rồi người sẽ nói tiên-tri⁽²⁾ với họ và được đổi thành một người khác. ⁷Và sẽ là khi các dấu-hiệu nầy đến cùng người, thì người hãy làm cho người điều mà tay người tìm thấy⁽³⁾; vì Đúc Chúa TRỜI ở cùng người. ⁸Và người sẽ đi xuống đến Ghinh-ganh trước ta; và hãy xem, ta sẽ đi xuống đến cùng người để hiển-dạng các cửa-lễ thiêu và hiến-té các cửa-lễ bình-an. Người sẽ chờ 7 ngày cho đến khi ta đến cùng người và chỉ cho người điều người phải làm."

⁹Rồi đã xảy ra khi người xây lưng của mình lại để lia khỏi Sa-mu-ên, thì Đúc Chúa TRỜI đổi cho người một tâm khác; và tất cả các dấu-hiệu đó đều xảy ra trong ngày đó. ¹⁰Khi 2 người đến cái đồi ở đó, kia, một đoàn các đấng tiên-tri gặp người; Linh của Đúc Chúa TRỜI đến trên người mạnh-mẽ, đến nỗi người nói tiên-tri ở giữa họ⁽⁴⁾. ¹¹Và đã xảy ra khi tất cả những kẻ đã biết người trước kia thấy rằng bây giờ người nói tiên-tri với các đấng tiên-tri, thì người ta nói với nhau: "Cái gì đã xảy ra cho con trai của Kích? Sau-lơ cũng ở giữa các đấng tiên-tri ư?" ¹²Một người ở đó trả lời, nói: "Bây giờ, ai là cha của họ?" Vì thế nó trở thành một câu tục-ngữ: "Sau-lơ cũng ở giữa vòng các đấng tiên-tri ư?" ¹³Khi người đã nói tiên-tri xong⁽⁵⁾, người đến chỗ cao ấy.

¹⁴Bây giờ, chú của Sau-lơ nói với người và đầy-tớ của người: "Các người đã đi đâu vậy?" Và người nói: "Đi kiểm những con lừa. Khi chúng tôi tin rằng chúng đã không có thể kiểm ra được, chúng tôi đã đi đến Sa-mu-ên." ¹⁵Và chú của Sau-lơ nói: "Xin nói cho chú biết Sa-mu-ên đã nói với cháu điều gì." ¹⁶Thế là Sau-lơ nói với chú của mình: "Ông ấy đã nói cho chúng tôi biết rõ rằng những con lừa đã được tìm ra rồi." Nhưng người không nói cho chú của mình biết về vấn-đề vương-quốc mà Sa-mu-ên đã đề-cập.

¹có bản thêm: ở trong tình-trạng cực kỳ kích-dộng

²có bản thêm: sẽ ở trong một tình-trạng cực kỳ kích-dộng nói tiên-tri đi cùng với họ và ...

³nghĩa là: làm cho mình điều mà cơ hội cho phép

⁴có bản thêm: người bèn rơi vào trong hành-động tiên-tri cực-kỳ kích-dộng đi cùng với họ

⁵có bản: Khi hành-động tiên-tri cực-kỳ kích-dộng của người đã chấm dứt, ...

1 Sa-mu-ên 10.17-11.1

Dân-chúng chấp-nhận Sau-lơ làm vua (10.17-10.27)

17Sau đó Sa-mu-ên triệu tập dân-chúng tới Đúc GIA-VÊ tại Mích-ba; **18**và người nói với những con trai Y-sơ-ra-ên: "Đúc GIA-VÊ, Đúc Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên, phán như vậy: 'Ta đã đem Y-sơ-ra-ên lên từ Ê-díp-tô, và Ta đã giải-phóng các người khỏi bàn tay dân Ê-díp-tô, và khỏi bàn tay tất cả các vương-quốc đã đang áp-bức các người.'
19Nhưng hôm nay các người đã bác-bỏ Đúc Chúa TRỜI của các người, Đấng giải-cứu các người khỏi tất cả các hoạn-nạn của các người và những cảnh khốn-cùng của các người; vậy mà các người đã nói: 'Không, nhưng hãy đặt một vị vua trên chúng tôi!' Vì thế, bây giờ, các người hãy trình-diện trước mặt Đúc GIA-VÊ theo các chi-tộc các người và theo các bộ-tộc các người."

20Như vậy, Sa-mu-ên đem tất cả các chi-tộc của Y-sơ-ra-ên đến gần, rồi chi-tộc Bên-gia-min được chọn ra bởi bốc thăm. **21**Đoạn ông đem chi-tộc Bên-gia-min đến gần theo các gia-đình của chi-tộc, rồi gia-đình của Mát-ri được chọn⁽¹⁾. Và Sau-lơ con trai của Kích được chọn; nhưng khi họ kiểm người, họ không thể tìm ra người. **22**Vì thế họ lại cầu-vấn thêm Đúc GIA-VÊ: "Người ấy đã đến đây chưa?" Thế là Đúc GIA-VÊ phán: "Kìa, nó đang ẩn mình cạnh đồ-đạc." **23**Vì vậy họ chạy bắt người từ chỗ đó, và khi người đứng ở giữa dân-chúng, thì người cao hơn bất cứ một người nào trong dân-chúng từ vai người trở lên. **24**Và Sa-mu-ên nói với tất cả dân-chúng: "Các người có thấy người mà Đúc GIA-VÊ đã chọn không?" Chắc chắn không có một ai giống như người ở giữa tất cả dân-chúng." Thế là tất cả dân-chúng la lên và nói: "Vạn-tuế bệ hạ!" **25**Lúc đó Sa-mu-ên cho dân-chúng biết các giới-luật của vương-quốc⁽²⁾, và viết chúng trong một quyển sách, rồi để nó trước mặt Đúc GIA-VÊ. Đoạn, Sa-mu-ên cho tất cả dân-chúng đi, mỗi người về nhà của mình. **26**Và Sau-lơ cũng đi về nhà của mình tại Ghi-bê-a; rồi *những người* đứng-cảm có tâm họ mà Đúc Chúa TRỜI đã dựng đến đều đi với ông. **27**Nhưng có những đồ vô-lại nói: "Làm sao người này có thể giải-phóng chúng ta?" Chúng khinh-khi ông và đã chẳng đem cho ông bất cứ một món quà nào. Nhưng ông cứ lặng-thinh.

Sau-lơ đánh bại quân-đội Am-môn (11.1-11.15)

11 **1**Bây giờ Na-hách người Am-môn⁽³⁾, đi lên bao vây Gia-be ở xứ Ga-la-át; rồi tất cả các người Gia-be nói với Na-hách: "Hãy lập một giao-ước với chúng tôi, rồi chúng tôi sẽ phục-vụ ông."

¹có bản thêm: bởi bốc thăm. Cuối cùng ông đem gia-đình những người Mát-ri đến gần người đàn-ông này đến người đàn-ông kia, rồi Sau-lơ con trai Kích được chọn ra bởi bốc thăm.

²có bản:...các quyền-lợi và những trách-nhiệm của chức-vị vua,...

³có bản thêm: vua của dân Am-môn, đã từng áp-bức một cách trầm-trọng những người Gát và những người Ru-bên. Hân móc con mắt bên phải của mỗi người trong các người đó và không để cho Y-sơ-ra-ên có người giải-cứu. Không có một người nào còn lại thuộc những con trai Y-sơ-ra-ên bên kia sông Giô-danh mà con mắt hữu của họ Na-hách, vua của dân Am-môn, lại không móc ra. Nhưng có 7 ngàn người đã trốn khỏi dân Am-môn và đã vào Gia-be ở xứ Ga-la-át. **11**¹Khoảng một tháng sau, Na-hách người Am-môn, ...

Samuel 10.17-11.1

The people accept Saul as king (10.17-10.27)

17Thereafter Samuel called the people together to YHWH at Mizpah; **18**and he said to the sons of Israel, "Thus says YHWH, the God of Israel, 'I brought Israel up from Egypt, and I delivered you from the hand of the Egyptians, and from the hand of all the kingdoms that were oppressing you.'
19But ye today rejected your God, who delivers you from all your calamities and your distresses; yet ye have said, 'No, but set a king over us!' Now therefore, present yourselves before YHWH by your tribes and by your clans."

20Thus Samuel brought all the tribes of Israel near, and the tribe of Benjamin was taken by lot. **21**Then he brought the tribe of Benjamin near by its families, and the family of Matri was taken. And Saul the son of Kish was taken; but when they looked for him, he could not be found. **22**Therefore they inquired further of YHWH, "Has the man come here yet?" So YHWH said, "Behold, he is hiding himself by the baggage." **23**So they ran and took him from there, and when he stood among the people, he was taller than any of the people from his shoulders upward. **24**And Samuel said to all the people, "Do ye see him whom YHWH has chosen? Surely there is no one like him among all the people." So all the people shouted and said, "Long live the king!" **25**Then Samuel told the people the ordinances of the kingdom, and wrote them in the book and placed it before YHWH. And Samuel sent all the people away, each one to his house. **26**And Saul also went to his house at Gibeah; and the valiant men whose hearts God had touched went with him. **27**But certain worthless men said, "How can this one deliver us?" And they despised him and did not bring him any present. But he kept silent.

Saul defeats the Ammonite army (11.1-11.15)

11 **1**Now Nahash the Ammonite came up and besieged Jabesh-gilead; and all the men of Jabesh said to Nahash, "Make a covenant with us and we will serve thee."

1 Samuel 11.2-11.15

²But Nahash the Ammonite said to them, "I will make *it* with you on this condition, that I will gouge out the right eye of every one of you, thus I will make it a reproach on all Israel." ³And the elders of Jabesh said to him, "Let us alone for seven days, that we may send messengers throughout the territory of Israel. Then, if there is no one to deliver us, we will come out to thee." ⁴Then the messengers came to Gibeah of Saul and spoke these words in the hearing of the people, and all the people lifted up the voices and wept.

⁵Now behold, Saul was coming from the field behind the oxen; and Saul said, "What is *the matter* with the people that they weep?" So they related to him the words of the men of Jabesh. ⁶Then the Spirit of God came upon Saul mightily when he heard these words, and his anger burned exceedingly. ⁷And he took a yoke of oxen and cut them in pieces, and sent *them* throughout the territory of Israel by the hand of messengers, saying, "Whoever does not come out after Saul and after Samuel, so shall it be done to his oxen." Then the dread of YHWH fell on the people, and they came out as one man. ⁸And he mustered them in Bezek; and the sons of Israel were 300,000, and the men of Judah 30,000. ⁹And they said to the messengers who had come, "Thus ye shall say to the men of Jabesh-gilead, 'Tomorrow, by the time the sun is hot, ye shall have deliverance.'" So the messengers went and told the men of Jabesh; and they were glad. ¹⁰Then the men of Jabesh said, "Tomorrow we will come out to you, and ye may do to us whatever seems good in your sight." ¹¹And it happened the next morning that Saul put the people in three companies; and they came into the midst of the camp at the morning watch, and struck down the Ammonites until the heat of the day. And it came about that those who survived were scattered, so that no two of them were left together.

¹²Then the people said to Samuel, "Who is he that said, 'Shall Saul reign over us?' Give the men, that we may put them to death." ¹³But Saul said, "Not a man shall be put to death this day, for today YHWH has accomplished deliverance in Israel."

¹⁴Then Samuel said to the people, "Come and let us go to Gilgal and renew the kingdom there." ¹⁵So all the people went to Gilgal, and there they made Saul king before YHWH in Gilgal. There they also offered sacrifices of peace offerings before YHWH; and there Saul and all the men of Israel rejoiced greatly.

1 Sa-mu-ên 11.2-11.15

²Nhưng Na-hách, người Am-môn, nói với chúng: "Ta sẽ lập với các ngươi với điều-kiện này rằng: ta sẽ móc mắt hữu của mỗi một người các ngươi ra, và như vậy ta sẽ làm nó thành một sự si-nhục cho tất cả Y-sơ-ra-ên." ³Và các trưởng-lão Gia-be nói với hân: "Xin để chúng tôi yên trong 7 ngày, để chúng tôi có thể sai các sứ-giã đi khắp lãnh-thổ Y-sơ-ra-ên. Sau đó, nếu không có một ai để giải-thoát chúng tôi, thì chúng tôi sẽ đi ra⁽¹⁾ cùng ông." ⁴Rồi các sứ-giã đến Ghi-bê-a của Sau-lơ và nói các lời này trong khi dân-chúng nghe; tất cả dân-chúng cất tiếng lên mà khóc.

⁵Bây giờ, kìa, Sau-lơ đang vào từ ngoài đồng, đi sau các con bò; và Sau-lơ nói: "Dân-chúng có *vấn-đề* gì mà khóc vậy?" Thế là họ thuật lại cho ông biết các lời của những người Gia-be. ⁶Lúc đó Linh của Đức Chúa TRỜI đến trên Sau-lơ mạnh-mẽ khi ông nghe các lời này, và cơn giận của ông bùng cháy quá đỗi. ⁷Và ông bắt một cặp bò cùng ách, sả chúng ra từng miếng, và gửi *chúng* đến khắp lãnh-thổ Y-sơ-ra-ên bởi tay các sứ-giã, nói: "Bất cứ người nào không đi ra theo Sau-lơ và theo Sa-mu-ên, các con bò của người ấy sẽ bị làm như thế!" Lúc đó sự khiếp-sợ Đức GIA-VÊ giáng trên dân-chúng, và họ đi ra như một người⁽²⁾. ⁸Và ông tập-hợp họ tại Bê-xéc; những con trai Y-sơ-ra-ên là 300 ngàn, và các người đàn-ông Giu-đa là 30 ngàn⁽³⁾. ⁹Và họ nói với các sứ-giã đã đến: "Các người sẽ nói như vậy với các người Gia-be ở xứ Ga-la-át: 'Ngày mai, vào lúc mặt trời nóng, anh-em sẽ có sự giải-cứu.'" Vì vậy các sứ-giã đi nói cho các người Gia-be biết; và họ vui-mừng. ¹⁰Lúc đó các người Gia-be nói: "Ngày mai, chúng tôi sẽ đi ra cùng quý ông, và quý ông có thể gây ra cho chúng tôi bất cứ điều gì dường như là tốt trong cái nhìn của quý ông." ¹¹Và đã xảy ra, sáng hôm sau, Sau-lơ xếp các người ấy thành 3 toán; và họ đi vào trong trại vào canh sáng sớm⁽⁴⁾, và triệt-hạ dân Am-môn cho đến khi có sức nóng của ngày. Và xảy ra những kẻ còn sống sót đều bị tán-lạc, đến nỗi không có 2 người nào trong bọn chúng còn lại với nhau.

¹²Đoạn dân-chúng nói với Sa-mu-ên: "Ai là người đã nói: 'Sau-lơ há sẽ trị-vì trên chúng ta ư?' Xin đem các người ấy ra, để chúng tôi có thể xử-tử chúng." ¹³Nhưng Sau-lơ nói: "Không một ai sẽ bị xử-tử trong ngày này, vì hôm nay Đức GIA-VÊ đã hoàn-thành sự giải-cứu trong Y-sơ-ra-ên."

¹⁴Lúc đó Sa-mu-ên nói với dân-chúng: "Đến *đây*, chúng ta hãy đi đến Ghinh-ganh và làm mới lại vương-quốc ở đó." ¹⁵Vì vậy, tất cả dân-chúng đi đến Ghinh-ganh, và ở đó họ lập Sau-lơ làm vua trước mặt Đức GIA-VÊ tại Ghinh-ganh. Ở đó họ cũng dâng các tế-vật các của-lễ bình-an trước mặt Đức GIA-VÊ; và ở đó Sau-lơ và tất cả các người Y-sơ-ra-ên mừng-rỡ khôn xiết.

¹nghĩa là: đầu hàng

²nghĩa là: đoàn kết tiến ra

³có bản: bảy mươi ngàn

⁴canh năm buổi sáng

1 Sa-mu-ên 12.1-12.13

Sa-mu-ên nhắc-nhở dân-chúng về phước của Đức Chúa TRỜI (12.1-12.25)

12 ¹Đoạn Sa-mu-ên nói với tất cả Y-so-ra-ên: "Này, ta đã lắng nghe tiếng của các người trong mọi điều mà các người đã nói với ta, và ta đã lập một vị vua trên các người. ²Và bây giờ, đây là vị vua bước đi trước mặt⁽¹⁾ các người, nhưng ta già và bạc đầu, và kia các con trai ta ở với các người. Và ta đã bước đi trước mặt các người từ thời thiếu-niên thậm-chí cho đến ngày này. ³Này, ta đây; hãy mang chứng-cớ chống lại ta trước mặt Đức GIA-VÊ và người được-xức-dầu của Ngài. Con bò của ai ta đã bắt, hay con lừa của ai ta đã bắt, hoặc ai ta đã lương-gạt? Ai ta đã áp-bức, hay từ tay ai ta đã lấy của hối-lộ để làm mù đôi mắt ta với nó? Ta sẽ hồi-phục nó cho các người." ⁴Và họ nói: "Ông đã chẳng lương-gạt chúng tôi, chẳng áp-bức chúng tôi, chẳng lấy bất cứ cái gì từ bàn tay của bất cứ ai cả." ⁵Và ông nói với họ: "Đức GIA-VÊ làm chứng chống các người, và vua được-xức-dầu của Ngài là người làm chứng ngày này, rằng các người đã không tìm được bất cứ cái gì trong tay ta." Họ nói: "Ngài là Đấng làm chứng."

⁶Đoạn Sa-mu-ên nói với dân-chúng: "Chính Đức GIA-VÊ⁽²⁾ đã lập Môi-se và A-rôn và đã đem tổ-phụ của các người lên từ xứ Ê-díp-tô. ⁷Vì vậy bây giờ, hãy giữ thể đứng của các người, để ta có thể nài-xin với các người trước mặt Đức GIA-VÊ về tất cả các hành-động công-chính của Đức GIA-VÊ mà Ngài đã làm cho các người và tổ-phụ của các người. ⁸Khi Gia-cốp đi vào trong Ê-díp-tô, và tổ-phụ của các người kêu-cầu Đức GIA-VÊ, thì Đức GIA-VÊ sai Môi-se và A-rôn đem tổ-phụ của các người ra khỏi Ê-díp-tô, và cho họ định-cư trong chỗ này. ⁹Nhưng họ đã quên GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của họ, vì vậy Ngài đã bán họ vào trong tay của Si-sê-ra, chỉ-huy-trưởng quân-đội của Hát-so⁽³⁾, vào trong tay dân Phi-li-tin, và vào trong tay vua Mô-áp; và chúng đều đánh lại họ. ¹⁰Và họ kêu-cầu cùng Đức GIA-VÊ, rằng: 'Chúng con đã phạm-tội, vì chúng con đã bỏ rơi Đức GIA-VÊ, và đã phụng-sự những Ba-anh và các Ách-ta-rôt; nhưng bây giờ, xin giải-cứ chúng con khỏi bàn tay của các kẻ thù chúng con, rồi chúng con sẽ phụng-sự Chúa.' ¹¹Rồi Đức GIA-VÊ đã sai Giê-ru-ba-anh, Bê-dan, Giép-thê, và Sa-mu-ên⁽⁴⁾ và đã giải-cứ các người khỏi bàn tay của những kẻ thù các người ở mọi phía xung-quanh, để các người sống trong an-ninh. ¹²Khi các người thấy Na-hách vua của những con trai Am-môn đến chống các người, các người đã nói với ta: 'Không; nhưng một vị vua sẽ cai-trị trên chúng tôi,' mặc dầu GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của các người đã là vua của các người. ¹³Vì thế, bây giờ, đây là vua mà các người đã chọn, mà các người đã đòi; và này, Đức GIA-VÊ đã lập một vị vua trên các người.

¹nghĩa là: lãnh đạo

²Phiên bản Hy-lạp Bảy Mươi và nguyên bản Hê-bơ-rơ không có nhưng có bản thêm: là Đấng làm chứng, là Đấng...

³có bản thêm: của vua Gia-bin xứ Hát-so

⁴Phiên bản Hy-lạp và Hê-bơ-rơ: Sa-mu-ên; có bản: Sam-sôn

1 Samuel 12.1-12.13

Samuel reminds the people of God's blessing (12.1-12.25)

12 ¹Then Samuel said to all Israel, "Behold, I have listened to your voice in all that ye said to me, and I have made a king over you. ²And now, here is the king walking before you, but I am old and gray, and behold my sons are with you. And I have walked before you from my youth even to this day. ³Here I am; bear witness against me before YHWH and His anointed. Whose ox have I taken, or whose donkey have I taken, or whom have I defrauded? Whom have I oppressed, or from whose hand have I taken a bribe to blind my eyes with it? I will restore it to you." ⁴And they said, "Thou hast not defrauded us, or oppressed us, or taken anything from any man's hand." ⁵And he said to them, "YHWH is witness against you, and His anointed is witness this day, that ye have found nothing in my hand." And they said, "He is witness."

⁶Then Samuel said to the people, "It is YHWH who made Moses and Aaron and who brought your fathers up from the land of Egypt. ⁷So now, take your stand, that I may plead with you before YHWH concerning all the righteous acts of YHWH which He did for you and your fathers. ⁸When Jacob went into Egypt and your fathers cried out to YHWH, then YHWH sent Moses and Aaron who brought your fathers out of Egypt and settled them in this place. ⁹But they forgot YHWH their God, so He sold them into the hand of Sisera, captain of the army of Hazor, and into the hand of the Philistines and into the hand of the king of Moab and they fought against them. ¹⁰And they cried out to YHWH and said, 'We have sinned because we have forsaken YHWH and have served the Baals and the Ashtaroths, but now deliver us from the hands of our enemies, and we will serve Thee.' ¹¹Then YHWH sent Jerubbaal and Bedan and Jephthah and Samuel, and delivered you from the hands of your enemies all around, so that ye lived in security. ¹²When ye saw that Nahash the king of the sons of Ammon came against you, ye said to me, 'No, but a king shall reign over us,' although YHWH your God was your king. ¹³Now therefore, here is the king whom ye have chosen, whom ye have asked for and behold, YHWH has set a king over you.

1 Samuel 12.14-13. 3

¹⁴If ye will fear YHWH and serve Him, and listen to His voice and not rebel against the mouth of YHWH, then both ye and also the king who reigns over you will follow YHWH your God. ¹⁵And if ye will not listen to the voice of YHWH, but rebel against the mouth of YHWH, then the hand of YHWH will be against you, *as it was* against your fathers. ¹⁶Even now, take your stand and see this great thing which YHWH will do before your eyes. ¹⁷Is it not the wheat harvest today? I will call to YHWH, that He may send thunder and rain. Then ye will know and see that your wickedness is great which ye have done in the sight of YHWH by asking for yourselves a king." ¹⁸So Samuel called to YHWH, and YHWH sent thunder and rain that day; and all the people greatly feared YHWH and Samuel.

¹⁹Then all the people said to Samuel, "Pray for thy servants to YHWH thy God, so that we may not die, for we have added to all our sins *this* evil by asking for ourselves a king." ²⁰And Samuel said to the people, "Do not fear. Ye have committed all this evil, yet do not turn aside from following YHWH, but serve YHWH with all your heart. ²¹And ye must not turn aside, for *then* ye *would* go after futile things which can not profit or deliver, because they are futile. ²²For YHWH will not abandon His people on account of His great name, because YHWH has been pleased to make you a people for Himself. ²³Moreover, as for me, far be it from me that I should sin against YHWH by ceasing to pray for you; but I will instruct you in the good and right way. ²⁴Only fear YHWH and serve Him in truth with all your heart; for consider what great things He has done for you. ²⁵But if ye still do wickedly, both ye and your king shall be swept away."

2. God rejects Saul for disobedience (13.1-15.35)

Saul disobeys God by wrongly making a sacrifice (13.1-13.15a)

13 ¹Saul was *forty* years old when he began to reign, and he reigned *thirty-two* years over Israel.

²Now Saul chose for himself 3,000 men of Israel, of which 2,000 were with Saul in Michmash and in the hill country of Bethel, while 1,000 were with Jonathan at Gibeah of Benjamin. But he sent away the rest of the people, each to his tent. ³And Jonathan smote the garrison of the Philistines that was in Geba, and the Philistines heard of *it*. Then Saul blew the trumpet throughout the land, saying, "Let the Hebrews hear."

1 Sa-mu-ên 12.14-13. 3

¹⁴Nếu các người sẽ kính-sợ Đức GIA-VÊ và phục-vụ Ngài, lắng nghe tiếng của Ngài, và không nổi loạn chống miệng Đức GIA-VÊ, thì cả các người lẫn ông vua trị-vì các người sẽ đi theo GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI các người. ¹⁵Còn nếu các người không muốn lắng nghe tiếng của Đức GIA-VÊ, nhưng nổi loạn chống miệng Đức GIA-VÊ, thì bàn tay của Đức GIA-VÊ sẽ chống các người, *như đã* chống tổ-phụ của các người. ¹⁶Bây giờ, hãy giữ thế đứng của các người và hãy xem việc lớn này mà Đức GIA-VÊ sẽ làm trước mắt các người. ¹⁷Hôm nay há chẳng phải là mùa gặt lúa mì sao? Ta sẽ kêu-cầu Đức GIA-VÊ, để Ngài có thể sai sấm và mưa đến. Thì các người sẽ biết và thấy rằng sự gian-ác của các người thật lớn mà các người đã làm trong cái nhìn của Đức GIA-VÊ bằng việc đòi cho chính các người một ông vua." ¹⁸Thế là, Sa-mu-ên kêu-cầu Đức GIA-VÊ, Đức GIA-VÊ sai sấm và mưa đến trong ngày đó; tất cả dân-chúng rất kính-sợ Đức GIA-VÊ và Sa-mu-ên.

¹⁹Rồi tất cả dân-chúng đều nói với Sa-mu-ên: "Xin cầu - nguyện cho những tội-tố này của ông cùng GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của ông, ngõ hầu chúng tôi có thể không chết, vì chúng tôi đã thêm vào tất cả những tội-lỗi của mình điều ác *này* bằng việc hỏi xin cho mình một ông vua."

²⁰Và Sa-mu-ên nói với dân-chúng: "Đừng sợ. Các người đã phạm tất cả mọi xấu-xa này, tuy nhiên chớ xoay qua một bên bỏ việc theo Đức GIA-VÊ, nhưng hãy phụng-sự Đức GIA-VÊ với tất cả tâm-lòng các người. ²¹Và các người không được xoay qua một bên, vì *lúc đó các người* đi theo các điều vô dụng chẳng có thể đem lợi-ích gì, cũng chẳng có thể giải-cứu được ai, bởi vì chúng đều là vô dụng. ²²Vì Đức GIA-VÊ sẽ chẳng bỏ rơi dân Ngài vì cơ danh vĩ-dại của Ngài, bởi vì Đức GIA-VÊ đã vui lòng lập các người làm một dân cho chính Ngài. ²³Hơn nữa, về phần ta, ta quyết không phạm-tội chống Đức GIA-VÊ bằng việc thôi cầu-nguyện cho các người; nhưng ta sẽ chỉ dẫn các người trong đường-lối đúng và tốt-lành. ²⁴Chỉ kính-sợ Đức GIA-VÊ, và hãy phụng-sự Ngài trong lễ-thật với tất cả tâm-lòng các người; vì hãy xem-xét các việc vĩ-dại mà Ngài đã làm cho các người làm sao. ²⁵Nhưng nếu các người vẫn còn hành động một cách gian-ác, thì các người lẫn vua các người sẽ bị quét sạch."

2. Đức Chúa TRỜI phế Sau-lơ vì bất tuân (13.1-15.35)

Sau-lơ không vâng lời Đức Chúa TRỜI bằng việc hiến-tế một cách sai-quấy (13.1-13.15a)

13 ¹Sau-lơ được 40 tuổi⁽¹⁾ khi ông bắt đầu trị-vì; và ông trị -vì 32 năm trên Y-sơ-ra-ên.

²Bây giờ, Sau-lơ chọn cho mình 3 ngàn người nam của Y-sơ-ra-ên; trong đó 2 ngàn ở với Sau-lơ tại Mích-ma và ở trong xứ đồi núi Bê-tên, trong khi 1 ngàn ở với Giô-na-than tại Ghi-bê-a thuộc Bên-gia-min. Song vua cho phần dân-chúng còn lại đi, mỗi người về lều của họ. ³Rồi Giô-na-than đánh hạ đồn của dân Phi-li-tin ở tại Ghê-ba; và dân Phi-li-tin nghe về điều đó. Rồi Sau-lơ thổi kèn trom-bét khắp tất cả xứ, nói: "Dân Hê-bơ-ơ hãy nghe!"

¹số tuổi này có ghi trong bản Hê-bơ-ơ, không có ghi trong bản Bảy Mươi

1 Sa-mu-ên 13.4-13.20

4Và tất cả Y-sơ-ra-ên nghe nói rằng Sau-lơ đã đánh đồn của dân Phi-li-tin, và rằng Y-sơ-ra-ên đã trở thành ghê tởm đối với dân Phi-li-tin. Thế thì dân-chúng được triệu-tập theo Sau-lơ tại Ghinh-ganh.

5Bấy giờ dân Phi-li-tin tập hợp để đánh với Y-sơ-ra-ên, 30 ngàn cỗ xe, 6 ngàn kỵ-binh, và người ta nhiều như cát trên bờ biển; chúng đi lên và đóng trại tại Mích-ma, phía đông của Bết-A-ven. 6Khi người Y-sơ-ra-ên nhận ra họ ở trong giải đất hẹp (vì người ta bị siết quá chặt), dân ẩn mình trong các động, trong các bụi cây, trong các vách đá, trong các hầm chứa, và trong các hố. 7Cũng có vài người Hê-bơ-ơ vượt qua sông Giô-đanh vào trong đất Gát và Ga-la-át. Nhưng về phần Sau-lơ, ông vẫn còn ở tại Ghinh-ganh, và mọi người theo ông đều run lập-cập.

8Bấy giờ ông đã đợi 7 ngày, theo thời-gian Sa-mu-ên chỉ-định, nhưng Sa-mu-ên không đến Ghinh-ganh; và người ta đang chạy tán-loạn khỏi người. 9Thế là Sau-lơ nói: "Hãy đem cho ta của-lễ thiêu và các của-lễ bình-an!" Và người dâng của-lễ thiêu. 10Và xảy ra, ngay khi người dâng của-lễ thiêu xong, thì kia, Sa-mu-ên đến; và Sau-lơ đi ra đón ông và chào ông. 11Nhưng Sa-mu-ên nói: "Bệ hạ đã làm gì vậy?" Và Sau-lơ nói: "Bởi vì tôi đã thấy dân-chúng đang chạy tán-loạn khỏi tôi, và rằng ông đã không đến trong vòng những ngày đã chỉ-định, và rằng dân Phi-li-tin đang tập-hợp tại Mích-ma, 12vì thế, tôi nói: 'Ngay bây giờ, dân Phi-li-tin sẽ đi xuống chống tôi tại Ghinh-ganh, mà tôi đã chưa xin ân-huệ của Đức GIA-VÊ.' Vì vậy tôi đã buộc mình mà hiến-dâng của-lễ thiêu." 13Và Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: "Bệ hạ đã hành-động ngu-dại; bệ hạ đã không giữ mệnh-lệnh của GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của mình, mà Ngài đã truyền cho bệ hạ, vì bấy giờ Đức GIA-VÊ đáng lẽ đã lập vương-quốc của bệ hạ trên Y-sơ-ra-ên mãi mãi. 14Nhưng bây giờ vương-quốc của bệ hạ sẽ không tiếp-tục tồn-tại. Đức GIA-VÊ đã tìm ra cho Ngài một người theo chính tâm Ngài, và Ngài đã bổ-nhiệm người ấy làm kẻ cai-trị trên dân Ngài, bởi vì bệ hạ đã không giữ điều mà Đức GIA-VÊ đã truyền cho bệ hạ." 15Lúc đó Sa-mu-ên chỗi dậy và đi lên từ Ghinh-ganh đến Ghi-bê-a của Bên-gia-min.

Các chương-ngại quân-sự của Sau-lơ (13.15b-13.22)

Và Sau-lơ đếm những người hiện-diện với mình khoảng 600 người. 16Bấy giờ Sau-lơ và con trai Giô-na-than của ông, và quân-dân hiện-diện với họ ở tại Ghê-ba của Bên-gia-min trong khi dân Phi-li-tin cắm trại tại Mích-ma. 17Rồi các quân bộ-ráp đến từ trại của dân Phi-li-tin trong 3 toán; một toán hướng về Óp-ra, đến đất Su-anh, 18một toán khác hướng về Bết-hô-rôn, và một toán khác hướng về biên-giới nhìn xuống thung-lũng Sê-bô-im hướng về vùng hoang-vu.

19Bấy giờ, người ta không thể tìm thấy một thợ rèn nào trong khắp đất của Y-sơ-ra-ên, vì dân Phi-li-tin nói: "E rằng dân Hê-bơ-ơ làm gươm hay giáo." 20Vì vậy tất cả Y-sơ-ra-ên, mỗi người đều đi xuống tới dân Phi-li-tin để rèn lưỡi cây của mình, cuốc chim của mình, rìu của mình, và cuốc của mình.

1 Samuel 13.4-13.20

4And all Israel heard saying that Saul had smitten the garrison of the Philistines, and also that Israel had become odious to the Philistines. The people were then summoned after Saul at Gilgal.

5Now the Philistines assembled to fight with Israel, 30,000 chariots and 6,000 horsemen, and people like the sand which is on the seashore in abundance; and they came up and camped in Michmash, east of Beth-aven.

6When the men of Israel saw that they were in a strait (for the people were hard-pressed), then the people hid themselves in caves, in thickets, in cliffs, in cellars, and in pits. 7Also some of the Hebrews crossed the Jordan into the land of Gad and Gilead. But as for Saul, he was still in Gilgal, and all the people followed him trembling.

8Now he waited seven days, according to the appointed time set by Samuel, but Samuel did not come to Gilgal; and the people were scattering from him. 9So Saul said, "Bring to me the burnt offering and the peace offerings." And he offered the burnt offering. 10And it came about as soon as he finished offering the burnt offering, that behold, Samuel came; and Saul went out to meet him and to greet him. 11But Samuel said, "What have thou done?" And Saul said, "Because I saw that the people were scattering from me, and that thou did not come within the appointed days, and that the Philistines were assembling at Michmash, 12therefore I said, 'Now the Philistines will come down against me at Gilgal, and I have not asked the favor of YHWH.' So I forced myself and offered the burnt offering." 13And Samuel said to Saul, "Thou have acted foolishly; thou have not kept the commandment of YHWH thy God, which He commanded thee, for now YHWH would have established thy kingdom over Israel forever. 14But now thy kingdom shall not endure. YHWH has sought out for Himself a man after His own heart, and YHWH has appointed him as ruler over His people, because thou have not kept what YHWH commanded thee." 15Then Samuel arose and went up from Gilgal to Gibeah of Benjamin.

Saul's military hindrances (13.15b-13.22)

And Saul numbered the people who were present with him about six hundred men. 16Now Saul and his son Jonathan and the people who were present with them were staying in Geba of Benjamin while the Philistines camped at Michmash. 17And the raiders came from the camp of the Philistines in three companies: one company turned toward Ophrah, to the land of Shual, 18and another company turned toward Beth-horon, and another company turned toward the border which overlooks the valley of Zeboim toward the wilderness.

19Now no blacksmith could be found in all the land of Israel, for the Philistines said, "Lest the Hebrews make sword or spear." 20So all Israel went down to the Philistines, each to sharpen his plowshare, his mattock, his axe, and his hoe.

1 Samuel 13.21-14.13

²¹And the charge was two-thirds of a shekel for the plowshares, the mattocks, the forks, and the axes, and to fix the hoes. ²²So it came about on the day of battle that neither sword nor spear was found in the hands of any of the people who *were* with Saul and Yo-naw- thawn', but they were found with Saul and his son Jonathan.

Jonathan's brave plan (13.23-14.23)

²³And the garrison of the Philistines went out to the pass of Michmash.

14 ¹Now the day came that Jonathan, the son of Saul, said to the young man who was carrying his armor, "Come and let us cross over to the Philistines's garrison that is on yonder side." But he did not tell his father. ²And Saul was staying in the outskirts of Gibeah under the pomegranate tree which is in Migron. And the people who *were* with him *were* about six hundred men, ³and Ahijah, the son of Ahitub, Ichabod's brother, the son of Phinehas, the son of Eli, the priest of YHWH at Shiloh, was carrying an ephod. And the people did not know that Jonathan had gone. ⁴And between the passes by which Jonathan sought to cross over to the Philistines's garrison, there was a sharp crag on the one side, and a sharp crag on the other side, and the name of the one was Bozez, and the name of the other Seneh. ⁵The one crag rose on the north opposite Michmash, and the other on the south opposite Geba.

⁶Then Jonathan said to the young man who was carrying his armor, "Come and let us cross over to the garrison of these uncircumcised, perhaps YHWH will work for us, for YHWH is not restrained to save by many or by few." ⁷And his armor bearer said to him, "Do all that is in thine heart; turn thyself, *and* here I am with thee according to thy heart." ⁸Then Jonathan said, "Behold, we will cross over to the men and reveal ourselves to them. ⁹If they say thus, 'Wait until we come to you'; then we will stand in our place and not go up to them. ¹⁰But if they say thus, 'Come up to us,' then we will go up, for YHWH has given them into our hands; and this shall be the sign to us." ¹¹And when both of them revealed themselves to the garrison of the Philistines, the Philistines said, "Behold, Hebrews are coming out of the holes where they have hidden themselves." ¹²So the men of the garrison answered Jonathan and his armor bearer and said, "Come up to us and we will tell you something." And Jonathan said to his armor bearer, "Come up after me, for YHWH has given them into the hands of Israel." ¹³Then Jonathan climbed up on his hands and feet, with his armor bearer behind him; and they fell before Jonathan, and his armor bearer put some to death after him.

1 Sa-mu-ên 13.21-14.13

²¹Và giá tiền phải trả là hai-phần-ba siéc-lơ cho các lưỡi cày, những cuốc chim, những chĩa ba răng, những rìu, và để sửa những cái cuốc. ²²Vì vậy xảy ra vào ngày chiến-trận, *người ta* không tìm thấy cả gươm lẫn giáo trong tay của bất cứ một ai trong các người ở với Sau-lơ và Giô-na-than, nhưng *người ta* thấy chúng *trong tay của* Sau-lơ và Giô-na-than con trai của người.

Kế-hoạch dũng-cảm của Giô-na-than (13.23-14.23)

²³Và đồn của dân Phi-li-tin trải dài đến tận đèo Mích-ma.

14 ¹Bấy giờ, cái ngày ấy đã đến rằng Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, nói với gã trai trẻ đang vác áo giáp của mình: "Đến *đây*, chúng ta hãy vượt qua đến quân đồn của dân Phi-li-tin ở phía bên kia." Nhưng người đã chẳng nói cho cha mình biết. ²Và Sau-lơ đang ở tại ngoại ô Ghi-bê-a, dưới cây lựu ở tại Mi-gơ-rôn. Và số người ở với người ước chừng 600 người đàn-ông, ³và A-hi-gia, con trai của A-hi-túp, anh-em của Y-ca-bốt, con trai của Phi-nê-a, con trai của Ê-li, thầy tế-lễ của ĐỨC GIA-VÊ tại Si-lô, đang mang áo ê-phốt. Và dân-chúng đã chẳng biết rằng Giô-na-than đã đi rồi. ⁴Và ở giữa các đèo mà Giô-na-than tìm *cách* vượt qua đến đồn dân Phi-li-tin, có một khối đá bén lờm-chờm ở phía bên này và một khối đá bén lờm-chờm ở phía bên kia; và tên của cái này là Bốt-sét, và tên của cái kia là Sê-nê. ⁵Cái khối đá bén lờm-chờm chỗi lên ở phía bắc đối diện với Mích-ma, còn cái kia ở phía nam đối diện với Ghê-ba.

⁶Lúc đó Giô-na-than nói với gã trai trẻ đang vác áo giáp của mình: "Đến *đây*, chúng ta hãy vượt qua đến đồn của những kẻ chẳng chịu cắt-bì này, có lẽ ĐỨC GIA-VÊ sẽ làm việc cho chúng ta, vì ĐỨC GIA-VÊ không bị bó buộc phải cứu bởi số nhiều hay bởi số ít." ⁷Và kẻ vác áo giáp của người nói với người: "Xin làm mọi điều ở trong tâm ông; hãy cứ làm, và đây, tôi ở với ông theo tâm ông." ⁸Rồi Giô-na-than nói: "Này, chúng ta sẽ vượt qua tới các người ấy và tỏ chúng ta cho chúng thấy. ⁹Nếu chúng nói như vậy: 'Hãy chờ cho đến khi chúng ta đến cùng các người'; thì chúng ta sẽ đứng tại chỗ của chúng ta mà không đi lên đến cùng chúng. ¹⁰Nhưng nếu chúng nói như vậy: 'Hãy đi lên đến cùng chúng ta,' thì chúng ta sẽ đi lên; vì ĐỨC GIA-VÊ đã phó chúng trong tay chúng ta; và đây sẽ phải là dấu-hiệu cho chúng ta." ¹¹Và khi cả hai người tự tỏ họ cho đồn của dân Phi-li-tin thấy, dân Phi-li-tin nói: "Kìa, bọn Hê-bơ-rơ đang đi ra khỏi những cái lỗ nơi chúng nó đã ẩn trốn." ¹²Thế là những người *lính* của đồn trả lời Giô-na-than và kẻ vác áo giáp của người, rằng: "Đi lên đến cùng chúng ta, rồi chúng ta sẽ nói cho các người biết cái này." Và Giô-na-than nói với kẻ vác áo giáp của mình: "Theo ta đi lên; vì ĐỨC GIA-VÊ đã phó chúng trong tay Y-sơ-ra-ên." ¹³Rồi Giô-na-than bò lên bằng tay và chân của mình, và kẻ vác áo giáp của người ở đằng sau người; rồi chúng ngã trước Giô-na-than, và kẻ vác áo giáp của người giết chết một số đằng sau người.

1 Sa-mu-ên 14.14-14.31

¹⁴Và cuộc tàn-sát đầu tiên đó mà Giô-na-than và kẻ vác áo giáp của người đã thực-hiện là khoảng 20 người ở bên trong một khoảng nửa luống cây trong một mẫu⁽¹⁾ đất. ¹⁵Và có một sự run-sợ trong trại, ngoài đồng, và ở giữa mọi người. Thậm-chí quân đồn-trú và quân bổ-ráp cũng run lập-cập, trái đất rung-động đến nỗi nó trở thành một sự run-rẩy về Đức Chúa TRỜI.

¹⁶Ngay bây giờ các lính canh của Sau-lơ tại Ghi-bê-a của Bên-gia-min nhìn, và kia, đám đông tán loạn; và chúng chạy lung tung. ¹⁷Và Sau-lơ nói với các người đang ở với mình: "Bây giờ, hãy tập-hợp và xem ai đã đi khỏi chúng ta." Và khi chúng đã tập-hợp, kia, Giô-na-than và kẻ vác áo giáp của người không có ở đó. ¹⁸Thế thì Sau-lơ nói cùng A-hi-gia: "Đem rương của Đức Chúa TRỜI lại đây." Vì những con trai Y-sơ-ra-ên có được rương của Đức Chúa TRỜI vào thời đó. ¹⁹Và đã xảy ra trong khi Sau-lơ nói chuyện với thầy tế-lễ, thì sự náo-động trong trại dân Phi-li-tin lại tiếp-tục và càng tăng thêm; vì vậy Sau-lơ nói với thầy tế-lễ: "Hãy rút tay ông lại." ²⁰Rồi, Sau-lơ và tất cả các người đang ở với ông tập-hợp lại và ra trận; và kia, gươm của mỗi người đánh lại bạn của hắn, và rất hỗn-loạn. ²¹Bây giờ, dân Hê-bơ-rơ mà trước đây đã ở với dân Phi-li-tin, những kẻ đã đi lên với chúng đó đây trong trại, thậm-chí họ cũng trở lòng để theo các người của Y-sơ-ra-ên đang ở với Sau-lơ và Giô-na-than. ²²Khi tất cả các người của Y-sơ-ra-ên đã ẩn trốn trong xứ đồi núi Ép-ra-im nghe rằng dân Phi-li-tin đã chạy trốn, ngay cả họ cũng rượt sát theo chúng trong trận-chiến. ²³Thế là Đức GIA-VÊ đã giải-phóng Y-sơ-ra-ên ngày đó, và chiến-trận lan ra quá Bết-A-ven.

Lệnh ngu-dại của Sau-lơ: không cho ăn (14.24-14.46)

²⁴Bây giờ các người Y-sơ-ra-ên bị khốn-khở trong ngày đó, vì Sau-lơ đã đặt dân-chúng dưới lời thề, nói: "Bị rủa-sả người dùng thức ăn trước buổi chiều, và cho đến khi ta đã báo-thù xong các kẻ thù của ta cho ta." Vì vậy, không có một ai trong dân-chúng ném thức-ăn. ²⁵Rồi tất cả dân trong xứ vào rừng, có mật ong trên mặt đất. ²⁶Khi các người ấy vào rừng, kia, có một dòng mật ong; nhưng không một ai để tay của hắn vào miệng hắn, vì các người ấy sợ lời thề. ²⁷Nhưng Giô-na-than đã chẳng nghe khi cha của mình đặt chúng dưới lời thề; vì thế người gĩa ra đầu cây gậy trong tay của mình ra mà chấm nó trong tổ ong, rồi để tay của mình vào miệng của mình; đôi mắt của người sáng ra. ²⁸Lúc đó, một người trong dân đáp lời và nói: "Cha ông đã nghiêm-ngặt đặt dân-chúng dưới lời thề, rằng: 'Rủa-sả thay người ăn thức-ăn trong ngày nay.'" Và dân-chúng mệt-lử. ²⁹Thế thì Giô-na-than nói: "Cha ta đã làm rắc-rối cho xứ-sở. Bây giờ, xem nè, đôi mắt ta đã sáng ra dường bao bởi vì ta đã nếm một chút mật ong này. ³⁰Thật tốt hơn biết bao, nếu dân-chúng được tự-do ăn trong ngày nay từ chiến-lợi-phẩm của các kẻ thù của họ mà họ đã tìm được! Vì tới bây giờ sự tàn-sát giữa dân Phi-li-tin đã chẳng lớn lắm."

³¹Và họ đã đánh giữa dân Phi-li-tin trong ngày đó từ Mích-ma đến A-gia-lôn. Và dân-chúng rất mệt.

1 Samuel 14.14-14.31

¹⁴And that first slaughter which Jonathan and his armor bearer made was about twenty men within about half a furrow in an acre of land. ¹⁵And there was a trembling in the camp, in the field, and among all the people. Even the garrison and the raiders trembled, and the earth quaked so that it became a trembling of God.

¹⁶Now Saul's watchmen in Gibeah of Benjamin looked, and behold, the multitude melted away; and they went here and there. ¹⁷And Saul said to the people who were with him, "Musternow and see who has gone from us." And when they had mustered, behold, Jonathan and his armor bearer were not there. ¹⁸Then Saul said to Ahijah, "Bring the ark of God here." For the ark of God was at that time with the sons of Israel. ¹⁹And it happened while Saul talked to the priest, that the commotion in the camp of the Philistines continued and increased; so Saul said to the priest, "Withdraw thine hand." ²⁰Then Saul and all the people who were with him rallied and came to the battle; and behold, every man's sword was against his fellow, and there was very great confusion. ²¹Now the Hebrews who were with the Philistines previously, who went up with them around in the camp, even they also turned be with the Israel who were with Saul and Jonathan. ²²When all the men of Israel who had hidden themselves in the hill country of Ephraim heard that the Philistines had fled, even they also pursued them closely in the battle. ²³So YHWH delivered Israel that day, and the battle spread beyond Beth-aven.

Saul's foolish order to eat nothing (14.24-14.46)

²⁴Now the men of Israel were distressed on that day, for Saul had put the people under oath, saying, "Cursed be the man who eats food before evening, and until I have avenged myself on my enemies." So none of the people tasted food. ²⁵And all the people of the land entered the forest, and there was honey on the ground. ²⁶When the people entered the forest, behold, there was a flow of honey; but no man put his hand to his mouth, for the people feared the oath. ²⁷But Jonathan had not heard when his father put the people under oath; therefore, he put out the end of the staff that was in his hand and dipped it in the honeycomb, and put his hand to his mouth, and his eyes brightened. ²⁸Then one of the people answered and said, "Thy father strictly put the people under oath, saying, 'Cursed be the man who eats food today.'" And the people were weary. ²⁹Then Jonathan said, "My father has troubled the land. See now how my eyes have brightened because I tasted a little of this honey. ³⁰How much more, if only the people had eaten freely today of the spoil of their enemies which they found! For now the slaughter among the Philistines has not been great."

³¹And they struck among the Philistines that day from Michmah to Ajalon. And the people were very weary.

¹một mẫu = 4 ngàn 50 m²

1 Samuel 14.32-14.46

³²And the people did with regard to the spoil: took sheep and oxen and calves, and slew *them* on the ground; and the people ate *them* with the blood. ³³Then they told Saul, saying, "Behold, the people are sinning against YHWH by eating with the blood." And he said, "Ye have acted treacherously; roll a great stone to me today." ³⁴And Saul said, "Disperse yourselves among the people and say to them, 'Each one of you bring me his ox or his sheep, and slaughter *it* here and eat; and do not sin against YHWH by eating with the blood.'" So all the people that night brought each one his ox with him, and slaughtered it there. ³⁵And Saul built an altar to YHWH; it was the first altar that he built to YHWH.

³⁶Then Saul said, "Let us go down after the Philistines by night and take spoil among them until the morning light, and let us not leave a man of them." And they said, "Do whatever seems good in thy eyes." So the priest said, "Let us draw near to God here." ³⁷And Saul inquired of God, "Shall I go down after the Philistines? Wilt Thou give them into the hand of Israel?" But He did not answer him on that day. ³⁸And Saul said, "Draw near here, all you corners of the people, and investigate and see how this sin has happened today. ³⁹For as YHWH lives, who delivers Israel, though it is in Jonathan my son, he shall surely die." But not one of all the people answered him. ⁴⁰Then he said to all Israel, "Ye shall be on one side and I and Jonathan my son will be on the other side." And the people said to Saul, "Do what seems good in thy eyes." ⁴¹Therefore, Saul said to YHWH, the God of Israel, "Give a perfect *lot*." And Jonathan and Saul were taken, but the people escaped. ⁴²And Saul said, "Cast *lots* between me and Jonathan my son." And Jonathan was taken.

⁴³Then Saul said to Jonathan, "Tell me what thou hast done." So Jonathan told him and said, "I indeed tasted a little honey with the end of the staff that was in my hand. Here I am, I must die!" ⁴⁴And Saul said, "May God do thus to *me* and more also, for thou shall surely die, Jonathan." ⁴⁵But the people said to Saul, "Must Jonathan die, who has worked about this great deliverance in Israel? Far from it! As YHWH lives, there shall not one hair of his head fall to the ground, for he has worked with God this day." So the people rescued Jonathan and he did not die. ⁴⁶Then Saul went up from pursuing the Philistines, and the Philistines went to their own place.

1 Sa-mu-ên 14.32-14.46

³²Và dân-chúng đã làm, đối với chiến-lợi-phẩm: bắt chiên, bò, và bò con, rồi giết chúng trên mặt đất; dân-chúng ăn thịt chúng với máu. ³³Rồi họ nói cho Sau-lơ biết, rằng: "Kìa, dân-chúng đang phạm-tội cùng Đức GIA-VÊ bằng việc ăn thịt với máu." Và vua nói: "Các người đã hành-động một cách bất-chính; hãy lăn một hòn đá lớn đến cho ta hôm nay." ³⁴Và Sau-lơ lại nói: "Các người hãy tản ra trong dân-chúng và nói với họ: 'Mỗi người các người dẫn đến cho ta con bò của người hoặc con chiên của người, hãy làm thịt nó tại đây, và ăn; đừng phạm-tội cùng Đức GIA-VÊ bằng việc ăn với máu.'" Vì vậy đêm đó tất cả dân-chúng mỗi người đều dẫn con bò của họ đi với họ, rồi làm thịt nó ở đó. ³⁵Và Sau-lơ lập một bàn-thờ cho Đức GIA-VÊ; ấy là bàn-thờ thứ nhất mà ông lập cho Đức GIA-VÊ.

³⁶Đoạn Sau-lơ nói: "Chúng ta hãy đi xuống *đuổi* theo dân Phi-li-tin vào ban đêm và tịch thu chiến-lợi-phẩm ở giữa chúng cho đến khi có ánh-dương, và chúng ta chớ chờ lại một người nào của chúng." Và họ nói: "Xin làm bất cứ điều gì dường là tốt trong mắt bệ-hạ." Vì vậy thầy tế-lễ nói: "Chúng ta hãy đến gần Đức Chúa TRỜI ở đây." ³⁷Và Sau-lơ cầu-vấn Đức Chúa TRỜI: "Con nên đi xuống *đuổi* theo dân Phi-li-tin chăng? Chúa sẽ phó chúng trong tay Y-sơ-ra-ên chăng?" Nhưng Ngài không trả lời ông trong ngày đó. ³⁸Và Sau-lơ nói: "Hãy đến gần đây, tất cả các người, các góc⁽¹⁾ của dân chúng, và hãy điều-tra, xem tội này đã xảy ra hôm nay như thế nào. ³⁹Vì như Đức GIA-VÊ sống, Đấng giải-cứu Y-sơ-ra-ên, dẫu *tội ấy* là do nơi Giô-na-than con trai ta, chắc-chắn nó sẽ chết." Nhưng không một ai trong tất cả dân chúng trả lời ông. ⁴⁰Lúc đó vua nói với tất cả Y-sơ-ra-ên: "Các người sẽ đứng ở một bên này, còn ta và Giô-na-than con trai ta sẽ ở một bên kia." Và dân chúng nói với Sau-lơ: "Xin làm điều dường như là tốt trong mắt bệ hạ." ⁴¹Vì thế, Sau-lơ thưa cùng Đức GIA-VÊ, Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên: "Xin ban cho một *thăm* hoàn-hảo." Rồi Giô-na-than và Sau-lơ bị chọn, nhưng dân chúng đều thoát khỏi. ⁴²Và Sau-lơ nói: "Hãy ném *thăm* giữa ta và Giô-na-than con trai ta." Và Giô-na-than bị chọn.

⁴³Thế thì Sau-lơ nói với Giô-na-than: "Hãy nói cho ta biết con đã làm điều gì." Vì vậy Giô-na-than nói cho vua biết, rằng: "Thật sự con đã ném một ít mật ong bằng đầu gậy trong tay con. Con đây, con phải chết!" ⁴⁴Và Sau-lơ nói: "Nguyên xin Đức Chúa TRỜI gây ra cho *cha* như vậy và còn nhiều hơn, vì chắc-chắn con sẽ chết, hỡi Giô-na-than!" ⁴⁵Nhưng dân-chúng nói với Sau-lơ: "Giô-na-than phải chết ư, người đã làm ra cuộc giải-phóng lớn-lao này trong Y-sơ-ra-ên? Không đời nào có chuyện đó! Như Đức GIA-VÊ sống, sẽ không có một cọng tóc trên đầu người được rơi xuống đất; vì người đã đồng công với Đức Chúa TRỜI ngày này." Thế là, dân-chúng giải-cứu Giô-na-than, và người đã không chết. ⁴⁶Đoạn, Sau-lơ đi lên, bỏ việc truy đuổi dân Phi-li-tin; dân Phi-li-tin đi đến chỗ riêng của chúng.

¹nghĩa là: người lãnh đạo, chỉ huy, v.v. của dân

1 Sa-mu-ên 14.47-15.11

Những thành-công quân-sự của Sau-lơ (14.47-14.52)

47Bấy giờ khi Sau-lơ đã nắm lấy vương-quốc trên Y-sơ-ra-ên, ông chiến-đấu chống lại tất cả các kẻ thù của ông ở mọi phía, chống lại Mô-áp, những con trai Am-môn, Ê-đôm, các vua của Xô-ba, và dân Phi-li-tin; và bất cứ nơi nào ông trở mình, ông giáng hình-phạt. **48**Và ông hành-động dũng-cảm, và đánh hạ dân A-ma-léc, và giải-cứu Y-sơ-ra-ên khỏi tay những kẻ cướp bóc họ.

49Bấy giờ, các người con trai của Sau-lơ là Giô-na-than, Giết-vi, và Manh-ki-sua; và tên của 2 người con gái của vua: tên của đứa đầu lòng là Mê-ráp, và tên của đứa nhỏ hơn là Mi-canh. **50**Và tên của vợ Sau-lơ là A-hi-nô-am, con gái của A-hi-ma-ách. Và tên của thống lĩnh quân-đội vua là Áp-ne con trai của Nê-rơ, chú của Sau-lơ. **51**Kích là cha của Sau-lơ, và Nê-rơ cha của Áp-ne là con trai của A-bi-ên.

52Bấy giờ chiến-tranh với dân Phi-li-tin rất gay-go trong tất cả các ngày của Sau-lơ; và khi Sau-lơ thấy bất cứ một người nam mạnh-mẽ nào hay bất cứ một người nam dũng-cảm nào, thì vua thâu nạp người ấy cho mình.

Sau-lơ bất tuân Đức Chúa TRỜI bằng việc giữ của cướp (15.1-15.9)

15 **1**Sau đó Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: "*Đức GIA-VÊ* đã sai ta xúc-dầu cho ông làm vua trên dân của Ngài, trên Y-sơ-ra-ên; vì thế bây giờ, hãy lắng nghe âm-thanh của các lời của *Đức GIA-VÊ*. **2***Đức GIA-VÊ* vạn-quân phán như vậy: 'Ta sẽ phạt A-ma-léc vì điều hấn đã gây cho Y-sơ-ra-ên, thể nào hấn đặt hấn chống *Y-sơ-ra-ên* trên đường đi trong khi nó đang đi lên từ Ê-díp-tô. **3**Bây giờ, đi và đánh hạ A-ma-léc, và hoàn-toàn hủy-diệt mọi thứ mà hấn có; và chớ tha hấn; nhưng giết chết cả nam lẫn nữ, trẻ con và em bé, bò và chiên, lạc-dà và lừa.'" "

4Rồi Sau-lơ triệu-tập dân-chúng, và tập-hợp họ tại Tê-la-im, 200 ngàn bộ binh, và 10 ngàn người Giu-đa. **5**Và Sau-lơ đến thành của A-ma-léc, và gài phục-kích trong thung-lũng. **6**Và Sau-lơ nói với dân Kê-nít: "Đi! Rời đi! Hãy đi xuống khỏi giữa vòng dân A-ma-léc, e rằng ta hủy-diệt các người với chúng, vì các người đã tỏ ra từ-tể với tất cả những con trai của Y-sơ-ra-ên khi họ đi lên từ Ê-díp-tô." Vì vậy dân Kê-nít ra đi khỏi giữa vòng dân A-ma-léc. **7**Thế là Sau-lơ đánh hạ dân A-ma-léc, từ Ha-vi-la khi quý vị đi đến Su-rơ, ở phía đông Ê-díp-tô. **8**Và người bắt sống A-gát vua của dân A-ma-léc, và dùng lưới grom hoàn-toàn hủy-diệt tất cả dân-chúng. **9**Nhưng Sau-lơ và dân-chúng tha A-gát và các con tốt nhất trong bầy chiên, bầy bò, những con béo tốt, và những con chiên con, và mọi cái tốt, và đã chẳng muốn hủy-diệt chúng hoàn-toàn; nhưng mọi vật bị coi thường và không có giá-trị, họ hoàn-toàn hủy-diệt.

Đức Chúa TRỜI bác-bỏ Sau-lơ (15.10-23)

10Thế thì lời của *Đức GIA-VÊ* đến cùng Sa-mu-ên, rằng: **11**"Ta tiếc Ta đã lập Sau-lơ làm vua, vì nó đã xoay bỏ việc đi theo Ta, và đã chẳng thi-hành các mạng-lệnh của Ta." Và Sa-mu-ên lấy làm buồn và kêu-gào cùng *Đức GIA-VÊ* suốt đêm.

1 Samuel 14.47-15.11

Saul's military successes (14.47-14.52)

47Now when Saul had taken the kingdom over Israel, he fought against all his enemies on every side, against Moab, the sons of Ammon, Edom, the kings of Zobah, and the Philistines; and wherever he turned, he inflicted punishment. **48**And he acted valiantly and smote the Amalekites, and delivered Israel from the hands of those who plundered them.

49Now the sons of Saul were Jonathan and Ishvi and Malchi-shua; and the names of two daughters *were these*: the name of the first-born Merab and the name of the younger Michal. **50**And the name of Saul's wife was Ahinoam the daughter of Ahimaaz. And the name of the captain of his army was Abner the son of Ner, Saul's uncle. **51**And Kish *was* the father of Saul, and Ner the father of Abner *was* the son of Abiel.

52Now the war against the Philistines was severe all the days of Saul; and when Saul saw any mighty man or any valiant man, he gathered him to himself.

Saul disobeys God by keeping plunder (15.1-15.9)

15 **1**Then Samuel said to Saul, "YHWH sent me to anoint thee as king over His people, over Israel; now therefore, listen to the sound of the words of YHWH. **2**"Thus says YHWH of hosts, 'I will punish Amalek *for* what he did to Israel, how he set himself against him on the way while he was coming up from Egypt. **3**Now go and strike Amalek and utterly destroy all that he has, and do not spare him; but put to death both man and woman, child and infant, ox and sheep, camel and donkey.'" "

4Then Saul summoned the people and mustered them in Telaim, 200,000 foot soldiers and 10,000 men of Judah. **5**And Saul came to the city of Amalek, and set an ambush in the valley. **6**And Saul said to the Kenites, "Go, depart, go down from among the Amalekites, lest I destroy you with them, for ye showed kindness to all the sons of Israel when they came up from Egypt." So the Kenites departed from among the Amalekites. **7**So Saul smote the Amalekites, from Havilah as thou go to Shur, which is east of Egypt. **8**And he captured Agag the king of the Amalekites alive, and utterly destroyed all the people with the edge of the sword. **9**But Saul and the people spared Agag and the best of the sheep, the oxen, the fatlings, the lambs, and all that was good, and were not willing to destroy them utterly; but everything despised and worthless, that they utterly destroyed.

God rejects Saul (15.10-23)

10Then the word of YHWH came to Samuel, saying, **11**"I regret that I have made Saul king, for he has turned back from following Me, and has not carried out My commands." And Samuel was distressed and cried out to YHWH all night.

1 Samuel 15.12-15.29

12And Samuel rose early in the morning to meet Saul; and it was told Samuel, saying, "Saul came to Carmel, and behold, he set up monument for himself, then turned and proceeded on down to Gilgal." 13And Samuel came to Saul, and Saul said to him, "Blessed be thou of YHWH! I have carried out the command of YHWH." 14But Samuel said, "What then is this sound of the sheep in my ears, and the sound of the oxen which I hear?" 15And Saul said, "They have brought them from the Amalekites, for the people spared the best of the sheep and oxen, to sacrifice to YHWH thy God; but the rest we have utterly destroyed." 16Then Samuel said to Saul, "Wait, and let me tell thee what YHWH said to me last night." And he said to him, "Speak!"

17And Samuel said, "Is it not true, though thou wast little in thy own eyes, thou wast *made* the head of the tribes of Israel? And YHWH anointed thee king over Israel, 18and YHWH sent thee on a way, and said, 'Go and utterly destroy the sinners, the Amalekites, and fight against them until they are exterminated.' 19Why then did thou not obey the voice YHWH, but swooped down on the spoil and did what was evil in the sight of YHWH?" 20Then Saul said to Samuel, "I did obey the voice of YHWH, and went on the way on which YHWH sent me, and have brought back Agag the king of Amalekites, and have utterly destroyed the Amalekites. 21But the people took *some* of the spoil, sheep and oxen, the choicest of the things devoted to destruction, to sacrifice to YHWH thy God at Gilgal." 22And Samuel said,

"Has YHWH as much delight in burnt offerings and sacrifices,

As in obeying the voice of YHWH?

Behold, to obey is better than sacrifice,

And to heed than the fat of rams.

23"For rebellion is as the sin of divination,

And insubordination is as iniquity and idolatry.

Because thou have rejected the word of YHWH,

He has also rejected thee from being king."

Saul plead for forgiveness (15.24-15.35)

24Then Saul said to Samuel, "I have sinned; I have indeed transgressed the mouth of YHWH and thy words, because I feared the people and listened to their voice. 25Now therefore, please pardon my sin and return with me, that I may worship YHWH." 26But Samuel said to Saul, "I will not return with thee; for thou have rejected the word of YHWH, and YHWH has rejected thee from being king over Israel." 27And as Samuel turned to go, *Saul* seized the edge of his robe, and it tore. 28So Samuel said to him, "YHWH has torn the kingdom of Israel from thee today, and has given it to thy neighbor who is better than thou. 29And also the Glory of Israel will not lie or change His mind; for He is not a man that He should change His mind."

1 Sa-mu-ên 15.12-15.29

12Và Sa-mu-ên dậy sớm vào buổi sáng để gặp Sau-lơ; và Sa-mu-ên được cho biết rằng: "Sau-lơ đã đến Cạt-mên, và kia, ông đã dựng lên đài tưởng-niệm cho chính ông, rồi đổi hướng mà tiếp-tục đi xuống Ghinh-ganh." 13Và Sa-mu-ên đến cùng Sau-lơ, và Sau-lơ nói với ông: "Nguyện ông được Đức GIA-VÊ ban phước! Tôi đã thi-hành mạng-lệnh Đức GIA-VÊ." 14Nhưng Sa-mu-ên nói: "Vậy thì tiếng nầy của bầy chiên, và tiếng những con bò trong lỗ tai ta mà ta nghe là gì vậy?" 15Và Sau-lơ nói: "Họ đã đem chúng về từ dân A-ma-léc; vì dân-chúng đã tha những con tốt nhất của bầy chiên và những con bò, để hiến-tê cho GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của ông; nhưng phần còn lại chúng tôi đã hoàn-toàn hủy-diệt." 16Lúc đó Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: "Hãy chờ, và để ta nói cho bệ hạ biết điều Đức GIA-VÊ đã phán cùng ta đêm qua." Và vua nói với ông: "Xin nói!"

17Và Sa-mu-ên nói: "Đầu bệ hạ nhỏ bé trong chính mắt của bệ hạ, há là không đúng bệ hạ đã được làm đầu các chi-tộc Y-sơ-ra-ên hay sao? Và Đức GIA-VÊ đã xúc-dầu cho bệ hạ làm vua Y-sơ-ra-ên, 18và Đức GIA-VÊ đã sai bệ hạ đi trên một con đường, rằng: 'Hãy đi và hoàn-toàn diệt các kẻ phạm-tội, dân A-ma-léc, và hãy đánh lại chúng cho đến khi chúng bị tiêu-diệt.' 19Vậy tại sao bệ hạ đã không vâng lời tiếng của Đức GIA-VÊ, nhưng đã cuỗm của cướp, và đã làm điều ác trong cái nhìn của Đức GIA-VÊ?" 20Lúc đó Sau-lơ nói với Sa-mu-ên: "Tôi đã vâng lời tiếng của Đức GIA-VÊ, và đã đi trên con đường mà Đức GIA-VÊ đã sai tôi đi, và đã đem về A-gát, vua dân A-ma-léc, và đã hoàn-toàn hủy-diệt dân A-ma-léc. 21Nhưng dân chúng đã lấy một chút chiến-lợi-phẩm, những chiên và bò, các vật tốt nhất trong các vật đáng tận-diệt, dâng hiến-tê cho GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của ông tại Ghinh-ganh." 22Và Sa-mu-ên nói:

"Há Đức GIA-VÊ vui-thích nhiều trong các của-lễ thiêu và các tế-vật,

Bằng sự tuân theo tiếng của Đức GIA-VÊ?

Này, vâng lời tốt là hơn hiến-tê,

Và chú ý tốt hơn mỡ các chiên đực.

23"Vì sự nổi-loạn là như tội bói-toán,

Và sự bất phục-tùng là như tội và sự thờ hình-tượng.

Bởi vì vua đã bác-bỏ lời Đức GIA-VÊ,

Ngài cũng đã bác-bỏ bệ hạ không cho làm vua."

Sau-lơ nài-xin được tha-thứ (15.24-15.35)

24Lúc đó Sau-lơ nói với Sa-mu-ên: "Tôi đã phạm-tội; quả thật tôi đã vi-phạm miệng của Đức GIA-VÊ và các lời của ông, bởi vì tôi đã sợ dân-chúng mà đã nghe theo tiếng nói của họ. 25Vì thế, bây giờ, xin vui lòng tha tội của tôi và xin trở lại cùng tôi, để tôi có thể thờ-lạy Đức GIA-VÊ." 26Nhưng Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: "Ta sẽ không trở lại cùng bệ hạ; vì bệ hạ đã bác-bỏ lời Đức GIA-VÊ, và Đức GIA-VÊ đã bác-bỏ bệ hạ không cho làm vua trên Y-sơ-ra-ên." 27Và khi Sa-mu-ên quay đi, Sau-lơ nắm giữ vạt áo dài của ông, và nó rách. 28Thế là Sa-mu-ên nói với vua: "Đức GIA-VÊ đã xé vương-quốc Y-sơ-ra-ên khỏi bệ hạ hôm nay, và đã ban nó cho người láng-giềng của bệ hạ, người tốt hơn bệ hạ. 29Và Đấng Vinh-quang của Y-sơ-ra-ên cũng sẽ không nói dối hay đổi ý của Ngài; vì Ngài không phải là loài người để Ngài phải đổi ý Ngài."

1 Sa-mu-ên 15.30-16.9

³⁰Rồi Sau-lơ nói: "Tôi đã phạm tội; *nhưng* bây giờ xin kính-trọng tôi trước mặt các trưởng-lão của dân tôi và trước mặt Y-sơ-ra-ên, và xin đi về với tôi, để tôi có thể thờ-lạy GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của ông." ³¹Vì vậy Sa-mu-ên đi về theo Sau-lơ, và Sau-lơ thờ-lạy Đức GIA-VÊ.

³²Đoạn, Sa-mu-ên nói: "Đem cho ta A-gát, vua dân A-maléc." Rồi A-gát phân-khởi đến cùng ông. Và A-gát nói: "Chắc-chắn sự cay-đắng của sự chết đã qua rồi!"

³³Nhưng Sa-mu-ên nói: "Như grom của người đã làm cho các bà thành không có con, thế là mẹ người sẽ không có con ở giữa các người đàn-bà." Và Sa-mu-ên chặt A-gát thành từng mảnh trước mặt Đức GIA-VÊ tại Ghinh-ganh.

³⁴Đoạn, Sa-mu-ên đi đến Ra-ma, song Sau-lơ đi lên đến nhà của ông tại Ghi-bê-a của Sau-lơ. ³⁵Và Sa-mu-ên chẳng thấy Sau-lơ một lần nữa cho đến ngày ông chết; vì Sa-mu-ên lấy làm đau lòng về Sau-lơ. Và Đức GIA-VÊ tiếc rằng Ngài đã lập Sau-lơ làm vua trên Y-sơ-ra-ên.

C. SAU-LO VÀ ĐA-VÍT (16.1-31.13)

1. Sa-mu-ên xúc-dầu cho Đa-vít làm vua (16.1-23)

Sa-mu-ên đi đến Bết-lê-hem xúc-dầu cho Đa-vít (16.1-16.11)

16 ¹Bây giờ Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: "Cho đến khi nào người sẽ còn buồn vì Sau-lơ, vì Ta đã bỏ nó không cho làm vua trên Y-sơ-ra-ên? Hãy đổ dầu đầy sừng của người, và hãy đi; Ta sẽ sai người đến cùng Y-sai người Bết-lê-hem, vì Ta đã chọn một vì vua cho Ta trong các con trai của nó." ²Nhưng Sa-mu-ên thưa: "Làm thế nào con có thể đi cho được? Khi Sau-lơ nghe được, hẳn sẽ giết con." Đức GIA-VÊ phán: "Hãy bắt một con bò cái tơ theo người, và hãy nói: 'Ta đã đến để hiến-tế cho GIA-VÊ.' ³Và người sẽ mời Y-sai đến dự cuộc hiến-tế, và Ta sẽ chỉ cho người điều người sẽ làm; người sẽ xúc-dầu cho Ta người mà Ta nói với người." ⁴Thế là Sa-mu-ên làm điều Đức GIA-VÊ phán, và đến Bết-lê-hem. Các trưởng-lão thành ấy đến, run lập-cập, để gặp ông, và nói: "Ông đến trong bình-an chăng?" ⁵Ông nói: "Trong bình-an; ta đã đến để hiến-tế cho Đức GIA-VÊ. Hãy biệt các người ra thánh và cùng ta đến cuộc hiến-tế." Ông cũng thánh-hóa Y-sai và những con trai người, và mời họ đến cuộc hiến-tế.

⁶Thế thì xảy ra khi họ vào, ông nhìn Ê-li-áp và nghĩ: "Chắc-chắn người được-xúc-dầu của Đức GIA-VÊ ở trước mặt Ngài." ⁷Nhưng Đức GIA-VÊ phán cùng Sa-mu-ên: "Đừng nhìn bề ngoài của nó hay chiều-cao của vóc dạng của nó, bởi vì Ta đã bác-bỏ nó, vì Chúa TRỜI chẳng thấy điều loài người thấy; vì loài người nhìn bề ngoài, nhưng GIA-VÊ nhìn trong tâm." ⁸Đoạn, Y-sai gọi A-bi-na-đáp, và bảo người đi qua trước mặt Sa-mu-ên. Và ông nói: "Đức GIA-VÊ cũng chẳng chọn người này." ⁹Kể đó, Y-sai bảo Sam-ma đi ngang qua. Và ông nói: "Đức GIA-VÊ cũng chẳng chọn người này."

¹ có bản: A-gát đến cùng ông một cách ngập-ngừng. A-gát nói: "Chắc-chắn đây là điều cay-đắng của sự chết."

1 Samuel 15.30-16.9

³⁰Then he said "I have sinned; *but* please honor me now before the elders of my people and before Israel, and go back with me, that I may worship YHWH thy God."

³¹So Samuel went back following Saul, and Saul worshiped YHWH.

³²Then *Samuel* said, "Bring me Agag, the king of the Amalekites." And Agag came to him cheerfully. And Agag said, "Surely the bitterness of death is past." ³³But Samuel said, "As thy sword has made women childless, so shall your mother be childless among women." And Samuel hewed Agag to pieces before YHWH at Gilgal.

³⁴Then Samuel went to Ramah, but Saul went up to his house at Gibeah of Saul. ³⁵And Samuel did not see Saul again until the day of his death; for Samuel grieved over Saul. And YHWH regretted that He had made Saul king over Israel.

C. SAUL AND DAVID (16.1-31.13)

1. Samuel anoints David as king (16.1-23)

Samuel goes to Bethlehem to anoint David (16.1-16.11)

16 ¹Now YHWH said to Samuel, "How long wilt thou grieve over Saul, since I have rejected him from being king over Israel? Fill thine horn with oil, and go; I will send thee to Jesse the Bethlehemite, for I have selected a king for Myself among his sons." ²But Samuel said, "How can I go? When Saul hears *of it*, he will kill me." And YHWH said, "Take a heifer with thee, and say, 'I have come to sacrifice to YHWH.' ³And thou shalt invite Jesse to the sacrifice, and I will show thee what thou shalt do; and thou shalt anoint for Me the one whom I say to thee." ⁴So Samuel did what YHWH said, and came to Bethlehem. And the elders of the city came trembling to meet him and said, "Doest thou come in peace?" ⁵And he said, "In peace; I have come to sacrifice to YHWH. Consecrate yourselves and come with me to the sacrifice." He also consecrated Jesse and his sons, and invited them to the sacrifice.

⁶Then it came about when they entered, that he looked at Eliab and thought, "Surely YHWH's anointed is before Him." ⁷But YHWH said to Samuel, "Do not look at his appearance or at the height of his stature, because I have rejected him; for God does not see what man sees, for man looks at the outward appearance, but YHWH looks at the heart." ⁸Then Jesse called Abinadab, and made him pass before Samuel. And he said, "Neither has YHWH chosen this one." ⁹Next Jesse made Shammah pass by. And he said, "Neither has YHWH chosen this one."

1 Samuel 16.10-17.3

¹⁰Thus Jesse made seven of his sons pass before Samuel. But Samuel said to Jesse, "YHWH has not chosen these."
¹¹And Samuel said to Jesse, "Are these all the children?" And he said, "There remains yet the youngest, and behold, he is tending the sheep." Then Samuel said to Jesse, "Send and bring him; for we will not sit down until he comes here."

David anointed (16.12-16.13)

¹²So he sent and brought him in. Now he was ruddy, with beautiful eyes and a handsome appearance. And YHWH said, "Arise, anoint him; for this is he."
¹³Then Samuel took the horn of oil and anointed him in the midst of his brothers; and the Spirit of YHWH came mightily upon David from that day forward. And Samuel arose and went to Ramah.

David joins Saul's staff (16.14-16.23)

¹⁴Now the Spirit of YHWH departed from Saul, and an evil spirit from YHWH terrorized him.
¹⁵Saul's servants then said to him, "Behold now, an evil spirit from God is terrorizing thee."
¹⁶Let our lord now command thy servants who are before thee. Let them seek a man who is a skillful player on the harp; and it shall come about when the evil spirit from God is on you, that he shall play *the harp* with his hand, and thou wilt be well."
¹⁷So Saul said to his servants, "Provide for me now a man who can play well, and bring *him* to me."
¹⁸Then one of the young men answered and said, "Behold, I have seen a son of Jesse the Bethlehemite who is a skillful musician, a mighty man of valor, a warrior, one prudent in speech, and a handsome man; and YHWH is with him."
¹⁹So Saul sent messengers to Jesse, and said, "Send me thy son David who is with the flock."
²⁰And Jesse took a donkey *loaded with* bread and a jug of wine and a young goat, and send *them* to Saul by David his son.
²¹Then David came to Saul and stood before him, and Saul loved him greatly; and he became his armor bearer.
²²And Saul sent to Jesse, saying, "Let David now stand before me; for he has found favor in my sight."
²³So it came about whenever the *evil* spirit from God came to Saul, David would take the harp and play *it* with his hand; and Saul would be refreshed and be well, and the evil spirit would depart from him.

2. David and Goliath (17.1-17.58)

Goliath challenges Israel (17.1-17.21)

17 ¹Now the Philistines gathered their armies for battle; and they were gathered at Socoh which belongs to Judah, and they camped between Socoh and Azekah, in Ephesdammim.
²And Saul and the men of Israel were gathered, and camped in the valley of Elah, and drew up in battle array to encounter the Philistines.
³And the Philistines stood on the mountain on one side while Israel stood on the mountain on the other side, with the valley between them.

1 Sa-mu-ên 16.10-17.3

¹⁰Như vậy Y-sai bảo 7 đứa con trai của mình đi qua trước mặt Sa-mu-ên. Nhưng Sa-mu-ên nói với Y-sai: "*Đức* GIA-VÊ đã chẳng chọn những người này."
¹¹Và Sa-mu-ên nói cùng Y-sai: "Đây là tất cả con *của ông*?" Và người nói: "Còn thằng út, và kia, nó đang chăn chiên." Thế thì Sa-mu-ên nói với Y-sai: "Cho gọi và đem nó lại; vì chúng ta sẽ không ngồi xuống cho đến khi nó đến đây."

Đa-vít được xúc-dầu (16.12-16.13)

¹²Vì vậy người sai đi và đem nó vào. Bây giờ nó hồng-hào, với đôi mắt xinh-đẹp và bề ngoài đẹp trai. Và *Đức* GIA-VÊ phán: "Đứng đây, xúc-dầu cho nó; vì đây là nó."
¹³Thế thì Sa-mu-ên lấy sừng đựng dầu, và xúc-dầu cho nó giữa các người anh của nó; và Linh *Đức* GIA-VÊ đến mạnh-mẽ trên Đa-vít từ ngày đó trở đi. Rồi Sa-mu-ên chỗi dậy, đi đến Ra-ma.

Đa-vít gia nhập ban nhân-viên của Sau-lơ (16.14-16.23)

¹⁴Bây giờ Linh *Đức* GIA-VÊ rời khỏi Sau-lơ, và một linh xấu từ *Đức* GIA-VÊ khủng-bố người.
¹⁵Các tôi-tớ của Sau-lơ bèn thưa cùng người: "Này bây giờ, một linh xấu từ *Đức* Chúa TRỜI đang khủng-bố chúa."
¹⁶Bây giờ xin chúa chúng tôi ra lệnh cho các tôi-tớ chúa ở trước mặt⁽¹⁾ chúa. Xin cho họ tìm một người là nhạc sĩ thụ-cầm tã; và sẽ xảy ra khi linh xấu từ *Đức* Chúa TRỜI ở trên chúa, kẻ đó sẽ gây *đàn*, và chúa sẽ được khỏe."
¹⁷Vì vậy Sau-lơ nói với các tôi-tớ của mình: "Bây giờ đem cho ta một người có thể gây đàn giỏi, và đem *nó* đến cùng ta."
¹⁸Lúc đó một trong những thanh-nam trả lời, rằng: "Kia, tôi đã thấy con trai của Y-sai người Bết-lê-hem là một nhạc-sĩ tài, một người nam mạnh-mẽ và dũng-cảm, một hiệp-sĩ, người thận-trọng trong lời nói, và là một người đẹp trai; và *Đức* GIA-VÊ ở với người."
¹⁹Thế là Sau-lơ sai các sứ-giã đến cùng Y-sai, và nói: "Hãy sai đến cùng ta Đa-vít con trai của người, là đứa đang ở với bầy chiên."
²⁰Và Y-sai bắt một con lừa, *chất đầy* bánh, một bình rượu nho, và một con dê tợ, rồi gửi *chúng* cho Sau-lơ bởi Đa-vít con trai của mình.
²¹Rồi Đa-vít đến cùng Sau-lơ và đứng trước mặt vua và Sau-lơ rất thương người, và người trở thành kẻ vác áo giáp của vua.
²²Và Sau-lơ sai *người* đến Y-sai, nói: "Bây giờ hãy để Đa-vít đứng trước mặt ta; vì nó đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của ta."
²³Thế là xảy ra bất cứ khi nào linh xấu từ *Đức* Chúa TRỜI đến cùng Sau-lơ, Đa-vít lấy thụ-cầm và gây đàn với bàn tay của mình; và Sau-lơ được tỉnh-táo, khỏe, và linh xấu ấy rời khỏi vua.

2. Đa-vít và Gô-li-át (17.1-17.58)

Gô-li-át thách-thức Y-sơ-ra-ên (17.1-17.21)

17 ¹Bây giờ dân Phi-li-tin tập-hợp quân-đội của chúng cho chiến-trận; và chúng tập-hợp tại Sô-cô thuộc Giu-đa, chúng cắm trại giữa Sô-cô và A-xê-ka, tại Ê-phê-Đa-mim.
²Và Sau-lơ và dân Y-sơ-ra-ên tập-hợp, và cắm trại trong thung-lũng Ê-la, và dàn trận để đương đầu dân Phi-li-tin.
³Và dân Phi-li-tin đứng trên núi ở phía bên này, trong khi Y-sơ-ra-ên đứng trên núi ở phía bên kia, giữa họ có một thung-lũng.

¹hay: đang đứng chầu

1 Sa-mu-ên 17.4-17.22

⁴Lúc đó có một tên vô-địch đi ra từ quân-đội của dân Phi-li-tin tên là Gô-li-át, ở Gát, chiều cao hắn là 6 cu-bít¹⁾ và một gang. ⁵Và *hắn* có một cái mũ bằng đồng trên đầu hắn, và hắn mặc áo giáp vảy cá, và cái áo giáp nặng 5 ngàn siéc-lơ bằng đồng. ⁶*Hắn* cũng có những mảnh giáp đồng trên hai chân hắn và có một cây lao bằng đồng *đeo* giữa hai vai hắn. ⁷Và cái cán của cây giáo của hắn giống như cây trúc của thợ dệt cửi, và mũi của cây giáo hắn nặng 600 siéc-lơ bằng sắt; kẻ vác cái khiên của hắn cũng bước đi trước hắn. ⁸Và hắn đứng và la to cùng các đội-ngũ Y-sơ-ra-ên, và nói cùng họ: "Tại sao các người đi ra để dân trận? Há ta không là người Phi-li-tin và các người các tôi-tớ của Sau-lơ ư? Hãy chọn một người cho các người, và để hắn đi xuống cùng ta. ⁹Nếu hắn có khả năng đánh với ta và hạ ta, thì chúng ta sẽ là tôi-tớ của các người; nhưng nếu ta thắng hắn và hạ hắn, thì các người sẽ trở thành tôi-tớ của chúng ta và phục-vụ chúng ta." ¹⁰Người Phi-li-tin ấy lại nói: "Trong ngày này ta thách-thức các đội-ngũ của Y-sơ-ra-ên; hãy cho ta một người đặng chúng ta có thể đánh với nhau." ¹¹Khi Sau-lơ và tất cả Y-sơ-ra-ên nghe các lời này của người Phi-li-tin ấy thì họ đều lấy làm khiếp-đam và sợ-hãi lắm.

¹²Bấy giờ Đa-vít là con trai một người Ê-phơ-rát thuộc Bết-lê-hem trong Giu-đá, có tên là Y-sai, và người có 8 người con trai. Và Y-sai đã già trong các ngày của Sau-lơ, và cao tuổi ở giữa các người đàn-ông. ¹³Và 3 người con trai lớn của Y-sai đã theo Sau-lơ ra trận. Và tên của 3 người con trai ra trận là Ê-li-áp con đầu lòng, thứ nhì kẻ người là A-bi-na-đáp, và người thứ ba là Sam-ma. ¹⁴Và Đa-vít là đứa con trai trẻ nhất. Bấy giờ 3 người lớn nhất đã theo Sau-lơ, ¹⁵nhưng Đa-vít thì đi tới lui từ Sau-lơ để chăn bầy chiên của cha mình tại Bết-lê-hem. ¹⁶Và người Phi-li-tin đó tiến tới *cả sáng lẫn* chiều trong 40 ngày, và giữ vững lập trường.

¹⁷Lúc đó Y-sai nói với Đa-vít con trai của mình: "Bây giờ lấy cho các anh của con 1 ê-pha hột lúa rang này và 10 ổ bánh này, và hãy chạy đến trại cho các anh con. ¹⁸Cũng đem 10 bánh sữa²⁾ này cho vị chỉ-huy-trưởng hàng ngàn của chúng, và hãy xem các anh con có sao không, rồi đem tin của chúng về. ¹⁹Vì Sau-lơ và chúng và tất cả binh lính của Y-sơ-ra-ên đang ở trong thung-lũng Ê-la, đánh với dân Phi-li-tin."

²⁰Vì vậy Đa-vít chỗi dậy sớm vào buổi sáng và để bầy chiên lại cho một kẻ giữ chiên, rồi lấy đồ dự trữ mà đi như Y-sai đã bảo mình. Rồi người đến phạm vi của trại trong khi quân-đội vừa đi ra trong đội hình chiến đấu, thét to tiếng kêu ra trận. ²¹Và Y-sơ-ra-ên và Phi-li-tin kéo thành đội hình chiến đấu, quân-đội chống lại quân-đội.

Đa-vít nhận lời thách (17.22-17.30)

²²Lúc đó Đa-vít để hành-lý của mình lại trong tay người giữ hành-lý, mà chạy đến trận-tuyển và đi vào để chào các anh của mình.

¹một cu-bít bằng độ 45cm7 (hay 12 inches), người này cao trên 1m8

²bánh sữa hay pho-mát (cheese)

1 Samuel 17.4-17.22

⁴Then a champion came out from the armies of the Philistines named Goliath, from Gath, whose height was six cubits and a span. ⁵And *he had* a bronze helmet on his head and he was clothed with scale-armor, and the weight of the armor was five thousand shekels of bronze. ⁶*He* also *had* bronze greaves on his legs and a bronze javelin *slung* between his shoulders. ⁷And the shaft of his spear was like a weaver's beam, and the head of his spear *weighed* six hundred shekels of iron; his shield-carrier also walked before him. ⁸And he stood and shouted to the ranks of Israel, and said to them, "Why do ye come out to draw up in battle array? Am I not the Philistine and ye servants of Saul? Choose a man for yourselves and let him come down to me. ⁹If he is able to fight with me and smite me, then we will become your servants; but if I prevail against him and smite him, then ye shall become our servants and serve us." ¹⁰Again the Philistine said, "I defy the ranks of Israel this day; give me a man that we may fight together." ¹¹When Saul and all Israel heard these words of the Philistine, they were dismayed and greatly afraid.

¹²Now David was the son of the Ephrathite of Bethlehem in Judah, whose name was Jesse, and he had eight sons. And Jesse was old in the days of Saul, advanced *in years* among men. ¹³And the three older sons of Jesse had gone after Saul to the battle. And the names of his three sons who went to the battle were Eliab the first-born, and the second to him Abinadab, and the third Shammah. ¹⁴And David was the youngest. Now the three oldest followed Saul, ¹⁵but David went back and forth from Saul to tend his father's flock at Bethlehem. ¹⁶And the Philistine came forward morning and evening for forty days, and took his stand.

¹⁷Then Jesse said to David his son, "Take now for thy brothers an ephah of this roasted grain and these ten loaves, and run to the camp to thy brothers. ¹⁸Bring also these ten cuts of cheese to the commander of their thousand, and look into the welfare of thy brothers, and bring back news of them. ¹⁹For Saul and they and all the men of Israel are in the valley of Elah, fighting with the Philistines."

²⁰So David arose early in the morning and left the flock with a keeper and took the supplies and went as Jesse had commanded him. And he came to the circle of the camp while the army was going out in battle array shouting the war cry. ²¹And Israel and the Philistines drew up in battle array, army against army.

David accepts the challenge (17.22-17.30)

²²Then David left his baggage in the hand of the baggage keeper, and ran to the battle line and entered in order to greet his brothers.

1 Samuel 17.23-17.38

²³As he was talking with them, behold, the champion, the Philistine from Gath named Goliath, was coming up from the army of the Philistine, and he spoke these same words; and David heard *them*.

²⁴When all the men of Israel saw the man, they fled from him and were greatly afraid. ²⁵And the men of Israel said, "Have ye seen this man who is coming up? Surely he is coming up to defy Israel. And it will be that the king will enrich the man who kills him with great riches and will give him his daughter and make his father's house free in Israel."

²⁶Then David spoke to the men who were standing by him, "What will be done for the man who kills this Philistine, and takes away the reproach from Israel?" For who is this uncircumcised Philistine, that he should taunt the armies of the living God?" ²⁷And the people said to him in accord with this word, saying, "Thus it will be done for the man who kills him."

²⁸Now Eliab his oldest brother heard when he spoke to the men; and Eliab's anger burned against David and he said, "Why hast thou come down? And with whom hast thou left those few sheep in the wilderness? I know thy insolence and the wickedness of thine heart; for thou hast come down in order to see the battle." ²⁹But David said, "What have I done now? Was it not just a word?" ³⁰Then he turned away from him to another and said the same thing; and the people answered the same thing as before.

David kills Goliath (17.31-17.58)

³¹When the words which David spoke were heard, they told *them* to Saul, and he sent for him. ³²And David said to Saul, "Let no man's heart fail on account of him; thy servant will go and fight with this Philistine." ³³Then Saul said to David, "Thou art not able to go against this Philistine to fight with him; for thou art *but* a youth while he has been a warrior from his youth." ³⁴But David said to Saul, "Thy servant was tending his father's sheep. When a lion or a bear came and took a lamb from the flock, ³⁵I went out after him and smote him, and rescued *it* from his mouth; and when he rose up against me, I seized *him* by his beard and smote him and killed him. ³⁶Thy servant has smitten both the lion and the bear; and this uncircumcised Philistine will be like one of them, since he has taunted the armies of the living God." ³⁷And David said, "YHWH who delivered me from the paw of the lion and from the paw of the bear, He will deliver me from the hand of this Philistine." And Saul said to David, "Go and may YHWH be with thee."

³⁸Then Saul clothed David with his garments and put a bronze helmet on his head, and he clothed him with armor.

1 Sa-mu-ên 17.23-17.38

²³Trong khi người đang nói chuyện với họ, thì kia, tên vô địch, người Phi-li-tin ở Gát tên là Gô-li-át, đang đi lên từ quân-đội của dân Phi-li-tin, và hắn nói cùng những lời ấy; và Đa-vít nghe được.

²⁴Khi tất cả binh lính của Y-sơ-ra-ên thấy kẻ ấy, thì họ chạy trốn hắn và sợ-hãi lắm. ²⁵Và các người Y-sơ-ra-ên nói: "Các người đã thấy tên này đang đi lên chẳng? Chắc hẳn đang đi lên để thách-thức Y-sơ-ra-ên. Và sẽ rằng nhà vua sẽ cho kẻ giết hắn giàu và sẽ ban cho người ấy con gái của vua và khiến cho nhà cha người ấy tự-do⁽¹⁾ trong Y-sơ-ra-ên."

²⁶Lúc đó Đa-vít nói với những người đang đứng cạnh mình: "Kẻ giết tên Phi-li-tin này và cắt đi sự sỉ-nhục khỏi Y-sơ-ra-ên sẽ được gì? Vì chẳng Phi-li-tin không chịu cắt-bì này là ai mà hắn dám chế nhạo các binh-đội của Đức Chúa TRỜI sống?" ²⁷Và người ta nói cho người biết theo lời này, rằng: "Người giết hắn sẽ được như vậy."

²⁸Bấy giờ Ê-li-áp anh cả của người nghe khi người nói chuyện với các người ấy; và cơn giận của Ê-li-áp bùng lên chống Đa-vít, và người nói: "Tại sao mày đã xuống *đấy*? Và mày đã để lại số ít chiên đó trong vùng hoang-vu với ai? Tao biết sự hỗn-láo của mày và sự độc-ác của tâm mày; vì mày đã xuống *đấy* cốt để xem trận-chiến." ²⁹Nhưng Đa-vít nói: "Bây giờ tôi vừa làm điều gì vậy? Ấy đã chẳng phải chỉ là một lời nói hay sao?" ³⁰Rồi người xoay khỏi anh của mình qua người khác và nói cùng một điều đó; và người ta trả lời cùng một điều như trước.

Đa-vít giết Gô-li-át (17.31-17.58)

³¹Khi nghe các lời mà Đa-vít đã nói, người ta báo cho Sau-lơ biết, và Sau-lơ cho đòi người đến. ³²Và Đa-vít thưa cùng Sau-lơ: "Đừng để cho tâm của một người nào hòng vì hắn; kẻ tội-tớ này của bệ hạ sẽ đi đánh với tên Phi-li-tin này." ³³Lúc đó Sau-lơ nói với Đa-vít: "Người không có khả-năng chống lại tên Phi-li-tin này để đánh với hắn; vì người chỉ là một thanh-niên, trong khi hắn đã là một hiệp-sĩ từ thuở thiếu-niên của hắn." ³⁴Nhưng Đa-vít thưa cùng Sau-lơ: "Kẻ tội-tớ này của bệ hạ đã giữ bày chiên của cha mình. Khi con sư-tử hay con gấu đến, và tha một con chiên con khỏi bầy, ³⁵con đi ra đuổi theo nó mà đánh gục nó, và cứu *con chiên con* khỏi miệng của nó; và nếu nó chỗi dậy chống lại con, con nắm nó bởi hàm râu nó, đánh gục nó, và giết nó. ³⁶Kẻ tội-tớ này của bệ hạ đã giết cả con sư-tử lẫn con gấu; và tên Phi-li-tin không chịu cắt-bì này sẽ giống như một trong hai con đó, vì hắn đã chế nhạo các binh-đội của Đức Chúa TRỜI sống." ³⁷Đa-vít lại nói: "Đức GIA-VÊ đã giải-cứu con khỏi vuốt sư-tử và khỏi vuốt gấu, Ngài sẽ giải-cứu con khỏi tay tên Phi-li-tin này." Và Sau-lơ nói với Đa-vít: "Hãy đi, nguyên-xin Đức GIA-VÊ ở với con."

³⁸Lúc đó Sau-lơ mặc cho Đa-vít bộ áo của vua, đội một mũ đồng trên đầu người, và cũng mặc áo giáp cho người.

¹ nghĩa là: khỏi đóng thuế và làm các việc phục-dịch công-cộng

³⁹Và Đa-vít buộc gươm của mình trên áo-giáp của mình và đi thử, vì người chưa từng thử *chúng*. Thế là Đa-vít thưa cùng Sau-lơ: "Con không thể đi với những cái này; vì con đã chưa từng thử *chúng*." Và Đa-vít cỡi chúng ra khỏi người mình. ⁴⁰Rồi người cầm cây gậy của mình trong tay và lựa năm hòn đá nhẵn từ suối, và để chúng trong cái túi của kẻ chăn-chiên mà người đã có, tức là trong túi của người, và cái nỏ bắn đá của người trong tay người; rồi người tiến gần tên Phi-li-tin.

⁴¹Đoạn tên Phi-li-tin đi tiếp và tới gần Đa-vít, với kẻ vác cái khiên ở phía trước hắn. ⁴²Khi tên Phi-li-tin nhìn và thấy Đa-vít, hắn khinh-thị người, vì người chỉ là một thanh-niên, hồng-hào với diện-mạo đẹp trai. ⁴³Và tên Phi-li-tin nói với Đa-vít: "Bộ ta là một con chó, để mày đến ta với những cây gậy ư?" Và tên Phi-li-tin rủa Đa-vít bởi các thần của hắn. ⁴⁴Tên Phi-li-tin cũng nói với Đa-vít: "Hãy đến ta, và ta sẽ ban thịt người cho chim trời và thú đồng." ⁴⁵Lúc đó Đa-vít nói với tên Phi-li-tin: "Người đến ta với gươm, giáo, và lao, nhưng ta đến người trong danh Đức GIA-VÊ vạn quân, Đức Chúa TRỜI của các binh-đội Y-sơ-ra-ên, mà người đã chửi-bới. ⁴⁶Ngày này, Đức GIA-VÊ sẽ phó người vào trong tay ta, và ta sẽ đánh hạ người và cắt cái đầu người khỏi người. Và ngày này ta sẽ ban xác chết của quân-đội Phi-li-tin cho chim trời và thú rừng của trái đất, để toàn trái đất được biết rằng có một Đức Chúa TRỜI⁽¹⁾ trong Y-sơ-ra-ên, ⁴⁷và để tất cả hội-chúng này có thể biết rằng Đức GIA-VÊ không giải-cứu bởi gươm hay bởi giáo; vì chiến-trận là của Đức GIA-VÊ và Ngài sẽ phó các người trong tay chúng ta."

⁴⁸Lúc đó xảy ra khi tên Phi-li-tin tiến tới gần để đón Đa-vít, thì Đa-vít chạy nhanh về phía chiến-tuyến để đón tên Phi-li-tin. ⁴⁹Và Đa-vít thò tay mình trong túi của mình, lấy từ đó ra một hòn đá và bắn nó, và trúng tên Phi-li-tin nơi trán hắn. Và hòn đá lọt sâu trong trán hắn, đến nỗi hắn té úp mặt xuống đất.

⁵⁰Như vậy Đa-vít thắng tên Phi-li-tin với một cái nỏ và một hòn đá, và người đánh hạ tên Phi-li-tin và giết hắn; nhưng chẳng có một cây gươm nào trong tay Đa-vít. ⁵¹Rồi Đa-vít chạy và đứng trên tên Phi-li-tin và nắm lấy cây gươm của hắn, tuột nó ra khỏi vỏ nó, giết hắn chết, và dùng gươm chặt đầu hắn. Khi dân Phi-li-tin thấy kẻ vô-địch của mình đã chết, chúng chạy trốn. ⁵²Và những người Y-sơ-ra-ên và Giu-đa chỗi-dậy, reo-hò, và đuổi theo dân Phi-li-tin xa đến tận thung-lũng, và đến tận các công thành của Éc-rôn. Và các người Phi-li-tin bị giết nằm dọc theo đường đến Sa-a-ra-im, tức là đến Gát và Éc-rôn. ⁵³Rồi các con trai Y-sơ-ra-ên quay lại sau khi đuổi theo dân Phi-li-tin và cướp-bóc trại của chúng. ⁵⁴Lúc đó Đa-vít lấy cái đầu của tên Phi-li-tin và đem nó đến Giê-ru-sa-lem, nhưng người để các vũ-khí của hắn trong lều của mình.

⁵⁵Bấy giờ khi Sau-lơ thấy Đa-vít đi ra chống lại tên Phi-lit, người nói với Áp-ne, thống lãnh quân-đội: "Áp-ne, thanh-nam này là con trai của ai vậy?" Và Áp-ne nói: "Ồi bệ hạ! Bởi hòn bệ hạ, tôi không biết." ⁵⁶Và nhà vua phán: "Người hãy hỏi thăm thanh-nam ấy là con trai của ai."

¹hay: có một vị Thần trong Y-sơ-ra-ên

³⁹And David girded his sword over his armor and tried to walk, for he had not tested *them*. So David said to Saul, "I cannot go with these, for I have not tested *them*." And David took them off from himself. ⁴⁰And he took his stick in his hand and chose for himself five smooth stones from the brook and put them in the shepherd's bag which he had, even in *his* pouch and his sling was in his hand; and he approached the Philistine.

⁴¹Then the Philistine came on and approached David, with the shield-bearer in front of him. ⁴²When the Philistine looked and saw David, he disdained him; for he was *but* a youth, and ruddy, with a handsome appearance. ⁴³And the Philistine said to David, "Am I a dog, that thou comest to me with sticks?" And the Philistine cursed David by his gods. ⁴⁴The Philistine also said to David, "Come to me, and I will give thy flesh to the birds of the sky and the beasts of the field." ⁴⁵Then David said to the Philistine, "Thou comest to me with a sword, a spear, and a javelin, but I come to thee in the name of YHWH of hosts, the God of the armies of Israel, whom thou hast taunted. ⁴⁶This day YHWH will deliver thee up into my hands, and I will strike thee down and remove thine head from thee. And I will give dead bodies of the army of the Philistines this day to the birds of the sky and the wild beasts of the earth, that all the earth may know that there is a God in Israel, ⁴⁷and that all this assembly may know that YHWH does not deliver by sword or by spear; for the battle is YHWH's and He will give you into our hands."

⁴⁸Then it happened when the Philistine rose and came and drew near to meet David, that David ran quickly toward the battle line to meet the Philistine. ⁴⁹And David put his hand into his bag and took from it a stone and slung it, and struck the Philistine on his forehead. And the stone sank into his forehead, so that he fell on his face to the ground.

⁵⁰Thus David prevailed over the Philistine with a sling and a stone, and he struck the Philistine and killed him; but there was no sword in David's hand. ⁵¹Then David ran and stood over the Philistine and took his sword and drew it out of its sheath and killed him, and cut off his head with it. When the Philistines saw that their champion was dead, they fled. ⁵²And the men of Israel and Judah arose and shouted and pursued the Philistines as far as the valley, and to the gates of Ekron. And the slain Philistines lay along the way to Shaaraim, even to Gath and Ekron. ⁵³And the sons of Israel returned from chasing the Philistines and plundered their camps. ⁵⁴Then David took the Philistine's head and brought it to Jerusalem, but he put his weapons in his tent.

⁵⁵Now when Saul saw David going out against the Philistine, he said to Abner the commander of the army, "Abner, whose son is this young man?" And Abner said, "By thy soul, O king, I do not know." ⁵⁶And the king said, "YThou inquire whose son the youth is."

1 Samuel 17.57-18.16

⁵⁷So when David returned from killing the Philistine, Abner took him and brought him before Saul with the Philistine's head in his hand. ⁵⁸And Saul said to him, "Whose son are thou, young man?" And David answered, "I am the son of thy servant Jesse the Bethlehemite."

3. David and Jonathan become friends (18.1-20.42)

Saul is jealous of David (18.1-18.16)

18 ¹Now it came about when he had finished speaking to Saul, that the soul of Jonathan was knit to the soul of David, and Jonathan loved him as his own soul. ²And Saul took him that day and did not let him return to his father's house. ³Then Jonathan made a covenant with David because he loved him as his own soul. ⁴And Jonathan stripped himself of the robe that was on him and gave it to David, with his armor, including his sword and his bow and his belt. ⁵So David went out wherever Saul sent him, and prospered; and Saul set him over the men of war. And it was pleasing in the sight of all the people and also in the sight of Saul's servants.

⁶And it happened as they were coming, when David returned from killing the Philistine, that the women came out of all the cities of Israel, singing and dancing, to meet King Saul, with tambourines, with joy and with musical instruments. ⁷And the women sang as they danced, and said,

"Saul has slain his thousands,
And David his ten thousands."

⁸Then Saul became very angry, for this saying was evil in his eyes; and he said, "They have ascribed to David ten thousands, but to me they have ascribed thousands. Now what more can he have but the kingdom?" ⁹And Saul looked at David with suspicion from that day on.

¹⁰Now it came about on the next day that an evil spirit from God came mightily upon Saul, and he raved in the midst of the house, while David was playing *the harp* with his hand, day by day; and the spear *was* in Saul's hand. ¹¹And Saul hurled the spear for he thought, "I will pin David to the wall."⁽¹⁾ But David turned about in his presence twice.

¹²Now Saul was afraid of David, for YHWH was with him but had departed from Saul. ¹³Therefore Saul removed him from his presence, and appointed him as his commander of a thousand; and he went out and came in before the people. ¹⁴And David was prospering in all his ways for YHWH *was* with him. ¹⁵When Saul saw that he was prospering greatly, he dreaded him. ¹⁶But all Israel and Judah loved David, and he went out and came in before them.

1 Sa-mu-ên 17.57-18.16

⁵⁷Vì vậy khi Đa-vít trở lại sau khi giết tên Phi-li-tin, Áp-ne rước người và dẫn người đến trước mặt Sau-lơ, với cái đầu của tên Phi-li-tin trong tay người. ⁵⁸Và Sau-lơ nói với người: "Thanh-nam kia, người là con trai của ai?" Đa-vít trả lời: "Con trai của tôi-tớ của bệ hạ, Y-sai người Bết-lê-hem."

3. Đa-vít và Giô-na-than trở thành bạn (18.1-20.42)

Sau-lơ ghen-tỵ Đa-vít (18.1-18.16)

18 ¹Bấy giờ, xảy ra khi người đã nói với Sau-lơ xong, thì hồn của Giô-na-than gắn bó với hồn của Đa-vít, và Giô-na-than thương-yêu người như chính hồn của mình. ²Và Sau-lơ bắt người vào ngày đó và không cho người trở về nhà cha của người. ³Rồi Giô-na-than lập một giao-ước với Đa-vít, bởi vì người thương Đa-vít như chính hồn của mình. ⁴Và Giô-na-than cởi áo dài ở trên mình, trao nó cho Đa-vít, với áo giáp của mình, gồm cả gươm của mình, cung của mình, và đai của mình. ⁵Thế là Đa-vít ra đi bất cứ nơi nào Sau-lơ sai người đi, và thành-công; và Sau-lơ đặt người trên các người đàn-ông chiến-trận. Và đây là điều thú vị trong cái nhìn của tất cả dân-chúng và cũng trong cái nhìn của các tôi-tớ của Sau-lơ.

⁶Và xảy ra khi họ đang đến, khi Đa-vít trở về sau khi giết chết tên Phi-li-tin ấy, các người nữ đi ra từ tất cả các thành Y-sơ-ra-ên, vừa hát vừa nhảy múa, để đón vua Sau-lơ, với các trống cơm, với sự vui-mừng, và với các nhạc-cụ. ⁷Và các người nữ ấy hát trong khi họ nhảy-múa, rằng:

"Sau-lơ đã giết hàng ngàn của ngài,
Và Đa-vít hàng chục ngàn của chàng."

⁸Vậy thì Sau-lơ trở nên rất giận, vì lời nói này là xấu-xa trước mắt vua; và vua nói: "Chúng đã gán cho Đa-vít hàng chục ngàn, nhưng chúng đã gán cho ta hàng ngàn. Bây giờ, cái gì hơn nó có thể có được, ngoại trừ vương-quốc này?" ⁹Và Sau-lơ nhìn Đa-vít với sự nghi-ngờ kể từ ngày đó trở đi.

¹⁰Bấy giờ xảy ra vào ngày hôm sau, một linh xấu từ Đức Chúa TRỜI đến mạnh-mẽ trên Sau-lơ, và vua nói như điên dại ở giữa nhà, trong khi Đa-vít đang đánh đàn với bàn tay của mình, ngày này qua ngày nọ; và trong tay Sau-lơ có cây giáo. ¹¹Và Sau-lơ phóng cây giáo vì vua nghĩ: "Ta sẽ ghim⁽¹⁾ chặt Đa-vít vào vách." Nhưng Đa-vít né được 2 lần trong sự hiện-diện của vua.

¹²Bấy giờ Sau-lơ sợ Đa-vít, vì Đức GIA-VÊ ở cùng người, nhưng đã rời khỏi Sau-lơ. ¹³Bởi vậy Sau-lơ dời chàng đi khỏi sự hiện-diện của vua, và bổ-nhiệm người làm chỉ-huy-trưởng một ngàn của mình; và Đa-vít đi ra và đi vào trước dân-chúng⁽²⁾. ¹⁴Và Đa-vít thành-công trong tất cả các đường-lối của người vì Đức GIA-VÊ ở cùng người. ¹⁵Khi Sau-lơ thấy Đa-vít đang thành-công lớn, vua lấy làm sợ Đa-vít. ¹⁶Nhưng tất cả Y-sơ-ra-ên và Giu-đa đều thương Đa-vít; và người đi ra đi vào trước mặt họ.

¹nguyên ngữ: "Ta sẽ đánh hạ Đa-vít và vách tường."

²nghĩa là: Đa-vít hiện ngang oai hùng trước quân dân

Đa-vít cưới con gái của Sau-lơ (18.17-18.30)

¹⁷Sau đó, Sau-lơ nói với Đa-vít: "Đây là Mê-ráp con gái lớn của ta; ta sẽ gả nó cho người làm vợ, *người* chỉ làm một đũng-sĩ vì ta và đánh các chiến-trận của ĐỨC GIA-VÊ." Vì Sau-lơ nghĩ: "Bàn tay ta sẽ không được chống lại nó, nhưng ta để cho bàn tay của dân Phi-li-tin chống lại nó." ¹⁸Nhưng Đa-vít thưa cùng Sau-lơ: "Con là ai, và cuộc đời của con là gì *hay* gia-đình cha của con là chi trong Y-so-ra-ên mà con được làm phò-mã?" ¹⁹Thế là xảy ra vào thời-điểm khi Mê-ráp, con gái của Sau-lơ, phải được gả cho Đa-vít, thì nàng bị gả cho Át-ri-ên, người Mê-hô-la, làm vợ.

²⁰Bấy giờ Mi-canh, con gái của Sau-lơ, yêu Đa-vít. Khi họ nói cho Sau-lơ biết, thì việc ấy được vua tán-thành. ²¹Và Sau-lơ nghĩ: "Mình sẽ gả nó cho hắn, để nó làm cái bẫy cho hắn, và để bàn tay của dân Phi-li-tin có thể chống lại hắn." Bởi vậy Sau-lơ nói với Đa-vít: "Lần thứ hai, người được làm con rể của ta hôm nay." ²²Đoạn Sau-lơ ra lệnh cho các tôi-tớ của mình: "Hãy bí mật nói với Đa-vít, rằng: 'Này, nhà vua lấy làm vui-thích nơi anh, và tất cả các tôi-tớ của vua đều yêu-mến anh; vì thế bây giờ, trở thành phò-mã đi.'" ²³Vì vậy, các tôi-tớ của Sau-lơ nói các lời này trong các lỗ tai của Đa-vít. Nhưng Đa-vít nói: "Có phải trở nên phò-mã là một việc nhỏ trong cái nhìn của các người sao, vì ta là một người nghèo và ít được quý-trọng?" ²⁴Và các tôi-tớ của Sau-lơ báo cáo cho vua biết các lời mà Đa-vít đã nói. ²⁵Lúc đó Sau-lơ nói: "Các người sẽ nói với Đa-vít như vậy: 'Nhà vua chẳng đòi sinh-lễ gì, ngoại trừ 100 dương-bì của dân Phi-li-tin, để trả thù những kẻ thù-địch của nhà vua.'" Bấy giờ Sau-lơ trừ-liệu làm cho Đa-vít ngã bởi tay dân Phi-li-tin. ²⁶Khi các tôi-tớ của vua nói cho Đa-vít biết các lời này, Đa-vít thấy có thể đồng ý để trở thành phò-mã. Rồi các ngày ấy đã chưa tới hạn, ²⁷Đa-vít chỗi dậy mà đi, người và lính tráng của người, và đánh hạ 200⁽¹⁾ người ở giữa dân Phi-li-tin. Đoạn Đa-vít đem các dương-bì của chúng về, và họ nộp chúng cho vua đủ số, để người được thành phò-mã. Vì vậy Sau-lơ gả Mi-canh con gái của mình cho người để làm vợ. ²⁸Khi Sau-lơ thấy và biết rằng ĐỨC GIA-VÊ ở cùng Đa-vít, và rằng Mi-canh, con gái Sau-lơ, yêu người, ²⁹Sau-lơ càng sợ Đa-vít hơn nữa. Như vậy Sau-lơ liên-tục là kẻ thù Đa-vít.

³⁰Lúc đó các chỉ-huy-trưởng của dân Phi-li-tin đi ra để gây chiến, và xảy ra chúng càng đi ra chừng nào thì Đa-vít càng tỏ ra khôn-ngoa hơn tất cả tôi-tớ của Sau-lơ. Vì vậy danh của người rất được quý trọng.

Đa-vít thoát khỏi Sau-lơ (19.1-19.24)

19 ¹Bấy giờ Sau-lơ bảo Giô-na-than con trai của mình và tất cả tôi-tớ của mình phải giết Đa-vít. Nhưng Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, rất hài lòng với Đa-vít. ²Vì vậy Giô-na-than nói cho Đa-vít biết, rằng: "Sau-lơ, cha của tôi, đang tìm cách giết anh. Bởi vậy bây giờ, xin cảnh-giác trong buổi sáng, hãy ở một nơi bí-mật và ẩn mình.

David married Saul's daughter (18.17-18.30)

¹⁷Then Saul said to David, "Here is my older daughter Merab; I will give her to thee as a wife, only be a valiant man for me and fight YHWH's battles." For Saul thought, "My hand shall not be against him, but let the hand of the Philistines be against him."

¹⁸But David said to Saul, "Who am I, and what is my life or my father's family in Israel, that I should be the king's son-in-law?" ¹⁹So it came about at the time when Merab, Saul's daughter, should have been given to David, that she was given to Adriel the Meholathite for a wife.

²⁰Now Michal, Saul's daughter, loved David. When they told Saul, the thing was agreeable to him. ²¹And Saul thought, "I will give her to him that she may become a snare to him, and that the hand of the Philistines may be against him." Therefore Saul said to David, "For a second time thou may be my son-in-law today." ²²Then Saul commanded his servants, "Speak to David secretly, saying, 'Behold the king delights in thee, and all his servants love thee; now therefore, become the king's son-in-law.'" ²³So Saul's servants spoke these words in the ears of David. But David said, "Is it trivial in your sight to become the king's son-in-law, since I am a poor man and lightly esteemed?" ²⁴And the servants of Saul reported to him by saying according to these words *which* David spoke. ²⁵Saul then said, "Thus ye shall say to David, 'The king does not desire any dowry except a hundred foreskins of the Philistines to take vengeance on the king's enemies.'" Now Saul planned to make David fall by the hand of the Philistines. ²⁶When his servants told David these words, it was agreeable in the sight of David to become the king's son-in-law. And the days had not expired ²⁷David rose up and went, he and his men, and struck down two hundred men among the Philistines. Then David brought their foreskins, and they gave them in full number to the king, that he might become the king's son-in-law. So Saul gave him Michal his daughter for a wife. ²⁸When Saul saw and knew that YHWH was with David, and *that* Michal, Saul's daughter, loved him, ²⁹then Saul was even more afraid of David. Thus Saul was David's enemy continually.

³⁰Then the commanders of the Philistines went out *to battle*, and it happened as often as they went out, that David behaved himself more wisely than all the servants of Saul. So his name was highly esteemed.

David escaped from Saul (19.1-19.24)

19 ¹Now Saul told Jonathan his son and all his servants to put David to death. But Jonathan, Saul's son, greatly delighted in David. ²So Jonathan told David, saying, "Saul my father is seeking to put thee to death. Now therefore, please be on guard in the morning, and stay in a secret place and hide thyself.

¹Bản khác: 100. So-sánh với 2 Sa-mu-ên 3.14; bản Hê-bơ-rơ: 200

1 Samuel 19.3-19.21

³And I will go out and stand beside my father in the field where thou art, and I will speak with my father about thee; if I see anything, then I shall tell thee." ⁴Then Jonathan spoke well of David to Saul his father, and said to him, "Do not let the king sin against his servant David, since he has not sinned against thee and since his deeds *have been* very good to thee. ⁵For he took his life in his hand and struck the Philistines, and YHWH brought about a great deliverance for all Israel; thou sawest *it* and rejoiced. Why then wilt thou sin against innocent blood, by putting David to death without a cause?" ⁶And Saul listened to the voice of Jonathan and Saul vowed, "As YHWH lives, he shall not be put to death." ⁷Then Jonathan called David, and Jonathan told him all these words. And Jonathan brought David to Saul, and he was in his presence as formerly.

⁸When there was war again, David went out and fought with the Philistines, and smote them with great slaughter, so that they fled before him. ⁹Now there was an evil spirit from YHWH on Saul as he was sitting in his house with his spear in his hand, and David was playing the harp with his hand. ¹⁰And Saul tried to strike David and the wall with the spear, but he slipped away out of Saul's presence, so that he stuck the spear into the wall. And David fled and escaped that night.

¹¹Then Saul sent messengers to David's house to watch him, in order to put him to death in the morning. But Michal, David's wife, told him, saying, "If thou doest not save thy life tonight, tomorrow thou wilt be put to death." ¹²So Michal let David down through a window, and he went out and fled and escaped. ¹³And Michal took the household idol and laid it on the bed, and put a quilt of goats' hair at its head, and covered it with clothes. ¹⁴When Saul sent messengers to take David, she said, "He is sick." ¹⁵Then Saul sent messengers to see David, saying, "Bring him up to me on the bed, that I may put him to death." ¹⁶When the messengers entered, behold, the household idol was on the bed with the quilt of goats' hair at its head. ¹⁷So Saul said to Michal, "Why hast thou deceived me like this and let my enemy go, so that he has escaped?" And Michal said to Saul, "He said to me, 'Let me go! Why should I put thee to death?'"

¹⁸Now David fled and escaped and came to Samuel at Ramah, and told him all that Saul had done to him. And he and Samuel went and stayed in Naioth. ¹⁹And it was told Saul, saying, "Behold, David is at Naioth in Ramah." ²⁰Then Saul sent messengers to take David, but when they saw the company of the prophets prophesying, with Samuel standing *and* presiding over them, the Spirit of God came upon the messengers of Saul; and they also prophesied. ²¹And when it was told Saul, he sent other messengers, and they also prophesied. So Saul sent messengers again the third time, and they also prophesied.

1 Sa-mu-ên 19.3-19.21

³Và tôi sẽ đi ra và đứng bên cạnh cha của tôi trong cánh đồng nơi anh đang ở, và tôi sẽ nói với cha tôi về anh; nếu tôi thấy bất cứ điều gì, thì tôi sẽ cho anh biết." ⁴Rồi Giô-na-than nói tốt về Đa-vít cùng Sau-lơ, cha của mình, và nói với vua: "Xin nhà vua chớ phạm-tội cùng tôi-tố của mình là Đa-vít, vì người đã chẳng phạm-tội cùng bệ hạ, và vì các công-việc của người *đã là* rất tốt cho bệ hạ. ⁵Vì người đã liều mạng của mình và đã đánh hạ tên Phi-li-tin, và Đức GIA-VÊ đã đem đến một sự giải-phóng lớn-lao cho tất cả Y-sơ-ra-ên; bệ hạ đã thấy *điều đó*, và đã vui-mừng. Thì có sao bệ hạ lại muốn phạm-tội cùng máu vô-tội, bằng cách giết chết Đa-vít không có lý-do?" ⁶Và Sau-lơ nghe theo tiếng của Giô-na-than; và Sau-lơ thề: "Nhu Đức GIA-VÊ sống, nó sẽ không bị giết." ⁷Rồi Giô-na-than gọi Đa-vít, và Giô-na-than nói cho người biết tất cả những lời này. Và Giô-na-than dẫn Đa-vít đến cùng Sau-lơ, rồi người ở trong sự hiện-diện của vua như trước.

⁸Khi lại có chiến-tranh, Đa-vít đi ra và đánh với dân Phi-li-tin, và đánh hạ chúng với cuộc tàn-sát lớn-lao, đến nỗi chúng chạy trốn trước mặt người. ⁹Bấy giờ, có một linh xấu từ Đức GIA-VÊ trên Sau-lơ khi vua đang ngồi trong nhà của mình với cây giáo của mình trong tay mình, và Đa-vít đang chơi hạc-cầm với bàn tay của người. ¹⁰Và Sau-lơ định ghim Đa-vít vào vách bằng cây giáo, nhưng người luồn đi khỏi sự hiện-diện của Sau-lơ, đến nỗi vua găm cây giáo vào trong vách. Và Đa-vít chạy trốn và thoát khỏi đêm đó.

¹¹Lúc đó, Sau-lơ sai các sứ-giã đến nhà Đa-vít đặng canh-giữ người, cốt để giết người chết vào buổi sáng. Nhưng Mi-canh, vợ Đa-vít, cho người biết, rằng: "Nếu anh không cứu sinh-mạng của anh đêm nay, thì ngày mai anh sẽ bị giết." ¹²Vì vậy, Mi-canh cho Đa-vít xuống qua cửa sổ, và người đi ra, chạy trốn, và thoát khỏi. ¹³Và Mi-canh lấy gia-tượng¹⁾ và để nó trên giường, và đặt cái mền bông bằng lông dê ở nơi đầu nó, và phủ nó bằng quần-áo. ¹⁴Khi Sau-lơ sai các sứ-giã bắt Đa-vít, nàng nói: "Anh ấy bệnh." ¹⁵Đoạn Sau-lơ sai các sứ-giã đến thăm Đa-vít, nói: "Hãy đỡ nó lên cho ta trên giường, để ta có thể giết nó chết." ¹⁶Khi các sứ-giã vào, kia, gia-tượng đang ở trên giường với cái mền bông bằng lông dê nơi đầu của nó. ¹⁷Thế là Sau-lơ nói với Mi-canh: "Tại sao người lừa-gạt ta như thế này và để kẻ thù của ta đi, để nó đã thoát khỏi rồi?" Và Mi-canh thưa cùng Sau-lơ: "Anh ấy đã nói với con: 'Đề anh đi! Tại sao anh phải giết em?'"

¹⁸Bấy giờ Đa-vít chạy trốn, thoát khỏi, đến cùng Sa-mu-ên tại Ra-ma, và nói cho ông biết mọi điều Sau-lơ đã gây cho mình. Và người và Sa-mu-ên đi và ở lại tại Na-giốt. ¹⁹Và Sau-lơ được cho biết, rằng: "Kia, Đa-vít ở tại Na-giốt trong Ra-ma." ²⁰Thế thì Sau-lơ sai các sứ-giã đi bắt Đa-vít, nhưng khi chúng thấy toán các đấng tiên-tri đang nói tiên-tri, với Sa-mu-ên đứng chủ trì họ, thì Linh của Đức Chúa TRỜI đến trên các sứ-giã của Sau-lơ; rồi chúng cũng nói tiên-tri. ²¹Và khi Sau-lơ được cho biết, thì vua sai các sứ-giã khác đi, rồi chúng cũng nói tiên-tri. Thế là Sau-lơ lại sai các sứ-giã đi lần thứ ba, rồi chúng cũng nói tiên-tri.

¹⁾hay: hình-tượng

1 Sa-mu-ên 19.22-20.13

22Rồi chính Sau-lơ đi đến Ra-ma, và đến xa tận cái giếng lớn ở tại Sê-cu; và vua hỏi, rằng: "Sa-mu-ên và Đa-vít ở đâu?" Và có người thưa: "Kìa, họ đang ở tại Na-giốt trong Ra-ma." 23Và vua đi từ đó đến Na-giốt trong Ra-ma; và Linh của Đức Chúa TRỜI cũng đến trên vua, ngộ hầu vua đi theo nói tiên-tri liên-tục cho đến khi vua đến Na-giốt trong Ra-ma. 24Và vua cũng lột quần-áo của mình ra, vua cũng nói tiên-tri trước mặt Sa-mu-ên và nằm xuống trần-trường suốt cả ngày đó và suốt cả đêm đó. Vì thế, người ta nói: "Có phải Sau-lơ cũng ở giữa vòng các đấng tiên-tri?"

Giao-ước của Giô-na-than và Đa-vít (20.1-20.29)

20 1Đoạn Đa-vít chạy trốn từ Na-giốt trong Ra-ma, và đến và nói trước mặt Giô-na-than: "Tôi đã làm gì? Sự độc-ác của tôi là gì? Và tội của tôi trước mặt cha anh là gì, để người đang truy tìm sinh-mạng của tôi?" 2Và Giô-na-than nói với người: "Không đời nào có chuyện đó! Anh sẽ không chết đâu. Nay, cha tôi chẳng làm bất cứ việc gì, lớn hay nhỏ, mà không lộ cho tôi biết. Vì vậy, tại sao cha tôi phải giấu việc này với tôi? Không như thế đâu!" 3Tuy nhiên, Đa-vít lại thề, nói: "Cha anh biết rõ rằng tôi đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của anh, và vua đã nói: 'Chớ để cho Giô-na-than biết điều này, e nó sấu-khổ.' Nhưng thật như Đức GIA-VÊ sống và hồn anh sống, có khoảng một bước giữa tôi và sự chết⁽¹⁾." 4Thế thì Giô-na-than nói với Đa-vít: "Bất cứ điều gì hồn anh nói, tôi sẽ làm cho anh." 5Vì vậy Đa-vít nói với Giô-na-than: "Này, ngày mai có trăng mới, và tôi phải ngồi xuống để ăn với nhà vua. Nhưng, xin cho tôi đi, để tôi có thể ẩn mình ngoài đồng cho đến buổi chiều thứ ba. 6Nếu cha anh có nhớ đến tôi chút nào, thì xin nói: 'Đa-vít đã khẩn khoản xin con để chạy đến Bết-lê-hem, thành-phố của nó, vì đó là lễ hiến-tế hằng năm ở đó cho toàn-thể gia-đình.' 7Nếu vua nói như vậy: 'Tốt,' thì kẻ tôi-tớ của anh được an-toàn; nhưng nếu vua rất giận-dữ, thì hãy biết rằng vua đã quyết-định theo điều xấu-xa. 8Vì thế, xin đổi-xử từ-tế với kẻ tôi-tớ này của anh, vì anh đã đưa kẻ tôi-tớ này của anh vào trong một giao-ước của Đức GIA-VÊ với anh. Nhưng nếu có sự độc-ác trong tôi, xin chính anh giết tôi; vì tại sao anh lại đem tôi đến cha anh?" 9Và Giô-na-than nói: "Anh chớ có nghĩ vậy! Vì nếu thật sự tôi biết được cha tôi đã quyết-định điều xấu đến trên anh, thì tôi đã không nói nó cho anh biết hay sao?" 10Đoạn Đa-vít nói với Giô-na-than: "Ai sẽ cho tôi biết nếu cha anh trả lời anh một cách khắc-nghiệt?" 11Và Giô-na-than nói với Đa-vít: "Đi, chúng ta hãy ra ngoài đồng." Vì vậy cả hai đi ra ngoài đồng.

12Lúc đó Giô-na-than nói với Đa-vít: "Đức GIA-VÊ, Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên! Khi tôi đã dò được ý cha tôi vào giờ này vào ngày mai, hoặc ngày thứ ba, này, nếu tốt cho Đa-vít, tôi sẽ không sai đến anh và cho anh biết nó hay sao? 13Nếu hại anh là điều làm cha tôi vừa lòng, thì xin Đức GIA-VÊ gây ra như thế cho Giô-na-than và càng hơn nữa, nếu tôi không cho anh biết nó và cho anh đi khỏi, để anh được đi trong an-toàn. Và nguyên-xin Đức GIA-VÊ ở cùng anh như Ngài đã ở cùng cha tôi.

¹nghĩa là: tôi suýt chết

1 Samuel 19.22-20.13

22Then he himself went to Ramah, and came as far as the large well that is in Secu; and he asked and said, "Where are Samuel and David?" And *someone* said, "Behold, they are at Naioth in Ramah." 23And he went there to Naioth in Ramah; and the Spirit of God came upon him also, so that he went along prophesying continually until he came to Naioth in Ramah. 24And he also stripped off his clothes, and he too prophesied before Samuel and lay down naked all that day and all that night. Therefore they say, "Is Saul also among the prophets?"

David and Jonathans covenant (20.1-20.29)

20 1Then David fled from Naioth in Ramah, and came and said before Jonathan, "What have I done? What is my iniquity? And what is my sin before thy father, that he is seeking my life?" 2And he said to him, "Far from it, thou shalt not die. Behold, my father does nothing either great or small without disclosing it to me. So why should my father hide this thing from me? It is not so!" 3Yet David vowed again, saying, "Thy father knows well that I have found favor in thine sight, and he has said, 'Do not let Jonathan know this, lest he be grieved.' But truly as YHWH lives and as thy soul lives, there is about a step between me and death." 4Then Jonathan said to David. "Whatever thy soul says, I will do for thee." 5So David said to Jonathan, "Behold, tomorrow is the new moon, and I ought to sit down to eat with the king. But let me go, that I may hide myself in the field until the third evening. 6If thy father misses me at all, then say, David earnestly asked *leave* of me to run to Bethlehem his city, because it is the yearly sacrifice there for the whole family.' 7If he says thus, 'It is good,' thy servant *shall be* safe; but if he is very angry, know that he has decided on evil. 8Therefore deal kindly with thyservant, for thou hast brought thy servant into a covenant of YHWH with thee. But if there is iniquity in me, put me to death thyself; for why then shouldest thou bringest me to thy father?" 9And Jonathan said, "Far be it from you! For if I should indeed learn that evil has been decided by my father to come upon thee, then would I not tell thee about it? 10Then David said to Jonathan, "Who will tell me if thy father answers thee harshly?" 11And Jonathan said to David. "Come, and let us go out into the field." So both of them went out to the field.

12Then Jonathan said to David, "YHWH, the God of Israel, *be witness!* When I have sounded out my father about this time tomorrow, *or* the third day, behold, if there is good *feeling* toward David, shall I not then send to thee and make it known to thee? 13If it please my father *to do* thee harm, may YHWH do so to Jonathan and more also, if I do not make it known to thee and send thee away, that thou mayest go in safety. And may YHWH be with thee as He has been with my father.

1 Samuel 20.14-20.31

14And if I am still alive, wilt thou not show me the lovingkindness of YHWH, that I may not die? 15And thou shalt not cut off thy lovingkindness from my house forever, not even when YHWH cuts off every one of the enemies of David from the face of the earth." 16So Jonathan made a *covenant* with the house of David, *saying*, "May YHWH require *it* at the hands of David's enemies." 17And Jonathan made David vow again because of his love for him, because he loved him as he loved his own soul.

18Then Jonathan said to him, "Tomorrow is the new moon, and thou wilt be missed because thy seat will be empty. 19When thou hast stayed for three days, thou shalt go down quickly and come to the place where thou didst hide thyself on that eventful day, and thou shalt remain by the stone Ezel. 20And I will shoot three arrows to the side, as though I shot at a target. 21And behold, I will send the lad, *saying*, 'Go, find the arrows.' If I specifically say to the lad, 'Behold, the arrows are on this side of thee, get them,' then come; for there is safety for thee and no harm, as YHWH lives. 22But if I say to the youth, 'Behold, the arrows are beyond thee,' go, for YHWH has sent thee away. 23As for the word of which thou and I have spoken, behold, YHWH is between thee and me forever."

24So David hid in the field; and when the new moon came, the king sat down to eat food. 25And the king sat on his seat as usual, the seat by the wall, then Jonathan rose up and Abner sat down by Saul's side, but David's place was empty. 26Nevertheless Saul did not speak anything that day, for he thought, "It is an accident, he is not clean, surely *he is* not clean." 27And it came about the next day, the second *day* of the new moon, that David's place was empty; so Saul said to Jonathan his son, "Why has the son of Jesse not come to the meal, either yesterday or today?" 28Jonathan then answered Saul, "David earnestly asked leave of me *to go* on to Bethlehem, 29for he said, 'Please let me go, since our family has a sacrifice in the city, and my brother has commanded me to attend. And now, if I have found favor in thy sight, please let me get away that I may see my brothers.' For this reason he has not come to the king's table."

Shaw-ool is angry with Yo-naw-thawn (20.30-20.42)

30Then Saul's anger burned against Jonathan and he said to him, "Thou son of a perverse, rebellious woman! Do I not know that thou art choosing the son of Jesse to thine own shame and to the shame of thy mother's nakedness? 31For all the days which the son of Jesse lives on the earth, neither thou nor thy kingdom wilt be established. Therefore now, send and bring him to me, for he is a son of death."

1 Sa-mu-ên 20.14-20.31

14Và nếu tôi còn sống, anh sẽ không tỏ ra cho tôi sự ân-cần thương-yêu của Đức GIA-VÊ, để tôi có thể không chết hay sao? 15Và anh sẽ không được cắt đi lòng ân-cần thương-yêu của anh khỏi nhà tôi mãi mãi, ngay cả khi Đức GIA-VÊ diệt hết mọi kẻ thù của Đa-vít khỏi mặt trái đất này cũng không." 16Thế là Giô-na-than lập một *giao-ước* với nhà của Đa-vít: "Nguyện Đức GIA-VÊ đòi nó nơi tay của những kẻ thù Đa-vít." 17Và Giô-na-than bắt Đa-vít thề một lần nữa vì tình thương-yêu của mình cho Đa-vít, vì người thương-yêu Đa-vít như người thương-yêu chính hồn của mình.

18Đoạn Giô-na-than nói với người: "Ngày mai có trăng mới, và *người ta* sẽ thấy thiếu anh vì chỗ ngồi của anh sẽ trống. 19Khi anh đã ở lại 3 ngày, anh sẽ đi xuống mau đến chỗ anh đã ẩn mình vào cái ngày đầy biến-cổ đó, và anh sẽ lại gần hòn đá Ê-xe. 20Rồi tôi sẽ bắn 3 mũi tên tới bên ấy, dường như tôi bắn vào một cái bia. 21Và này, tôi sẽ sai thằng nhỏ đi, *nói*: 'Hãy đi, tìm các mũi tên.' Nếu tôi nói cụ-thể cùng thằng nhỏ: 'Kìa, các mũi tên ở bên này của mây, lượm chúng đi,' lúc đó hãy đến; vì có an-toàn cho anh và chẳng có điều gì tai-hại, như Đức GIA-VÊ sống. 22Nhưng nếu tôi nói với thằng nhỏ: 'Kìa, các mũi tên ở quá mây,' thì hãy đi, vì Đức GIA-VÊ đã sai anh đi. 23Còn về lời mà anh và tôi đã nói, này, Đức GIA-VÊ ở giữa anh và tôi mãi mãi."

24Vì vậy Đa-vít ẩn trốn ngoài đồng; và khi trăng mới lên, nhà vua ngồi xuống để ăn thức ăn. 25Và nhà vua nơi chỗ của mình như thường-lệ, chỗ ngồi cạnh vách tường, rồi Giô-na-than đứng dậy, và Áp-ne ngồi xuống cạnh 3, nhưng chỗ của Đa-vít bỏ trống. 26Tuy nhiên Sau-lơ đã chẳng nói gì trong ngày đó, vì vua nghĩ: 'Áy là một sự rui-ro, hẳn không sạch, chắc-chắn không sạch.' 27Rồi xảy ra vào ngày kế, ngày thứ nhì có trăng mới, chỗ của Đa-vít trống; vì vậy Sau-lơ nói với Giô-na-than, con trai của mình: "Tại sao con trai của Y-sai đã không đến *dự* bữa ăn, hôm qua hay hôm nay?" 28Lúc đó Giô-na-than trả lời Sau-lơ: "Đa-vít đã khẩn khoản xin con cho đến Bết-lê-hem, 29vì anh đã nói: 'Xin cho tôi đi, vì gia-đình chúng tôi có một cuộc hiến-tế trong thành, và anh tôi đã bảo tôi đến dự. Và bây giờ, nếu tôi đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của anh, thì xin vui lòng cho tôi ra đi để tôi được thăm các anh tôi.' Vì lý-do này, anh không đến bàn của nhà vua."

Sau-lơ nổi-giận với Giô-na-than (20.30-20.42)

30Lúc đó cơn giận của Sau-lơ bùng cháy chống Giô-na-than, và vua nói với người: "Người, con trai của một người đàn-bà xấu-xa, phân loạn kia! Bộ tao không biết mây đang chọn⁽¹⁾ con trai Y-sai cho sự si-nhục của chính mây và cho sự si-nhục của cái trần-trướng của mẹ mây⁽²⁾ hay sao? 31Vì, trong suốt những ngày mà con trai của Y-sai *còn* sống trên trái đất, mây và vương-quốc mây sẽ chẳng được thiết lập. Bởi vậy, bây giờ, hãy sai dẫn nó lại cho ta, vì nó là con trai của thần chết⁽³⁾."

¹nghĩa là: về phe

²hay: của con đàn bà đã đẻ ra mây hay sao?

³hay: vì chắc-chắn nó phải chết

1 Sa-mu-ên 20.32-21.6

³²Nhưng Giô-na-than trả lời Sau-lơ, cha của mình và tâu với vua: "Tại sao anh ấy phải bị giết? Anh ấy đã làm điều gì?" ³³Thế thì Sau-lơ phóng cây giáo của mình đến người đang đánh hạ người; vì vậy Giô-na-than biết rằng cha của mình đã quyết-định giết Đa-vít. ³⁴Lúc đó Giô-na-than chỗi dậy khỏi bàn ăn trong cơn giận mãnh-liệt, và chẳng ăn thức ăn nào trong ngày thứ hai có trăng mới, vì người rất buồn-bực về Đa-vít, vì cha của mình đã làm mình mất danh-dự.

³⁵Bấy giờ đã xảy ra vào buổi sáng, Giô-na-than đi ra ngoài đồng vì lời hẹn với Đa-vít, và có một đứa tiểu đồng đi với người. ³⁶Và người nói với tiểu đồng của mình: "Chạy đi, bây giờ tìm các mũi tên mà ta sắp bắn." Khi thằng bé đang chạy, người bắn một mũi tên qua khỏi nó. ³⁷Khi thằng bé tới chỗ có mũi tên mà Giô-na-than đã bắn, Giô-na-than gọi theo thằng bé, nói: "Chẳng phải mũi tên ấy ở quá gần đây?" ³⁸Và Giô-na-than lại gọi theo thằng bé: "Đi gấp lên, nhanh lên, đừng lưu lại!" Và tiểu đồng của Giô-na-than lượm mũi tên, và đến cùng chủ của nó. ³⁹Nhưng, thằng bé chẳng biết gì cả; chỉ Giô-na-than và Đa-vít biết chuyện mà thôi. ⁴⁰Đoạn Giô-na-than trao các vũ-khí của mình cho tiểu đồng của mình, và bảo nó: "Hãy đi, đem chúng về thành." ⁴¹Khi thằng bé đã đi rồi, Đa-vít chỗi dậy từ phía nam, sấp mặt mình xuống đất, và cúi 3 lần. Và 2 người hôn nhau và cùng nhau khóc; nhưng Đa-vít khóc nhiều hơn. ⁴²Và Giô-na-than nói với Đa-vít: "Đi an-toàn, vì chúng ta đã thề với nhau trong danh Đức GIA-VÊ, rằng: 'Đức GIA-VÊ sẽ ở giữa tôi và anh, ở giữa dòng-dội tôi và dòng-dội anh mãi mãi.'" Rồi người chỗi dậy và ra đi, trong khi Giô-na-than đi vào trong thành.

4. Sau-lơ đuổi bắt Đa-vít (21.1-26.25)

Đa-vít lấy bánh biệt ra thánh (21.1-21.9)

21 ¹Rồi Đa-vít đến Nóp, tới cùng thầy tế-lễ A-hi-mê-léc; và A-hi-mê-léc vừa đến đón Đa-vít vừa run-rẩy, và nói với người: "Cớ sao ông có một mình và không ai tháp tùng ông?" ²Và Đa-vít nói với thầy tế-lễ A-hi-mê-léc: "Nhà vua đã ủy thác cho ta một việc, và đã phán cùng ta: 'Chớ cho một ai biết bất cứ điều gì về việc mà ta đang sai người đi và ta đã ủy thác người; và ta đã chỉ-thị các người trai trẻ đến một chỗ nọ.' ³Bởi vậy, bây giờ, cái gì ở dưới tay thầy⁽¹⁾? Hãy cho trong tay ta 5 ổ bánh hay bất cứ cái gì có thể tìm được." ⁴Và thầy tế-lễ trả lời Đa-vít và nói: "Không có bánh thường dưới tay tôi, nhưng có bánh được biệt ra thánh; chỉ nếu những người trai trẻ ấy đã giữ mình tránh đàn-bà." ⁵Và Đa-vít trả lời thầy tế-lễ mà nói với người: "Chắc-chắn chúng ta đã giữ mình khỏi đàn-bà như trước đây khi ta ra đi, và thân-thể của những người trai trẻ ấy đã là thánh⁽²⁾ dẫu đó là một chuyến đi thông-thường; thì hôm nay trong thân-thể sẽ càng thánh hơn biết bao?" ⁶Thế là thầy tế-lễ cho người bánh được biệt ra thánh; vì chẳng có bánh gì ở đó, chỉ có bánh Trung-hiến đã được cất dọn khỏi trước mặt Đức GIA-VÊ, cốt để đặt bánh nóng *thế vào chỗ nó* khi nó được lấy đi.

¹hay: thầy hiện có cái gì?

²thánh: nghĩa là "dành cho Đức Chúa Trời"

1 Samuel 20.32-21.6

³²But Jonathan answered Saul his father and said to him, "Why should he be put to death? What has he done?" ³³Then Saul hurled his spear at him to strike him down; so Jonathan knew that his father had decided to put David to death. ³⁴Then Jonathan arose from the table in fierce anger, and did not eat food on the second day of the new moon, for he was grieved over David because his father had dishonored him.

³⁵Now it came about in the morning that Jonathan went out into the field for the appointment with David, and a little lad was with him. ³⁶And he said to his lad, "Run, find now the arrows which I am about to shoot." As the lad was running, he shot an arrow past him. ³⁷When the lad reached the place of the arrow which Jonathan had shot, Jonathan called after the lad, and said, "Is not the arrow beyond thee?" ³⁸And Jonathan called after the lad, "Hurry, be quick, do not stay!" And Jonathan's lad picked up the arrow and came to his master. ³⁹But the lad was not aware of anything; only Jonathan and David knew about the matter. ⁴⁰Then Jonathan gave his weapons to his lad and said to him, "Go, bring them to the city." ⁴¹When the lad was gone, David rose from the south side and fell on his face to the ground, and bowed three times. And they kissed each other and wept together, but David more. ⁴²And Jonathan said to David, "Go in safety, inasmuch as we have sworn to each other in the name of YHWH, saying, 'YHWH will be between me and thee, and between my seed and thy seed forever.'" Then he rose and departed, while Jonathan went into the city.

4. Saul pursues David (21.1-26.25)

David takes consecrated bread (21.1-21.9)

21 ¹Then David came to Nob to Ahimelech the priest; and Ahimelech came trembling to meet David, and said to him, "Why are thou alone and no one with thee?" ²And David said to Ahimelech the priest, "The king has commissioned me with a matter, and has said to me, 'Let no one know anything about the matter on which I am sending thee and with which I have commissioned thee; and I have directed the young men to a certain place.' ³Now therefore, what is under thine hand? Give in my hand five loaves of bread, or whatever can be found." ⁴And the priest answered David and said, "There is no ordinary bread under my hand, but there is consecrated bread; if only the young men have kept themselves from women." ⁵And David answered the priest and said to him, "Surely women have been kept from us as previously when I set out and the vessels of the young men were holy, though it was an ordinary journey; how much more then today will it be holy in the vessel?" ⁶So the priest gave him consecrated bread; for there was no bread there but the bread of the Presence which was removed from before YHWH, in order to put hot bread in its place when it was taken away.

1 Samuel 21.7-22.6

⁷Now one of the servants of Saul was there that day, detained before YHWH; and his name was Doeg the Edomite, the chief of Saul's shepherds.

⁸And David said to Ahimelech, "Now is there not a spear or a sword under thine hand? For I brought neither my sword nor my weapons in my hand, because the king's matter was urgent." ⁹Then the priest said, "The sword of Goliath the Philistine, whom thou smote in the valley of Elah, behold, it is wrapped in a cloth behind the ephod; if thou wilt take it for thyself, take it. For there is no other except it here." And David said, "There is none like it; give it to me."

David pretends insanity (21.10-21.15)

¹⁰Then David arose and fled that day from Saul, and went to Achish king of Gath. ¹¹But the servants of Achish said to him, "Is this not David the king of the land? Did they not sing of this one as they danced, saying,

'Saul has slain his thousands,
And David his ten thousands?'"

¹²And David took these words in his heart, and greatly feared Achish king of Gath. ¹³So he disguised his sanity before them, and acted insanely in their hands, and scribbled on the doors of the gate, and let his saliva run down into his beard. ¹⁴Then Achish said to his servants, "Behold, ye see the man behaving as a madman. Why do ye bring him to me? ¹⁵Do I lack madmen, that ye have brought this one to act the madman in my presence? Shall this one come into my house?"

Saul executes the priests (22.1-22.23)

22 ¹So David departed from there and escaped to the cave of Adullam; and when his brothers and all his father's household heard of it, they went down there to him. ²And everyone who was in distress, and everyone who was in debt, and everyone who was discontented, gathered to him; and he became captain over them. Now there were about four hundred men with him.

³And David went from there to Mizpah of Moab, and he said to the king of Moab, "Please let my father and my mother come and stay with you until I know what God will do for me." ⁴Then he left them with the king of Moab; and they stayed with him all the time that David was in the stronghold. ⁵And the prophet Gad said to David, "Do not stay in the stronghold; depart, and go into the land of Judah." So David departed and went into the forest of Hereth.

⁶Then Saul heard that David and the men who were with him had been discovered. Now Saul was sitting in Gibeath, under the tamarisk tree on the height with his spear in his hand, and all his servants were standing around him.

1 Sa-mu-ên 21.7-22.6

⁷Bây giờ, có một kẻ trong các tôi-tớ của Sau-lơ ở đó trong ngày đó, bắt đợi chờ trước mặt Đúc GIA-VÊ; và tên nó là Đô-e, người Ê-đôm, trưởng các kẻ chăn chiên của Sau-lơ.

⁸Và Đa-vít nói với A-hi-mê-léc: "Bây giờ có một cây giáo hay một cây gươm dưới tay thầy không? Vì ta đã không đem theo cây gươm của ta hay các vũ-khí của ta trong tay ta, vì việc của nhà vua khẩn-cấp." ⁹Rồi thầy tế-lễ nói: "Cây gươm của Gô-li-át tên Phi-li-tin, kẻ mà ông đã đánh hạ trong thung-lũng Ê-la, kia, nó được bọc lại trong một miếng vải, phía sau áo-lễ; nếu ông muốn lấy nó cho ông, thì hãy lấy đi. Vì ở đây chẳng có cái nào khác ngoại trừ nó." Và Đa-vít nói: "Chẳng có một cái nào như nó; hãy trao nó cho ta."

Đa-vít giả-dò điên (21.10-21.15)

¹⁰Rồi Đa-vít chỗi dậy và chạy trốn trong ngày đó khỏi Sau-lơ, và đi đến cùng A-kích, vua Gát. ¹¹Nhưng các tôi-tớ của A-kích nói với hắn: "Đây không phải là Đa-vít vua xứ ấy hay sao? Há chúng đã chẳng hát về người này trong khi nhảy-múa, rằng:

'Sau-lơ đã giết hàng ngàn của ngài,
Và Đa-vít đã giết hàng chục ngàn của chàng,'
hay sao?"

¹²Và Đa-vít để các lời này trong tâm của mình, và rất sợ A-kích, vua Gát. ¹³Vì vậy người giả-dò mắt trí trước mặt chúng, và hành-động điên rồ trong tay chúng, vẽ nguệch-nguạc trên những cánh cửa của cổng, và để nước bọt của mình rữa xuống vào râu của mình. ¹⁴Lúc đó A-kích nói với các tôi-tớ của hắn: "Kia, các người thấy người ấy hành-động như một kẻ điên-cuồng. Tại sao các người dẫn hắn đến cho ta? ¹⁵Có phải ta thiếu những kẻ điên sao, mà các người đã dẫn người điên này đến để làm việc của một thằng điên trước mặt ta? Kẻ này có nên vào nhà ta không?"

Sau-lơ giết chết các thầy tế-lễ (22.1-22.23)

22 ¹Thê là Đa-vít rời khỏi đó, và thoát đến cái động của A-đu-lam; và khi các người anh của người và tất cả gia-hộ của cha người nghe được, họ đều đi xuống đó với người. ²Và mọi kẻ khốn-khở, và mọi kẻ mắc nợ, và mọi kẻ bất-mãn đều nhóm với người; và người trở thành thủ-lãnh của họ. Bây giờ có khoảng 400 người đi theo người.

³Và Đa-vít đi từ đó đến Mích-ba của Mô-áp; và người nói với vua Mô-áp: "Xin cho cha tôi và mẹ tôi đến ở lại với quý vị cho đến khi tôi biết điều Đúc Chúa TRỜI sẽ làm cho tôi." ⁴Rồi người để họ lại với vua của Mô-áp; và họ ở lại với vua ấy trọn thời-gian Đa-vít ở trong đồn. ⁵Và tiên-tri Gát nói với Đa-vít: "Chớ ở trong đồn; hãy ra đi, và hãy đi vào trong đất Giu-đa." Vì vậy Đa-vít ra đi và đi vào trong rừng Hê-rết.

⁶Rồi Sau-lơ nghe rằng Đa-vít và các kẻ đi theo người đã bị phát-hiện. Bây giờ, Sau-lơ đang ngồi tại Ghi-bê-a, dưới cây liễu xù tợ, trên khu-vực cao, với cây giáo của vua trong tay vua, và tất cả các tôi-tớ của vua đang đứng xung-quanh vua.

7Và Sau-lơ nói với các tôi-tớ của vua đang đứng xung-quanh vua: "Bây giờ nghe đây, hỡi các người Bên-gia-min! Có phải con trai của Y-sai cũng sẽ ban cho tất cả các người những cánh đồng và các vườn nho ư? Có phải nó sẽ lập tất cả các người làm chỉ-huy-trưởng hàng ngàn và chỉ-huy-trưởng hàng trăm ư? 8Vì tất cả các người đã âm-mưu chống ta đến nỗi không có một đứa nào lộ ra cho ta biết khi con trai của ta lập *một giao-ước* với con trai của Y-sai, và không đứa nào trong các người tội cho ta hay lộ cho ta biết con trai của ta đã kích-động tôi-tớ của ta để phục-kích chống ta, như ngày này?" 9Lúc đó Đô-e, người Ê-đôm, đang đứng cạnh các tôi-tớ của Sau-lơ, trả lời và nói: "Tôi đã thấy con trai Y-sai đến Nóp, tới cùng A-hi-mê-léc, con trai của A-hi-túp. 10Và người đã cầu-vấn Đức GIA-VÊ cho hắn, đã cho hắn lương-thực, và cho hắn cây gươm của Gô-li-át, tên Phi-li-tin."

11Đoạn vua sai người đi gọi thầy tế-lễ A-hi-mê-léc đến, con trai của A-hi-túp, và tất cả gia-hộ của cha người, các thầy tế-lễ ở Nóp; và tất cả họ đến cùng vua. 12Và Sau-lơ nói: "Bây giờ nghe đây, con trai của A-hi-túp." Và người thưa: "Thưa chúa tôi, có tôi đây!" 13Đoạn Sau-lơ nói với người: "Tại sao người và con trai của Y-sai đã âm-mưu chống ta, trong việc người đã cho nó bánh cùng gươm, và đã cầu-vấn Đức Chúa TRỜI cho nó, để nó dấy lên chống ta bằng việc nằm mai-phục như ngày này?" 14Lúc đó A-hi-mê-léc trả lời vua và thưa: "Và ai trong tất cả các thầy-tớ của bộ hạ trung-tín bằng Đa-vít, tức là phò-mã, chỉ-huy-trưởng vệ-binh của vua, và được kính-trọng trong nhà của vua? 15Có phải hôm nay tôi mới khởi-sự cầu-vấn Đức Chúa TRỜI cho người hay sao? Tôi quyết không làm như vậy! Xin bộ hạ chớ đổ bất cứ điều gì cho tôi-tớ này của bộ hạ hoặc đổ cho bất cứ người nào trong gia-hộ cha tôi, vì kẻ tôi-tớ này của bộ hạ chẳng biết một điều gì cả, nhỏ hay lớn, về toàn-thể việc này." 16Nhưng nhà vua nói: "Chắc-chắn người sẽ phải chết, hỡi A-hi-mê-léc, người và tất cả gia-hộ của cha người!" 17Và nhà vua phán cùng các vệ-binh đang hầu-việc mình: "Hãy quay lại và giết các thầy tế-lễ của Đức GIA-VÊ, vì tay chúng cũng ở cùng Đa-vít và vì chúng đã biết nó đang chạy trốn mà đã chẳng tiết-lộ cho ta." Nhưng các tôi-tớ của vua không muốn ra tay của họ tấn-công các thầy tế-lễ của Đức GIA-VÊ. 18Lúc đó nhà vua nói với Đô-e: "Người quay lại mà đánh hạ các thầy tế-lễ." Và Đô-e, người Ê-đôm, quay lại mà đánh hạ các thầy tế-lễ, và hắn giết trong ngày đó 85 người mặc áo-tê bằng vải lanh. 19Và hắn dùng lưỡi gươm đánh hạ Nóp, thành của các thầy tế-lễ, cả đàn-ông lẫn đàn-bà, trẻ con và con nít; bò, lừa, và chiên, *hắn* cũng dùng lưỡi gươm đánh hạ.

20Nhưng một người con trai của A-hi-mê-léc, con trai của A-hi-túp, tên là A-bia-tha, thoát khỏi và trốn theo Đa-vít. 21Và A-bia-tha nói cho Đa-vít biết rằng Sau-lơ đã giết các thầy tế-lễ của Đức GIA-VÊ. 22Rồi Đa-vít nói với A-bia-tha: "Ta đã biết vào ngày đó, khi Đô-e, người Ê-đôm, đã ở đó, rằng chắc-chắn nó sẽ nói cho Sau-lơ biết. Ta đã đem cái chết đến cho mọi người trong gia-hộ của cha người. 23Hãy ở lại với ta, đừng sợ, vì kẻ truy tìm mạng ta cũng truy tìm mạng của người; vì người ở với ta thì an-toàn."

7And Saul said to his servants who stood around him, "Hear now, O Benjamin! Will the son of Jesse also give to all of you fields and vineyards? Will he make you all commanders of thousands and commanders of hundreds? 8For all of you have conspired against me so that there is no one who discloses to me when my son makes a *covenant* with the son of Jesse, and there is none of you who is sorry for me or discloses to me that my son has stirred up my servant against me to lie in ambush, as *it is* this day." 9Then Doeg the Edomite, who was standing by the servants of Saul, answered and said, "I saw the son of Jesse coming to Nob, to Ahimelech the son of Ahitub. 10And he inquired of YHWH for him, gave him the sword of Goliath the Philistine."

11Then the king sent someone to summon Ahimelech the priest, the son of Ahitub, and all his father's household, the priests who were in Nob; and all of them came to the king. 12And Saul said, "Listen now, son of Ahitub." And he said, "Here I am, my lord." 13Saul then said to him, "Why have thou and the son of Jesse conspired against me, in that thou hast given him bread and a sword and hast inquired of God for him, that he should rise up against me by lying in ambush as *it is* this day?" 14Then Ahimelech answered the king and said, "And who among all thy servants is as faithful as David, even the king's son-in-law, who is captain over thy guard, and is honored in thine house? 15Did I *just* begin to inquire of God for him today? Far be it from me! Do not let the king impute anything to his servant *or* to any of the household of my father, for thy servant knows nothing small or great of this whole affair." 16But the king said, "Thou shalt surely die, Ahimelech, thou and all thy father's household!" 17And the king said to the guards who were attending him, "Turn around and put the priests of YHWH to death, because their hand also is with David and because they knew that he was fleeing and did not reveal it to me." But the servants of the king were not willing to put forth their hands to attack the priests of YHWH. 18Then the king said to Doeg, "Thou turn round and smite the priests." And Doeg the Edomite turned around and smote the priests, and he killed that day eighty-five men who wore the linen ephod. 19And he struck Nob the city of priests with the edge of the sword, both men and women, children and infants; also oxen, donkeys, and sheep, *he truck* with the edge of the sword.

20But one son of Ahimelech the son of Ahitub, named Abiathar, escaped and fled after David. 21And Abiathar told David that Saul had killed the priests of YHWH. 22Then David said to Abiathar, "I knew on that day, when Doeg the Edomite was there, that he would surely tell Saul. I have brought about *the death* of every person in thy father's household. 23Stay with me, do not be afraid, for he who seeks my life seeks thy life; for thou art safe with me."

David delivers Keilah (23.1-23.14)

23 ¹Then they told David, saying, "Behold, the Philistines are fighting against Keilah, and are plundering the threshing floors." ²So David inquired of YHWH, saying, "Shall I go and smite these Philistines?" And YHWH said to David, "Go and smite the Philistines, and deliver Keilah." ³But David's men said to him, "Behold, we are afraid here in Judah. How much more then if we go to Keilah against the ranks of the Philistines?" ⁴Then David inquired of YHWH once more. And YHWH answered him and said, "Arise, go down to Keilah, for I will give the Philistines into thine hand." ⁵So David and his men went to Keilah and fought with the Philistines; and he led away their livestock and struck them with a great slaughter. Thus David delivered the inhabitants of Keilah.

⁶Now it came about, when Abiathar the son of Ahimelech fled to David at Keilah, *that* he came down *with* an ephod in his hand. ⁷When it was told Saul that David had come to Keilah, Saul said, "God has delivered him into my hand, for he shut himself in by entering a city with double gates and bars." ⁸So Saul summoned all the people for war, to go down to Keilah to besiege David and his men. ⁹Now David knew that Saul was plotting evil against him; so he said to Abiathar the priest, "Bring the ephod here." ¹⁰Then David said, "O YHWH God of Israel, Thy servant has heard for certain that Saul is seeking to come to Keilah to destroy the city on my account. ¹¹Will the men of Keilah surrender me into his hand? Will Saul come down just as Thy servant has heard? O YHWH God of Israel, I pray, tell Thy servant." And YHWH said, "He will come down." ¹²Then David said, "Will the men of Keilah surrender me and my men into the hand of Saul?" And YHWH said, "They will surrender thee." ¹³Then David and his men, about six hundred, arose and departed from Keilah, and they went wherever they could go. When it was told Saul that David had escaped from Keilah, he ceased going out. ¹⁴And David stayed in the wilderness in the strongholds, and remained in the hill country in the wilderness of Ziph. And Saul sought him every day, but God did not deliver him into his hand.

Shaw-ool pursues David (23.15-23.29)

¹⁵Now David saw that Saul had come out to seek his life while David was in the wilderness of Ziph at Horesh. ¹⁶And Jonathan, Saul's son, arose and went to David at Horesh, and strengthened his hand in God.

Đa-vít giải-cứu Kê-hi-la (23.1-23.14)

23 ¹Lúc đó họ nói cho Đa-vít biết, nói: "Kia, dân Phi-li-tin đang đánh chống Kê-hi-la, và đang cướp lấy các sân đập lúa." ²Thế là Đa-vít cầu-vấn ĐỨC GIA-VÊ, thưa: "Con có nên đi đánh hạ các người Phi-li-tin này chăng?" Và ĐỨC GIA-VÊ phán cùng Đa-vít: "Hãy đi và đánh hạ dân Phi-li-tin, và hãy giải-cứu Kê-hi-la." ³Nhưng thuộc hạ của Đa-vít nói với người: "Này, tại đây trong Giu-đa chúng ta đang sợ rồi. Thế thì *chúng ta còn sợ* nhiều hơn biết bao nếu chúng ta đi đến Kê-hi-la chống lại hàng-ngũ của dân Phi-li-tin?" ⁴Thế thì Đa-vít cầu-vấn ĐỨC GIA-VÊ một lần nữa. Và ĐỨC GIA-VÊ trả lời người và phán: "Hãy chỗi dậy, đi xuống Kê-hi-la, vì Ta sẽ phó dân Phi-li-tin trong tay ngươi." ⁵Vì vậy Đa-vít và thuộc hạ của mình đi đến Kê-hi-la, và đánh với dân Phi-li-tin; và người lừa gia-súc của chúng đi và đánh hạ chúng bằng một cuộc tàn-sát lớn. Như vậy Đa-vít giải-cứu cư-dân Kê-hi-la.

⁶Bấy giờ đã xảy ra, khi A-bia-tha con trai của A-hi-mê-léc trốn thoát đến cùng Đa-vít tại Kê-hi-la, người đi xuống với cái áo-tê⁽¹⁾ trong tay của mình. ⁷Khi Sau-lơ được cho biết Đa-vít đã đến Kê-hi-la, Sau-lơ nói: "ĐỨC CHÚA TRỜI đã phó nó trong tay ta, vì nó đã tự giam nó bằng việc vào một thành có các cổng đôi và các then gài." ⁸Vì vậy, Sau-lơ triệu-tập mọi người ra trận, đi xuống đến Kê-hi-la để bao vây Đa-vít và thuộc hạ của người. ⁹Bấy giờ, Đa-vít biết Sau-lơ đang âm-mưu xấu hại mình; vì vậy người nói với thầy tế-lễ A-bia-tha: "Hãy đem áo-tê đến đây!" ¹⁰Rồi Đa-vít nói: "GIA-VÊ ĐỨC CHÚA TRỜI của Y-sơ-ra-ên ôi, kẻ tội-tớ này của Chúa đã nghe chắc-chắn rằng Sau-lơ đang tìm đến Kê-hi-la để hủy-diệt thành vì cơ con. ¹¹Những người Kê-hi-la sẽ nộp con trong tay Sau-lơ chăng? Sau-lơ sẽ xuống đúng như kẻ tội-tớ này của Chúa đã nghe chăng? GIA-VÊ ĐỨC CHÚA TRỜI của Y-sơ-ra-ên ôi, con cầu-nguyện, xin cho kẻ tội-tớ này của Chúa biết!" Lúc đó ĐỨC GIA-VÊ phán: "Hắn sẽ xuống." ¹²Lúc đó Đa-vít nói: "Các người Kê-hi-la sẽ nộp con và thuộc hạ của con trong tay Sau-lơ chăng? Và ĐỨC GIA-VÊ phán: "Chúng sẽ nộp ngươi." ¹³Thế thì Đa-vít và thuộc hạ của người, khoảng 600, chỗi dậy và rời khỏi Kê-hi-la, rồi họ đi đến bất cứ nơi nào họ có thể đi. Khi Sau-lơ được cho biết rằng Đa-vít đã thoát khỏi Kê-hi-la, thì vua thôi không đi ra. ¹⁴Rồi Đa-vít ở lại trong vùng hoang-vu, trong các đôn, và cứ ở trong xứ đồi núi trong vùng hoang-vu Xíp. Và Sau-lơ cứ truy tìm người mỗi ngày, nhưng ĐỨC CHÚA TRỜI chẳng phó người vào trong tay hắn.

Sau-lơ đuổi theo Đa-vít (23.15-23.29)

¹⁵Bây giờ Đa-vít thấy rằng Sau-lơ đã đi ra để truy tìm sinh-mạng mình trong khi Đa-vít ở trong vùng hoang-vu Xíp, tại Hê-re⁽²⁾. ¹⁶Và Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, chỗi dậy và đi đến cùng Đa-vít tại Hê-re, và tăng thêm sức-lực cho tay người⁽³⁾ trong ĐỨC CHÚA TRỜI.

¹Hay: ê-phốt

²ấn bản 1925: trong rừng; theo bản Pháp-ngữ Louis II: dans la forêt

³hay: khuyến-kích người

¹⁷Người nói với Đa-vít như vậy: "Đừng sợ, vì bàn tay của cha tôi Sau-lơ sẽ chẳng tìm được anh đâu, và anh sẽ là vua trên Y-sơ-ra-ên và tôi sẽ ở cạnh bên anh; và cha tôi Sau-lơ cũng biết điều đó." ¹⁸Thế là hai người cùng lập giao-ước trước mặt Đức GIA-VÊ; rồi Đa-vít ở lại tại Hê-re trong khi Giô-na-than đi về nhà của mình.

¹⁹Lúc ấy, các người Xíp đi lên đến Sau-lơ tại Ghi-bê-a, nói: "Không phải Đa-vít đang trốn với chúng tôi, trong các đồn tại Hê-re, trên đồi Ha-ki-la, ở phía nam của Giê-si-môn hay sao?" ²⁰Thế thì bây giờ, ôi nhà vua, xin xuống theo tất cả ước-muốn của hồn bệ hạ để làm như thế; và phần chúng tôi sẽ nộp hấn trong tay bệ hạ." ²¹Và Sau-lơ nói: "Nguyện các người được Đức GIA-VÊ ban phúc; vì các người đã có lòng thương-xót ta. ²²Hãy đi bây giờ, làm cho chắc-chắn hơn, và điều-tra, và xem chỗ nó nơi có chân của nó¹⁾, và ai đã thăm nó ở đó; vì ta đã được cho biết nó rất xảo-quyệt. ²³Vì vậy, hãy nhìn, và tìm hiểu tất cả các chỗ ẩn-trốn của nó, nơi mà nó ẩn mình, rồi hãy trở lại cùng ta với sự chắc-chắn, và ta sẽ đi với các người; sẽ xảy ra nếu nó ở trong đất ấy, thì ta sẽ tìm ra nó ở giữa tất cả hàng ngàn của Giu-đa." ²⁴Lúc đó chúng chỗi dậy và đi về Xíp trước mặt Sau-lơ. Bây giờ, Đa-vít và thuộc hạ của người đang ở trong vùng hoang-vu Ma-ôn, tại A-ra-ba về phía nam của Giê-si-môn.

²⁵Khi Sau-lơ và lính tráng của mình đi tìm Đa-vít, thì người ta cho Đa-vít biết, và người xuống tới tảng đá và ở trong vùng hoang-vu Ma-ôn. Khi Sau-lơ nghe, thì vua đuổi theo Đa-vít trong vùng hoang-vu Ma-ôn. ²⁶Rồi Sau-lơ đi một bên nầy của núi, còn Đa-vít và thuộc hạ của người thì đi phía bên kia núi; và Đa-vít vội-vàng đi xa khỏi Sau-lơ, vì Sau-lơ và lính tráng của người đang bao vây Đa-vít và thuộc hạ của người để bắt họ. ²⁷Nhưng có một sứ-giã đến cùng Sau-lơ, thưa: "Hãy vội đến, vì dân Phi-li-tin đã bỏ rập trong xứ." ²⁸Vì vậy Sau-lơ trở lại không truy đuổi Đa-vít, và đi chận đón dân Phi-li-tin; vì thế, người ta gọi chỗ đó là Tảng Đá Trốn-thoát.

Đa-vít dung-tha sinh-mạng Sau-lơ (24.1-24.22)

24 ¹Rồi Đa-vít đi lên từ đó và ở lại trong các đồn của Ên-ghe-di. ²Bây giờ đã xảy ra, khi Sau-lơ trở về sau khi đuổi theo dân Phi-li-tin xong, thì người được cho biết, rằng: "Kìa, Đa-vít ở trong vùng hoang-vu Ên-ghe-di." ³Thế thì Sau-lơ đem 3 ngàn người chọn-lựa từ tất cả Y-sơ-ra-ên, đi tìm Đa-vít và thuộc hạ của người ở phía trước các Hòn Đá có Các Dê Rừng. ⁴Và Sau-lơ đến các chuồng chiên dọc theo đường, nơi có một cái động; và Sau-lơ vào trong đó để đi tiện²⁾. Bây giờ Đa-vít và thuộc hạ của người đang ngồi trong các lõm phía trong động. ⁵Và thuộc hạ của Đa-vít nói với người: "Này, đây là ngày mà Đức GIA-VÊ đã phán cùng ông: 'Kìa; Ta sắp phó kẻ thù của người vào trong tay người, và người gây cho hấn tùy người thấy tốt.'" Lúc đó Đa-vít chỗi dậy và bí-mật cắt vạt áo dài của Sau-lơ. ⁶Rồi xảy ra sau đó tâm Đa-vít đánh người³⁾ bởi vì người đã cắt vạt áo của Sau-lơ.

¹hay: nơi có sào-huyệt của nó

²nguyên ngữ: để che chân mình (to cover his feet)

³hay: con người bên trong của Đa-vít lấy làm khó chịu

¹⁷Thus he said to him, "Do not be afraid, because the hand of Saul my father shall not find thee, and thou wilt be king over Israel and I will be next to thee; and Saul my father knows that also." ¹⁸So the two of them made a covenant before YHWH; and David stayed at Horesh while Jonathan went to his house.

¹⁹Then Ziphites came up to Saul at Gibeah, saying, "Is David not hiding with us in the strongholds at Horesh, on the hill of Hachilah, which is on the south of Jeshimon?" ²⁰Now then, O king, come down according to all the desire of thy soul to do so; and our part shall be to surrender him into the king's hand." ²¹And Saul said, "May ye be blessed of YHWH; for ye have had compassion on me. ²²Go now, make more sure, and investigate and see his place where his foot is, and who has seen him there; for I am told that he is very cunning. ²³So look, and learn about all the hiding places where he hides himself, and return to me with certainty, and I will go with you; and it shall come about if he is in the land that I will search him out among all the thousands of Judah." ²⁴Then they arose and went to Ziph before Saul. Now David and his men were in the wilderness of Maon, in the Arabah to the south of Jeshimon.

²⁵When Saul and his men went to seek him, they told David, and he came down to the rock and stayed in the wilderness of Maon. And when Saul heard it, he pursued David in the wilderness of Maon. ²⁶And Saul went on one side of the mountain, and David and his men on the other side of the mountain; and David was hurrying to get away from Saul, for Saul and his men were surrounding David and his men to seize them. ²⁷But a messenger came to Saul, saying, "Hurry and come, for the Philistines have made a raid on the land." ²⁸So Saul returned from pursuing David, and went to meet the Philistines; therefore they called that place the Rock of Escape.

David spares Saul's life (24.1-24.22)

24 ¹And David went up from there and stayed in the strongholds of Engedi. ²Now it came about when Saul returned from pursuing the Philistines, he was told, saying, "Behold, David is in the wilderness of Engedi." ³Then Saul took three thousand chosen men from all Israel, and went to seek David and his men in front of the Rocks of the Wild Goats. ⁴And he came to the sheepfolds on the way, where there was a cave; and Saul went in to relieve himself. Now David and his men were sitting in the inner recesses of the cave. ⁵And the men of David said to him, "Behold, this is the day of which YHWH said to thee, 'Behold; I am about to give thine enemy into thine hand, and thou shalt do to him as it seems good to thee.'" Then David arose and cut off the edge of Saul's robe secretly. ⁶And it came about afterward that David's heart struck him because he had cut off the edge of Saul's robe.

⁷So he said to his men, "Far be it from me because of YHWH that I should do this thing to my lord, YHWH's anointed, to stretch out my hand against him, since he is YHWH's anointed." ⁸And David tore apart his men with these words and did not allow them to rise up against Saul. And Saul arose, left the cave, and went on his way.

⁹Now afterward David arose and went out of the cave and called after Saul, saying, "My lord the king!" And when Saul looked behind him, David bowed with his face to the ground and prostrated himself. ¹⁰And David said to Saul, "Why doest thou listen to the words of men, saying, 'Behold, David seeks thy hurt'?" ¹¹Behold, this day thine eyes have seen that YHWH had given thee today into my hand in the cave, and some said to kill thee, but my eye had pity on thee, and I said, 'I will not stretch out my hand against my lord, for he is YHWH's anointed.' ¹²Now, my father, see! Indeed, see the edge of thy robe in my hand! For in that I cut off the edge of thy robe and did not kill thee, know and perceive that there is no evil or transgression in my hands, and I have not sinned against thee, though thou art lying in wait for my soul to take it. ¹³May YHWH judge between me and thee, and may YHWH avenge me on thee; but my hand shall not be against thee. ¹⁴As the proverb of the ancients says, 'Out of the wicked comes forth wickedness'; but my hand shall not be against thee. ¹⁵After whom has the king of Israel come out? Whom art thou pursuing? A dead dog, a single flea? ¹⁶YHWH therefore be judge and decide between me and thee; and may He see and plead my cause, and deliver me from thine hand."

¹⁷Now it came about when David had finished speaking these words to Saul, that Saul said, "Is this thy voice, my son David?" Then Saul lifted up his voice and wept. ¹⁸And he said to David, "Thou art more righteous than I; for thou hast dealt well with me, while I have dealt wickedly with thee. ¹⁹And thou hast declared today that thou hast done good to me, that YHWH delivered me into thine hand and yet thou didst not kill me. ²⁰For if a man finds his enemy, will he let him go away on a good road? May YHWH therefore reward thee with good in return for what thou hast done to me this day. ²¹And now, behold, I know that thou shalt surely be king and that the kingdom of Israel shall be established in thine hand. ²²So now swear to me by YHWH that thou wilt not cut off my seed after me, and that thou wilt not destroy my name from my father's household." ²³And David swore to Saul. And Saul went to his home, but David and his men went on to the stronghold.

⁷Vì vậy người nói với thuộc hạ của mình: "Ta quyết không làm như vậy vì Đức GIA-VÊ *cấm* ta làm điều này cho chúa của ta, người đã được-xức-dầu của Đức GIA-VÊ: giờ tay ta ra chống vua, vì vua là người đã được-xức-dầu của Đức GIA-VÊ." ⁸Và Đa-vít xé nát⁽¹⁾ thuộc hạ của mình với các lời này và không cho phép họ xông lên chống Sau-lơ. Và Sau-lơ đứng dậy, rời động, và đi tiếp đường của mình.

⁹Bấy giờ, sau đó, Đa-vít chỗi dậy, đi ra khỏi động, và gọi với theo Sau-lơ, rằng: "Chúa của con, nhà vua!" Khi Sau-lơ ngoái lại phía sau mình, Đa-vít cúi gập mình xuống tận mặt đất và nằm xoài úp mặt⁽²⁾. ¹⁰Rồi Đa-vít nói với Sau-lơ: "Cớ sao bệ hạ nghe lời của người ta, nói: 'Kìa, Đa-vít đang tìm nỗi đau-đớn của vua⁽³⁾'?" ¹¹Xin chứng-kiến, ngày này, chính đôi mắt của bệ hạ đã thấy rằng hôm nay Đức GIA-VÊ đã phó bệ hạ trong tay con trong động, và có người đã báo giết bệ hạ, nhưng con mắt con đã có sự thương-hại bệ hạ, và con đã nói: 'Ta sẽ không giờ tay ta ra chống chúa của ta, vì người là kẻ được-xức-dầu của Đức GIA-VÊ.' ¹²Bây giờ, cha của con, xin xem! Quả thật, xin xem vạt áo dài của cha trong tay con! Vì trong đó con đã cắt vạt áo dài của cha và đã không giết cha, xin biết và xin nhận-thức rằng không có một điều xấu-xa nào hay sự vi-phạm nào trong tay con, và con đã chẳng phạm-tội chống lại cha, mặc dầu cha đang nằm sẵn để hôn con bắt lấy⁽⁴⁾. ¹³Xin Đức GIA-VÊ phán-xét giữa con và cha, và xin Đức GIA-VÊ báo thù cho con trên cha; nhưng tay con sẽ không chống lại cha. ¹⁴Như câu ngạn-ngữ cổ-xưa nói: 'Từ kẻ độc-ác sinh ra sự ác-độc'; nhưng tay con sẽ không chống lại cha. ¹⁵Đuổi theo ai mà vua Y-sơ-ra-ên đã đi ra vậy? Ai mà vua đang đuổi theo vậy? Một con chó chết, một con bọ-chết đơn độc? ¹⁶Bởi vậy xin Đức GIA-VÊ là thẩm-phán và xin phán-định giữa con và cha; và xin Ngài xem-xét và biện-hộ cho nguyên cớ của con, và giải-thoát con khỏi tay cha."

¹⁷Bấy giờ xảy ra khi Đa-vít đã nói xong các lời này cùng Sau-lơ, thì Sau-lơ nói: "Đây là tiếng của con phải không, hỡi con trai Đa-vít của ta?" Đoạn Sau-lơ cất tiếng mình lên và khóc. ¹⁸Và vua phán cùng Đa-vít: "Con công-chính hơn ta; vì con đã đối-xử tốt với ta, trong khi ta đã đối-xử ác-độc với con. ¹⁹Và con đã công-bố hôm nay rằng con đã làm điều tốt cho ta, rằng Đức GIA-VÊ đã phó ta trong tay con, nhưng con đã chẳng giết ta chết. ²⁰Vì nếu một người tìm được kẻ thù hấn, há hấn sẽ để nó đi mất trên một con đường tốt đẹp, hay sao? Bởi vậy, nguyện-xin Đức GIA-VÊ thưởng con với điều tốt để đáp lại cho điều con đã làm cho ta ngày này. ²¹Và bây giờ, này, ta biết rằng chắc-chắn con sẽ là vua và rằng vương-quốc Y-sơ-ra-ên sẽ được thiết-lập trong tay con. ²²Vì vậy, bây giờ, hãy thề cùng ta bởi Đức GIA-VÊ rằng con sẽ không tiêu-diệt dòng-dõi của ta sau ta, và rằng con sẽ không hủy-diệt danh của ta khỏi gia-hộ của cha ta." ²³Và Đa-vít thề cùng Sau-lơ. Và Sau-lơ đi về nhà của mình, nhưng Đa-vít và thuộc hạ của người đi tiếp đến căn cứ địa.

¹hay: thuyết-phục (persuaded)

²nằm xoài úp mặt xuống đất để tỏ sự khuất phục

³hay: ... tìm cách hại vua (seeks to harm you)

⁴nghĩa là: mạng cha đang nằm trong tay con

1 Sa-mu-ên 25.1-25.15

Sa-mu-ên qua đời (25.1)

25 ¹Rồi Sa-mu-ên qua đời; và tất cả Y-sơ-ra-ên nhóm lại mà để tang cho ông, và chôn ông tại nhà của ông ở Ra-ma. Và Đa-vít chỗi dậy và đi xuống vùng hoang-vu Pha-ran.

Na-banh và A-bi-ga-in (25.2-25.17)

²Bây giờ có một người đàn-ông ở Ma-ôn, có công ăn việc làm tại Cạt-mên; và người này rất giàu, và người có 3 ngàn con chiên và 1 ngàn con dê. Và xảy ra trong khi người đang hót lông chiên của mình tại Cạt-mên ³(bây giờ tên của người là Na-banh, và tên vợ của người là A-bi-ga-in. Người đàn-bà có sự hiểu-biết đúng và đẹp-đẽ về diện-mạo, nhưng người đàn-ông thì khắc-nghiệt và xấu-xa trong các việc đối-xử, và ông là một người cháu của Ca-lép), ⁴thì Đa-vít nghe trong vùng hoang-vu rằng Na-banh đang hót lông chiên của ông. ⁵Vì vậy, Đa-vít sai 10 người trai trẻ đi, và Đa-vít nói với các người ấy: "Hãy đi lên đến Cạt-mên, hãy viếng-thăm Na-banh và chào-hỏi người nhân danh ta; ⁶và các người sẽ nói như vậy: 'Chúc thọ, nguyện sự bình-an ở cùng ông, nguyện sự bình-an ở cùng nhà ông, và nguyện sự bình-an ở cùng mọi sự ông có.' ⁷Và bây giờ tôi đã nghe rằng ông có những người hót lông chiên; bây giờ, những người chăn chiên của ông đã ở với chúng tôi và chúng tôi đã chẳng hề xúc-phạm họ, và họ đã chẳng mất bất cứ một cái gì cả, trong tất cả những ngày họ đã ở tại Cạt-mên. ⁸Xin hỏi các người trai trẻ của ông; và họ sẽ nói cho ông biết. Vì thế, xin cho các người trai trẻ tôi tìm được ân-huệ trước mắt ông, vì chúng tôi đã đến vào một ngày tốt. Xin vui lòng ban bất cứ cái gì ông tìm thấy nơi tay cho các tôi-tớ này của ông và cho đứa con trai Đa-vít của ông."

⁹Khi các người trai trẻ của Đa-vít đến, chúng nói với Na-banh theo tất cả các lời này nhân danh Đa-vít; rồi chúng chờ đợi. ¹⁰Nhưng Na-banh trả lời tôi-tớ của Đa-vít, rằng: "Ai là Đa-vít? Và ai là con trai của Y-sai? Có nhiều đầy tớ ngày nay là những đứa trốn khỏi chủ của nó. ¹¹Thế thì ta há sẽ lấy bánh của ta, nước của ta, và thịt của ta mà ta đã giết thịt cho những thợ hót lông chiên ta, rồi ban nó cho những kẻ chúng ta chẳng biết từ đâu đến sao?" ¹²Vì vậy, các người trai trẻ của Đa-vít thoái-lui theo con đường của chúng và đi về; chúng đến và nói cho người biết theo tất cả những lời này. ¹³Và Đa-vít nói với thuộc hạ của mình: "Mỗi đứa hãy đeo gươm của bây vào!" Vì vậy mỗi người đeo gươm của mình vào. Và Đa-vít cũng đeo gươm của mình vào, và có chừng 400 người theo sau Đa-vít, trong khi 200 ở lại với hành-lý.

¹⁴Nhưng một trong các người trai trẻ nói cho A-bi-ga-in, vợ của Na-banh biết rằng: "Kìa, Đa-vít đã sai các sứ-giã từ vùng hoang-vu đến để chúc phước ông chủ chúng tôi, và ông chửi-rủa họ. ¹⁵Vậy mà các người ấy đã rất tốt với chúng tôi, và chúng tôi đã chẳng hề bị xúc-phạm, chúng tôi cũng đã chẳng bị mất bất cứ một cái gì suốt những ngày chúng tôi đi đó đây với họ, trong khi chúng tôi ở ngoài đồng.

1 Samuel 25.1-25.15

Samuel's death (25.1)

25 ¹Then Samuel died; and all Israel gathered together and mourned for him, and buried him at his house in Ramah. And David arose and went down to the wilderness of Paran.

Nabal and Abigail (25.2-25.17)

²Now *there was* a man in Maon whose business was in Carmel; and the man was very rich, and he had three thousand sheep and a thousand goats. And it came about while he was shearing his sheep in Carmel ³(now the man's name was Nabal, and his wife's name was Abigail. And the woman was of good understanding and beautiful in appearance, but the man was harsh and evil in *his* dealings, and he was a Calebite), ⁴that David heard in the wilderness that Nabal was shearing his sheep. ⁵So David sent ten young men, and David said to the young men, "Go up to Carmel, visit Nabal and greet him in my name; ⁶and thus ye shall say, 'Have a long life, peace be to thee, and peace be to thine house, and peace be to all that thou hast.' ⁷And now I have heard that thou hast shearers; now thy shepherds have been with us and we have not insulted them, nor have they missed anything all the days they were in Carmel. ⁸Ask thy young men and they will tell thee. Therefore let *my* young men find favor in thine eyes, for we have come on a good day. Please give whatever thou findest at hand to thy servants and to thy son David."

⁹When David's young men came, they spoke to Nabal according to all these words in David's name; then they waited. ¹⁰But Nabal answered servants of David, and said, "Who is David? And who is the son of Jesse? There are many servants today who are each breaking away from his master. ¹¹Shall I then take my bread and my water and my meat that I have slaughtered for my shearers, and give it to men from where they are I do not know?" ¹²So David's young men retraced their way and went back; and they came and told him according to all these words. ¹³And David said to his men, "Each *of you* gird on his sword." So each man girded on his sword. And David also girded on his word, and about four hundred men went up behind David while two hundred stayed with the baggage.

¹⁴But one of the young men told Abigail, Nabal's wife, saying, "Behold, David sent messengers from the wilderness to bless our master, and he scorned them. ¹⁵Yet the men were very good to us, and we were not insulted, nor did we miss anything all the days we went about with them, while we were in the fields.

1 Samuel 25.16-25.28

16They were a wall to us both by night and by day, all the time we were with them tending the sheep. 17Now therefore, know and see what thou wilt do, for evil is plotted against our master and against all his household; and he is such a worthless man that no one can speak to him."

Abigail intercedes for Nabal (25.18-25.38)

18Then Abigail hurried and took two hundred loaves of bread and two jugs of wine and five sheep already prepared and five measures of roasted grain and a hundred clusters of raisins and two hundred cakes of figs, and loaded them on donkeys. 19And she said to her young men, "Go on before me; behold, I am coming after you." But she did not tell her husband Nabal. 20And it came about as she was riding on her donkey and coming down by the hidden part of the mountain, that behold, David and his men were coming down toward her; so she met them. 21Now David had said, "Surely in vain I have guarded all that this man has in the wilderness, so that nothing was missed of all that belonged to him; and he has returned me evil for good. 22May God do so to the enemies of David, and more also, if by morning I leave as much as one male of any who belong to him."

23When Abigail saw David, she hurried and dismounted from her donkey, and fell on her face before David, and bowed herself to the ground. 24And she fell at his feet and said, "On me even me, my lord, be the blame. And please let thine maidservant speak in thy ears, and listen to the words of thine maidservant. 25Please do not let my lord set his heart to this worthless man, Nabal, for as his name is, so is he. Nabal is his name and folly is with him; but I thine maidservant did not see the young men of my lord whom thou sent. 26Now therefore, my lord, as YHWH lives and as thy soul liveth, since YHWH hath restrained thee from coming in with blood, and from avenging thyself by thine own hand, now then let thine enemies, and those who seek evil against my lord, be as Nabal. 27And now let this gift which thine maidservant hath brought to my lord be given to the young men who walk at the feet of my lord. 28Please forgive the transgression of thine maidservant; for YHWH wilt certainly make for my lord an enduring house, because my lord is fighting the battles of YHWH, and evil shall not be found in thee all thy days.

1 Sa-mu-ên 25.16-25.28

16Họ là một vách tường⁽¹⁾ cho chúng tôi cả ban đêm lẫn ban ngày, suốt thời-gian chúng tôi đã ở với họ, chăn bầy chiên. 17Vì thế, bây giờ, xin hiểu biết và xin xem điều bà nên làm, vì điều xấu-xa được âm-mưu chống lại ông chủ chúng tôi và chống lại tất cả gia-hộ của ông; và ông chủ quả là một đồ vô-lại không ai có thể nói với ông."

A-bi-ga-in cầu thay cho Na-banh (25.18-25.38)

18Thế thì A-bi-ga-in vội-vã và lấy 200 ổ bánh, 2 bình rượu nho, 5 con chiên đã nấu chín, 5 đấu hạt rang, 100 chùm nho khô, và 260 bánh trái và khô, rồi chất chúng trên những con lừa. 19Và bà nói với các thanh-nam của bà: "Hãy đi trước ta; này, ta đang đi sau các người." Nhưng bà đã không nói cho chồng bà là Na-banh biết. 20Rồi xảy ra khi bà đang cỡi trên con lừa của mình và đang đi xuống gần phần bị che-khuất của núi, thì kia, Đa-vít và các thuộc hạ của người đang đi xuống hướng về bà; vì vậy, bà gặp họ. 21Bây giờ, Đa-vít đã nói: "Chắc-chắn luống-công ta đã gìn-giữ mọi thứ mà người này có trong vùng hoang-vu, ngô hầu không có một cái gì trong mọi thứ của hắn bị mất; hắn đã đáp trả ta điều xấu cho điều tốt⁽²⁾. 22Nguyên-xin Đức Chúa TRỜI gây ra như thế cho những kẻ thù của Đa-vít, và càng hơn nữa, nếu vào khoảng sáng mai ta chừa cho sống nhiều lắm là một người nam⁽³⁾ của bất cứ ai thuộc về hắn."

23Khi A-bi-ga-in thấy Đa-vít, bà vội-vã và xuống lừa của mình, và ngã sấp mặt mình trước Đa-vít và cúi rạp người xuống đất. 24Rồi bà ngã vào chân người và thưa: "Tôi chính tôi, lạy chúa tôi, đáng trách. Và xin vui lòng cho con đòi này của chúa nói trong tai của chúa, và xin lắng nghe các lời của con đòi này của chúa. 25Xin vui lòng đừng để chúa tôi đặt tâm mình vào đồ vô-lại Na-banh này, vì tên của hắn ra sao, thì hắn như thế. Na-banh⁽⁴⁾ là tên của hắn và lời nói đại dột ở với hắn; nhưng tôi con đòi này của chúa đã không thấy các người trai trẻ của chúa tôi, những người mà chúa sai đến. 26Bởi vậy, bây giờ, hỡi chúa tôi, như Đức GIA-VÊ sống và như hồn chúa sống, vì Đức GIA-VÊ đã ngăn-cản chúa không cho đi vào với máu⁽⁵⁾, và không cho chính chúa báo thù bởi chính tay chúa, thế thì, bây giờ, xin để những kẻ thù của chúa, và những kẻ tìm điều xấu-xa chống lại chúa tôi, đều như Na-banh. 27Và bây giờ, xin để tặng-phẩm này mà con đòi của chúa đã mang đến cho chúa tôi được ban cho các người trai trẻ bước đi nơi chân của chúa tôi⁽⁶⁾. 28Xin tha-thứ sự vi-phạm của con đòi của chúa; vì Đức GIA-VÊ chắc-chắn sẽ làm cho chúa tôi một nhà bền-lâu, bởi vì chúa tôi đang đánh những trận-chiến của Đức GIA-VÊ, và điều xấu-xa sẽ không được tìm thấy trong chúa tất cả những ngày của chúa.

¹ nghĩa là: họ là người che chở chúng tôi

² thành ngữ Việt: lấy oán trả ơn

³ nguyên ngữ: kẻ đi tiểu vào tường (who urinates against the wall)

⁴ Na-banh: kẻ ngu-xuẩn (fool)

⁵ nghĩa là: đi vào để giết

⁶ nghĩa là: theo chân người lãnh đạo

1 Sa-mu-ên 25.29-25.44

²⁹Và nếu bất cứ ai chỗi dậy để truy đuổi chúa và để tìm hồn chúa, lúc đó hồn của chúa tôi sẽ được buộc thành bó những kẻ sống với GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của chúa; nhưng các hồn những kẻ thù chúa thì Ngài sẽ bắn ra như từ miệng nấp đạn của cái nỏ bắn đá vậy. ³⁰Và sẽ xảy ra khi Đức GIA-VÊ sẽ làm cho chúa tôi theo mọi điều tốt-lành mà Ngài đã phán về chúa, và sẽ bổ-nhiệm chúa làm người cai-trị Y-sơ-ra-ên, ³¹thì điều này sẽ không trở thành nặng nề cho chúa hay làm ngã lòng cho chúa tôi, bởi cả việc làm đồ máu vô cớ lẫn việc chúa tôi đã tự mình báo thù. Khi Đức GIA-VÊ sẽ đối-đãi tốt với chúa tôi, thì xin nhớ đến con đòi này của chúa."

³²Thế thì Đa-vít nói với A-bi-ga-in: "Đáng chúc-tụng thay GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên, Đấng đã sai người ngày này đến để đón ta, ³³đáng được ban phước thay sự sáng-suốt của người, và người đáng được phước thay, người đã giữ ta ngày này không vào trong với máu và không báo thù bởi chính bàn tay ta. ³⁴Tuy nhiên, như GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI sống của Y-sơ-ra-ên, là Đấng đã kiềm-chế ta không cho hại người, may mà người đã đến nhanh để đón ta, nếu không chắc-chắn cho tới ánh dương buổi sáng, ngay cả một người nam sẽ không được chừa lại cho Na-banh nữa." ³⁵Thế là Đa-vít nhận từ tay bà đồ bà đã đem đến cho mình, và người nói với bà: "Hãy đi lên nhà của người trong bình-an. Nay, ta đã nghe theo tiếng nói của người và đã ban cho điều yêu-cầu của người."

³⁶Đoạn A-bi-ga-in đến cùng Na-banh, và kìa, hấn đang đãi tiệc trong nhà của hấn, như một yến-tiệc của vua. Và tâm Na-banh vui-vẻ bên trong hấn, vì hấn rất say; vì vậy bà không nói cho hấn biết bất cứ việc gì nhỏ hay lớn cho đến sáng mai. ³⁷Nhưng xảy ra vào buổi sáng, khi rượu đã rời khỏi Na-banh, vợ của hấn mới nói cho hấn biết các việc này, và tim của hấn chết ở bên trong hấn khiến cho hấn trở thành như một hòn đá. ³⁸Vào 10 ngày sau, Đức GIA-VÊ đánh hạ Na-banh, và hấn chết.

Đa-vít cưới A-bi-ga-in (25.39-25.44)

³⁹Khi Đa-vít nghe rằng Na-banh đã chết, người nói: "Đáng chúc-tụng thay Đức GIA-VÊ, Đấng đã biện hộ cho điều si-nhục của ta từ tay Na-banh, và đã giữ tội-tố của Ngài khỏi điều xấu-xa. Đức GIA-VÊ cũng đã trả lại việc làm xấu-xa của Na-banh trên chính đầu hấn." Rồi Đa-vít sai đi mà nói với A-bi-ga-in, để lấy bà làm vợ của mình. ⁴⁰Khi các tội-tố Đa-vít đến cùng A-bi-ga-in tại Cạt-mên, họ nói với bà, rằng: "Đa-vít đã sai chúng tôi đến bà, để lấy bà làm vợ của ông." ⁴¹Bà chỗi dậy và gập xuống với mặt mình đến tận mặt đất và nói: "Này, con đòi này của chúa là một con đòi để rửa các chân của các tội-tố của chúa tôi." ⁴²Đoạn A-bi-ga-in vụt đứng dậy, và cỡi lừa, với 5 con đòi của bà theo hầu⁽¹⁾ bà; và bà đi theo các sứ-giã của Đa-vít, rồi trở thành vợ của người.

⁴³Đa-vít cũng đã lấy A-hi-nô-am ở Gít-rê-ên, và cả hai đều trở thành các người vợ của người.

⁴⁴Bấy giờ, Sau-lơ đã gả Mi-canh con gái của mình, vợ của Đa-vít, cho Phan-thi, con trai của La-ít, người từ Ga-lim.

1 Samuel 25.29-25.44

²⁹And should anyone rise up to pursue thee and to seek thy soul, then the soul of my lord shall be bound in the bundle of the living with YHWH thy God; but the souls of thine enemies He will sling out as from the hollow of a sling. ³⁰And it shall come about when YHWH shall do for my lord according to all the good that He has spoken concerning thee, and shall appoint thee ruler over Israel, ³¹that this will not become staggering to thee or a stumbling of the heart to my lord, both by having shed blood without cause and by my lord having avenged himself. When YHWH shall deal well with my lord, then remember thine maid-servant."

³²Then David said to Abigail, "Blessed be YHWH God of Israel, who sent thee this day to meet me, ³³and blessed be thy discernment, and blessed be thou, who have kept me this day from coming in with blood, and from avenging myself by my own hand. ³⁴Nevertheless, as YHWH God of Israel lives, who has restrained me from harming thee, unless thou hadst come quickly to meet me, surely there would not have been left to Nabal until the morning light as much as one male." ³⁵So David received from her hand what she had brought him, and he said to her, "Go up to thine house in peace. See, I have listened to thy voice and granted thy request."

³⁶Then Abigail came to Nabal, and behold, he was holding a feast in his house, like the feast of a king. And Nabal's heart was merry within him, for he was very drunk; so she did not tell him anything small or large until the morning light. ³⁷But it came about in the morning, when the wine had gone out of Nabal, that his wife told him these things, and his heart died within him so that he became as a stone. ³⁸And about ten days later, it happened that YHWH struck Nabal, and he died.

David marries Abigail (25.39-25.44)

³⁹When David heard that Nabal was dead, he said. "Blessed be YHWH, who has pleaded the cause of my reproach from the hand of Nabal, and has kept back His servant from evil. YHWH has also returned the evil doing of Nabal on his own head." Then David sent and spoke to Abigail, to take her as his wife. ⁴⁰When the servants of David came to Abigail at Carmel, they spoke to her, saying, "David has sent us to you, to take you as his wife." ⁴¹And she arose and bowed with her face to the ground and said, "Behold, thine maidservant is a maid to wash the feet of my lord's servants." ⁴²Then Abigail quickly arose, and rode on a donkey, with her five maidens who attended her; and she followed the messengers of David, and became his wife.

⁴³David had also taken Ahinoam of Jezreel, and they both became his wives.

⁴⁴Now Saul had given Michal his daughter, David's wife, to Palti the son of Laish, who was from Gallim.

¹Nguyên ngữ: bước đi theo các chân bà

David again spares Saul (26.1-26.25)

26 ¹Then the Ziphites came to Saul at Gibeah, saying, "Is not David hiding on the hill of Hachilah', which is before Jeshimon?" ²So Saul arose and went down to the wilderness of Ziph, having with him three thousand chosen men of Israel, to search for David in the wilderness of Ziph. ³And Saul camped in the hill of Hachilah', which is before Jeshimon, beside the road, and David was staying in the wilderness. When he saw that Saul came after him into the wilderness, ⁴David sent out spies, and he knew that Saul was definitely coming. ⁵David then arose and came to the place where Saul had camped. And David saw the place where Saul lay, and Abner the son of Ner, the commander of his army; and Saul was lying in the circle of the camp, and the people were camped around him.

⁶Then David answered and said to Ahimelech the Hittite and to Abishai the son of Zeruiah, Joab's brother, saying, "Who will go down with me to Saul in the camp?" And Abishai said, "I will go down with thee." ⁷So David and Abishai came to the people by night, and behold, Saul lay sleeping inside the circle of the camp, with his spear stuck in the ground at his head; and Abner and the people were lying around him. ⁸Then Abishai said to David, "Today God has delivered thine enemy into thine hand; now therefore, please let me strike him with the spear even into the ground with one stroke, and I will not repeat with respect to him." ⁹But David said to Abishai, "Do not destroy him, for who can stretch out his hand against YHWH's anointed and be without guilt?" ¹⁰David also said, "As YHWH lives, surely YHWH will strike him, or his day will come that he dies, or he will go down into battle and perish. ¹¹YHWH forbid that I should stretch out my hand against YHWH's anointed, but now please take the spear that is at his head and the jug of water, and let us go." ¹²So David took the spear and the jug of water from beside Saul's head, and they went away, but no one saw or knew it, nor did any awake, for they were all asleep, because a sound sleep from YHWH had fallen on them.

¹³Then David crossed over to the other side, and stood on top of the mountain at a distance with a large area between them. ¹⁴And David called to the people and to Abner the son of Ner, saying, "Wilt thou not answer, Abner?" Then Abner answered and said, "Who art thou who callest to the king?" ¹⁵So David said to Abner, "Art thou not a man? And who is like thee in Israel? Why then hast thou not guarded thy lord the king? For one of the people came to destroy the king thy lord.

Đa-vít lại dung-tha Sau-lơ (26.1-26.25)

26 ¹Lúc đó, dân Xíp đến cùng Sau-lơ tại Ghi-bê-a, nói: "Đa-vít há chẳng đang ẩn-trốn trên đồi Ha-ki-la, ở trước Giê-si-môn⁽¹⁾ hay sao?" ²Thế là Sau-lơ chỗi dậy đi xuống đến vùng hoang-vu Xíp, cùng với người 3 ngàn người được chọn-lựa của Y-sơ-ra-ên, để truy-tìm Đa-vít trong vùng hoang-vu Xíp. ³Và Sau-lơ cắm trại trên đồi Ha-ki-la, ở trước Giê-si-môn, bên cạnh đường, còn Đa-vít đang ở trong vùng hoang-vu. Khi người thấy Sau-lơ đuổi theo mình trong vùng hoang-vu, ⁴Đa-vít sai các thám-tử đi ra, và người biết rằng Sau-lơ chắc-chắn đến. ⁵Rồi Đa-vít chỗi dậy, đi đến chỗ Sau-lơ cắm trại. Và Đa-vít thấy chỗ Sau-lơ nằm và Áp-ne con trai của Nê-rơ, chỉ-huy-trưởng quân-đội vua; Sau-lơ đang nằm trong phạm vi của trại, và người của vua được bố trí xung-quanh vua.

⁶Lúc đó, Đa-vít trả lời và nói với A-hi-mê-léc người Hê-tít và A-bi-sai con trai của Xê-ru-gia, anh² của Giô-áp, rằng: "Ai sẽ đi xuống với ta tới Sau-lơ trong trại ấy?" Và A-bi-sai nói: "Tôi sẽ đi xuống với ông." ⁷Thế là Đa-vít và A-bi-sai đến cùng bọn người đó vào ban đêm, và kia, Sau-lơ đã nằm ngủ ở giữa bên trong phạm vi của trại, với cây giáo của người cắm trong đất nơi đầu người; còn Áp-ne và đám thuộc hạ đang nằm xung-quanh người. ⁸Rồi A-bi-sai nói với Đa-vít: "Hôm nay, Đức Chúa TRỜI đã phó kẻ thù ông trong tay ông; vì thế, bây giờ, xin cho tôi dùng giáo giáng xuống vua một nhát, tới tận trong đất, và tôi sẽ không kính vua tới hai lần⁽³⁾." ⁹Nhưng Đa-vít nói với A-bi-sai: "Đừng hủy-diệt vua, vì ai có thể giơ tay của mình lên chống người được-xức-dầu của Đức GIA-VÊ mà không có lỗi?" ¹⁰Đa-vít cũng nói: "Nhu Đức GIA-VÊ sống, chắc-chắn Đức GIA-VÊ sẽ đánh hạ vua, hoặc ngày của vua sẽ đến để vua chết, hoặc vua sẽ đi xuống trong chiến-trận và diệt-vong. ¹¹Đức GIA-VÊ cầm tay ta ra chống người được-xức-dầu của Đức GIA-VÊ; nhưng bây giờ, xin lấy cây giáo ở nơi đầu vua và cái bình nước, rồi chúng ta hãy đi." ¹²Thế là Đa-vít lấy cây giáo và bình nước từ bên cạnh đầu Sau-lơ, rồi họ đi xa, nhưng không một ai thấy hoặc biết, và cũng chẳng ai thức-dậy, vì cả bọn chúng đều ngủ, bởi vì một cơn ngủ mê từ Đức GIA-VÊ đã giáng xuống trên chúng.

¹³Đoạn Đa-vít đi qua đến phía bên kia, và đứng trên đỉnh núi, ở một khoảng-cách xa, với một vùng rộng lớn ở giữa họ. ¹⁴Rồi, Đa-vít gọi bọn người ấy và Áp-ne con trai của Nê-rơ, nói: "Người không muốn trả lời hay sao, hỡi Áp-ne?" Lúc đó Áp-ne trả lời, rằng: "Người là ai mà kêu đến nhà vua?" ¹⁵Thế là, Đa-vít nói với Áp-ne: "Người chẳng phải là một người đàn-ông sao? Và ai giống như người trong Y-sơ-ra-ên? Thế thì, tại sao người đã không canh-giữ nhà vua chúa của người? Vì có một người trong dân-chúng đã đến để hủy-diệt nhà vua, chúa của người.

¹Giê-si-môn = sa-mạc, vùng căn cõi

²1 Sứ-ký 2.16

³nghĩa là: và tôi sẽ không chém vua tới hai lần

1 Sa-mu-ên 26.16-27.2

¹⁶Điều này mà ngươi đã làm là không tốt. Như *Đức GIA-VÊ* sống, *tất cả* các ngươi chắc-chắn là những con trai của sự chết¹, bởi vì các ngươi đã chẳng canh-giữ chúa của các ngươi, người được-xức-dầu của *Đức GIA-VÊ*. Và bây giờ, hãy xem, cây giáo nhà vua ở đâu, và bình nước, đã ở nơi đầu nhà vua?"

¹⁷Lúc đó Sau-lơ nhận-biết tiếng Đa-vít và nói: "Đây có phải là tiếng của con, hỡi con trai Đa-vít của ta?" Đa-vít thưa: "Áy là tiếng của con, tâu nhà vua chúa của con."

¹⁸Người cũng nói: "Thế thì có sao chúa của con lại truy đuổi kẻ tội-tớ này của chúa? Vì con đã làm điều gì? Hay điều xấu-xa gì ở trong bàn tay con? ¹⁹Bởi vậy, bây giờ, xin nhà vua chúa của con lắng nghe các lời của kẻ tội-tớ này của nhà vua. Nếu *Đức GIA-VÊ* đã kích-động bệ hạ chống con, xin để Ngài đánh hơi một cửa-lễ, nhưng nếu đó là những con trai loài-người, nguyện chúng bị rủa-sả trước mặt *Đức GIA-VÊ*, vì chúng đã đuổi con đi ra hôm nay để con không có một sự gắn-bó nào với tài sản riêng của *Đức GIA-VÊ*, nói: "Hãy đi, hãy phục-vụ các thần khác." ²⁰Thế thì, bây giờ, xin đừng cho máu của con đổ xuống đất, xa cách sự hiện-diện của *Đức GIA-VÊ*; vì vua Y-sơ-ra-ên đã kéo ra để tìm kiếm một con bọ-chết độc-nhất, y như người ta săn một con chim đa-đa trong các ngọn núi."

²¹Lúc đó Sau-lơ nói: "Ta đã phạm-tội. Hãy trở lại, hỡi con trai Đa-vít của ta, vì ta sẽ không làm hại con một lần nữa bởi vì hồn ta là quý trong cái nhìn của con ngày này. Nay, ta đã già-bộ ngu và đã vi-phạm một lỗi rất nặng." ²²Và Đa-vít đáp lời và nói: "Này, cây giáo của nhà vua! Bây giờ, xin cho một trong các người trai trẻ đi qua mà lấy nó. ²³Rồi *Đức GIA-VÊ* sẽ đáp lại mỗi người *theo* sự công-chính của người ấy và sự trung-tín của người ấy; vì *Đức GIA-VÊ* đã phó vua vào trong tay con hôm nay, nhưng con đã không chịu giơ tay con ra chống người được-xức-dầu của *Đức GIA-VÊ*. ²⁴Bây giờ, xin xem, như sinh-mạng của nhà vua là quý-báu trong cái nhìn của con ngày này, nguyện-xin sinh-mạng của con là quý-báu trong cái nhìn của *Đức GIA-VÊ* như thế, và nguyện-xin Ngài giải-cứu con khỏi mọi tai-họa." ²⁵Thế thì Sau-lơ nói với Đa-vít: "Nguyện con được phước, hỡi con trai Đa-vít của ta; con sẽ thành-đạt nhiều và chắc-chắn thịnh-hành." Thế là Đa-vít cứ đi tiếp con đường của mình, còn Sau-lơ thì trở về chỗ của mình.

5. Sau-lơ bại trận và chết (27.1-31.13)

Đa-vít giữa vòng dân Phi-li-tin (27.1-27.12)

27 ¹Lúc đó, Đa-vít nói trong tâm mình: "Bây giờ, có ngày ta sẽ diệt-vong bởi bàn tay của Sau-lơ. Không có gì tốt cho ta hơn là trốn trong đất của dân Phi-li-tin. Lúc đó, Sau-lơ sẽ tuyệt-vọng về việc tìm ta trong tất cả lãnh-thổ Y-sơ-ra-ên, và ta sẽ thoát khỏi bàn tay của hắn." ²Vì vậy, Đa-vít chỗi dậy và vượt qua, người và 600 thuộc hạ ấy là những kẻ đi theo người, đến cùng A-kích, con trai của Ma-góc, vua Gát.

1 Samuel 26.16-27.2

¹⁶This thing that thou hast done is not good. As YHWH lives, *all of ye* are surely sons of death, because ye did not guard your lord, YHWH's anointed. And now, see where the king's spear is, and the jug of water that was at his head."

¹⁷Then Saul recognized David's voice, and said, "Is this thy voice, my son David?" And David said, "It is my voice, my lord the king." ¹⁸He also said, "Why then is my lord pursuing his servant? For what have I done? Or what evil is in my hand? ¹⁹Now therefore, please let my lord the king listen to the words of his servant. If YHWH has stirred thee up against me, let Him smell an offering; but if it is sons of men, cursed are they before YHWH, for they have driven me out today that I should have no attachment with the inheritance of YHWH, saying, 'Go, serve other gods.' ²⁰Now then, do not let my blood fall to the ground away from the presence of YHWH; for the king of Israel has come out to search for a single flea, just as one hunts a partridge in the mountains.

²¹Then Saul said, "I have sinned. Return, my son David, for I will not harm thee again because my soul was precious in thine sight this day. Behold, I have played the fool and have committed a serious error." ²²And David answered and said, "Behold the spear of the king! Now let one of the young men come over and take it. ²³And YHWH will repay each man *for* his righteousness and his faithfulness; for YHWH delivered thee into *my* hand today, but I refused to stretch out my hand against YHWH's anointed. ²⁴Now behold, as thy life was highly valued in my sight this day, so may my life be highly valued in the sight of YHWH, and may He deliver me from all distress." ²⁵Then Saul said to David, "Blessed are thou, my son David; thou wilt both accomplish much and surely prevail." So David went on his way, and Saul returned to his place.

5. Saul's defeat and death (27.1-31.13)

David lives among the Philistines (27.1-27.12)

27 ¹Then David said in his heart, "Now I will perish one day by the hand of Saul. There is nothing better for me than to escape into the land of the Philistines. Saul then will despair of searching for me anymore in all the territory of Israel, and I will escape from his hand." ²So David arose and crossed over, he and the six hundred men who were with him, to Achish the son of Maoch, king of Gath.

¹nghĩa là: chắc chắn chết

1 Samuel 27.3-28.7

³And David lived with Achish at Gath, he and his men, each with his household, *even* David with his two wives, Ahinoam the Jezreelitess, and Abigail the Carmelitess, Nabal's wife. ⁴Now essit was told Saul that David had fled to Gath, so he no longer searched for him.

⁵Then David said to Achish, "If now I have found favor in thine sight, let them give me a place in one of the cities in the country, that I may live there; for why should thy servant live in the royal city with thee?" ⁶So Achish gave him Ziklag that day; therefore Ziklag has belonged to the kings of Judah to this day. ⁷And the number of days that David lived in the country of the Philistines was a year and four months.

⁸Now David and his men went up and raided the Geshurites and the Gerezites and the Amalekites; for they were the inhabitants of the land from ancient times, as thou goest to Shur even as far as the land of Egypt. ⁹And David smote the land and did not leave a man or a woman alive, and he took away the sheep, the cattle, the donkeys, the camels, and the clothing. Then he returned and came to Achish. ¹⁰Now Achish said, "Where have ye made a raid today?" And David said, "Against the South country of Judah and against South country of the Jerahmeelites and against the South country of the Kenites." ¹¹And David did not leave a man or a woman alive, to bring to Gath, saying, "Lest they should tell about us, saying, 'So has David done and so has been his practice all the time he has lived in the country of the Philistines.'" ¹²So Achish believed David, saying, "He has surely made himself odious among his people Israel; therefore he will become my servant forever."

Saul and the spirit medium (28.1-28.25)

28 ¹Now it came about in those days that the Philistines gathered their armed camps for war, to fight against Israel. And Achish said to David, "Know assuredly that thou wilt go out with me in the camp, thou and thy men." ²And David said to Achish, "Very well, thou shalt know what thy servant can do." So Achish said to David, "Very well, I will make thee my bodyguard for life."

³Now Samuel was dead, and all Israel had lamented him and buried him in Ramah his own city. And Saul had removed from the land those who were mediums and spiritists. ⁴So the Philistines gathered together and came and camped in Shunem; and Saul gathered all Israel together and they camped in Gilboa. ⁵When Saul saw the camp of the Philistines, he was afraid and his heart trembled greatly. ⁶When Saul inquired of YHWH, YHWH did not answer him, either by dreams or by Urim or by prophets. ⁷Then Saul said to his servants, "Seek for me a woman who is a medium, that I may go to her and inquire of her." And his servants said to him, "Behold, there is a woman who is a medium at En-dor."

1 Sa-mu-ên 27.3-28.7

³Thế là Đa-vít sống với A-kích tại Gát, người cùng với các thuộc hạ của mình, mỗi người với gia-hộ của mình, cả Đa-vít với 2 người vợ của người, A-hi-nô-am người nữ Gít-rê-ên, và A-bi-ga-in người nữ Cạt-mên, vợ của Nabanh. ⁴Bây giờ, Sau-lơ được cho biết Đa-vít đã trốn đến Gát, vì vậy hắn không còn tìm người nữa.⁵Rồi Đa-vít nói với A-kích: "Nếu bây giờ tôi đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của bệ hạ, xin để họ cho tôi một chỗ trong một *thành* trong số các thành ở nông-thôn, để tôi được sống ở đó; vì tại sao kẻ tôi-tớ này của bệ hạ lại nên sống trong đê-đô với bệ hạ?" ⁶Vì vậy A-kích ban cho người Xiéc-lác ngày đó; vì thế, Xiéc-lác đã thuộc về các vua Giu-đa cho đến ngày nay. ⁷Và số các ngày mà Đa-vít sống ở xứ của dân Phi-li-tin là 1 năm 4 tháng.

⁸Bây giờ Đa-vít và các thuộc hạ của mình đi lên bóc-ráp dân Ghê-su-rơ, dân Ghê-xe, và dân A-ma-léc; vì họ là cư dân của đất ấy từ lâu đời, khi quý vị đi tới Su-rơ xa ngay cả đến tận xứ Ê-díp-tô. ⁹Và Đa-vít đánh hạ đất ấy, chẳng để một người nam hay một người nữ nào sống, và người lấy đi chiên, bò, lừa, lạc-dà, và áo-xống. Đoạn người trở về và đến cùng A-kích. ¹⁰Bây giờ, A-kích hỏi: "Hôm nay ngươi đã bóc-ráp ở đâu?" Và Đa-vít nói: "Chống lại xứ miền Nam của Giu-đa và chống lại xứ miền Nam của dân Giê-rác-mê-ên và chống lại xứ miền Nam của dân Kê-nít." ¹¹Và Đa-vít chẳng chừa một người đàn-ông hay người đàn-bà nào sống, để dẫn về Gát, nói *rằng*: "E chúng nó sẽ nói về chúng ta, *rằng*: 'Như thế Đa-vít đã làm và như thế đã là thông-lệ của hắn suốt thời-gian hắn đã sống trong đất dân Phi-li-tin.'" ¹²Vì vậy, A-kích tin Đa-vít, nói: "Chắc-chắn hắn đã làm cho hắn thành ghê-tởm ở giữa vòng dân Y-sơ-ra-ên của hắn; vì vậy hắn sẽ trở thành tôi-tớ ta mãi mãi."

Sau-lơ và bà phù-thủy cầu hồn (28.1-28.25)

28 ¹Bây giờ đã xảy ra trong các ngày đó, dân Phi-li-tin họp các trại vũ trang của chúng lại để gây chiến, để đánh lại Y-sơ-ra-ên. Và A-kích nói với Đa-vít: "Biết chắc rằng ngươi sẽ đi ra cùng ta *vào* trong trại *ấy*, ngươi và thuộc hạ của ngươi." ²Và Đa-vít nói với A-kích: "Tốt lắm, bệ hạ sẽ biết điều kẻ tôi-tớ này của bệ hạ có thể làm." Thế là A-kích nói với Đa-vít: "Tốt lắm, ta sẽ lập ngươi làm cận-vệ của ta trọn đời."

³Bây giờ Sa-mu-ên đã qua đời, và tất cả Y-sơ-ra-ên đã khóc-thương ông và đã chôn ông tại Ra-ma, thành riêng của ông. Và, Sau-lơ đã trừ khỏi xứ những người là kẻ đồng-cốt và chiêu linh. ⁴Thế là dân Phi-li-tin tập-hợp với nhau, đến cắm trại nơi Su-nem; còn Sau-lơ thì nhóm tất cả Y-sơ-ra-ên lại và họ cắm trại tại Ghinh-bô-a. ⁵Khi Sau-lơ thấy trại dân Phi-li-tin, vua sợ và tìm vua run quá. ⁶Khi Sau-lơ cầu-vấn *Đức* GIA-VÊ, *Đức* GIA-VÊ không trả lời vua, hoặc bằng các chiêm-bao, hoặc bằng U-rim, hay bởi các đấng tiên-tri. ⁷Thế thì Sau-lơ nói với các tôi-tớ của mình: "Kiếm cho ta một người đàn-bà là một mục đồng-cốt, để ta có thể đến cùng mục mà cầu-vấn mục." Các tôi-tớ của vua thưa cùng vua: "Kìa, có một người đàn-bà là một mục đồng-cốt tại Ên-đô-rơ."

⁸Lúc đó Sau-lơ giả-dạng bằng cách mặc áo-quần khác, rồi đi, vua và 2 thuộc hạ *tháp tùng* vua, và họ đến bà ấy vào ban đêm, và vua nói: "Xin gọi hồn lên cho ta, và vờ lên cho ta người mà ta sẽ chỉ tên cho người biết." ⁹Nhưng người đàn-bà nói với vua: "Này, ông biết rõ điều Sau-lơ đã làm, thế nào vua đã trừ-khử các người đồng-cốt và những kẻ chiêu linh ra khỏi xứ. Thế thì tại sao ông lại đang gài bẫy để lấy sinh-mạng tôi, để đem đến cái chết của tôi?" ¹⁰Và Sau-lơ thề cùng bà bởi Đức GIA-VÊ: "Như Đức GIA-VÊ sống, sẽ không có một hình-phạt nào đến trên người vì việc này!" ¹¹Thế thì, người đàn-bà nói: "Ai tôi sẽ vờ lên cho ông?" Và vua nói: "Hãy vờ Sa-mu-ên lên cho ta." ¹²Khi người đàn-bà thấy Sa-mu-ên, bà ta la lên một tiếng lớn; và người đàn-bà nói với Sau-lơ, nói: "Cớ sao ông lừa tôi? Vì ông là Sau-lơ!" ¹³Và nhà vua nói cùng mẹ: "Đừng sợ, nhưng người thấy gì?" Và người đàn-bà nói với Sau-lơ: "Tôi thấy một ông thần đi lên khỏi trái đất." ¹⁴Và vua nói với mẹ: "Hình-dạng của ông là gì?" Và mẹ nói: "Một ông già đang đi lên; và ông ấy được quấn bằng một cái áo dài." Và Sau-lơ biết đó là Sa-mu-ên, và vua cúi mặt đến tận mặt đất để kính.

¹⁵Lúc đó Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: "Tại sao người quấy rối ta bằng việc vờ ta lên?" Và Sau-lơ trả lời: "Tôi đang rất lấy làm lo-lắng; vì dân Phi-li-tin đang gây chiến chống tôi, và Đức Chúa TRỜI đã lia khỏi tôi và không còn trả lời tôi nữa, hoặc nhờ các dâng tiên-tri, hay bởi các chiêm-bao. Vì thế, tôi đã gọi ông, để ông có thể khiến cho tôi biết điều gì tôi phải làm." ¹⁶Và Sa-mu-ên nói: "Thế thì tại sao người lại hỏi ta, vì Đức GIA-VÊ đã lia khỏi người và đã trở thành đối-thù của người?" ¹⁷Và Đức GIA-VÊ đã làm y như Ngài đã phán qua ta, vì Đức GIA-VÊ đã xé vương-quốc ra khỏi tay người và đã ban nó cho người láng-giềng của người, cho Đa-vít. ¹⁸Vì người đã không nghe theo tiếng của Đức GIA-VÊ và đã không thi-hành cơn thanh-nộ mãnh-liệt của Ngài trên A-ma-léc; vì vậy Đức GIA-VÊ đã gây ra điều này cho người ngày này. ¹⁹Hơn nữa, Đức GIA-VÊ cũng sẽ phó Y-sơ-ra-ên cùng với người trong tay dân Phi-li-tin, bởi vậy ngày mai, người và các con trai của người sẽ ở với ta. Quả thật, Đức GIA-VÊ sẽ phó quân-đội Y-sơ-ra-ên trong tay dân Phi-li-tin!"

²⁰Thế thì tức khắc Sau-lơ ngã xuống nằm dài trên mặt đất và rất sợ-hãi bởi những lời nói của Sa-mu-ên; cũng không còn sức-lực nào trong vua, vì vua đã không ăn một món⁽¹⁾ nào cả trọn ngày và trọn đêm. ²¹Và người đàn-bà đến cùng Sau-lơ và thấy vua rất khiếp-sợ, và nói với vua: "Này, con đòi này của bộ hạ đã nghe theo lời của bộ hạ, và tôi đã đặt sinh-mạng tôi trong tay tôi⁽²⁾, và đã nghe theo lời của bộ hạ mà bộ hạ đã phán cùng tôi. ²²Vì vậy, bây giờ, cũng xin vui lòng nghe tiếng của con đòi này của bộ hạ, mà xin cho tôi đặt một miếng bánh trước mặt bộ hạ để ăn mà có sức-lực khi bộ hạ lên đường của mình." ²³Nhưng vua từ-chối, nói: "Ta sẽ không ăn." Tuy nhiên các tôi-tớ của vua cùng với người đàn-bà ép-nài vua, và vua nghe theo tiếng của họ. Thế là, vua chối dậy từ mặt đất và ngồi trên giường.

¹nguyên ngữ: bánh mì

²nghĩa là: đã liều mạng mình

⁸Then Saul disguised himself by putting on other clothes, and went, he and two men with him, and they came to the woman by night, and he said, "Conjure up for me, please, and bring up for me whom I shall name to thee." ⁹But the woman said to him, "Behold, thou know what Saul has done, how he has cut off those who are mediums and spiritists from the land. Why art ththen laying a snare for my life to bring about my death?" ¹⁰And Saul vowed to her by YHWH, saying, "As YHWH lives, there shall no punishment come upon thee for this thing." ¹¹Then the woman said, "Whom shall I bring up for thee?" And he said, "Bring up Samuel for me." ¹²When the woman saw Samuel, she cried out with a loud voice; and the woman spoke to Saul, saying, "Why hast thou deceived me? For thou are Saul." ¹³And the king said to her, "Do not be afraid; but what dost thou see?" And the woman said to Saul, "I see a god coming up out of the earth." ¹⁴And he said to her, "What is his form?" And she said, "An old man is coming up, and he is wrapped with a robe." And Saul knew that it was Samuel, and he bowed with his face to the ground and did homage.

¹⁵Then Samuel said to Saul, "Why hast thou disturbed me by bringing me up?" And Saul answered, "I am greatly distressed; for the Philistines are waging war against me, and God has departed from me and answers me no more, either through prophets or by dreams; therefore I have called thee, that thou mayest make known to me what I should do." ¹⁶And Samuel said, "Why then dost thou ask me, since YHWH has departed from thee and has become thine adversary?" ¹⁷And YHWH hath done accordingly as He spoke through me; for YHWH hath torn the kingdom out of thine hand, and given it to thy neighbor, to David. ¹⁸As thou didst not listen to the voice of YHWH and didst not execute His fierce wrath on Amalekites, so YHWH hath done this thing to thee this day. ¹⁹Moreover YHWH will also give over Israel along with thee into the hands of the Philistines, therefore tomorrow thou and thy sons will be with me. Indeed YHWH will give over the army of Israel into the hands of the Philistines!"

²⁰Then Saul immediately fell full length upon the ground and was very afraid because of the words of Samuel; also there was no strength in him, for he had eaten no food all day and all night. ²¹And the woman came to Saul and saw that he was terrified, and said to him, "Behold, thine maidservant hath listened to thy voice, and I have put my life in my hand, and have listened to thy words which thou spakest to me. ²²So now also, please listen to the voice of thine maidservant, and let me set a piece of bread before thee that *thou mayest* eat and have strength when thou goest on your way." ²³But he refused and said, "I will not eat." However, his servants together with the woman urged him, and he listened to their voice. So he arose from the ground and sat on the bed.

1 Samuel 28.24-29.11

²⁴And the woman had a fattened calf in the house, and she quickly slaughtered it; and she took flour, kneaded it, and baked unleavened bread from it. ²⁵And she brought it before Saul and his servants, and they ate. Then they arose and went away that night.

The Philistines mistrust David (29.1-29.11)

29 ¹Now the Philistines gathered together all their armies to Aphek, while the Israel were camping by the spring which is in Jezreel. ²And the lords of the Philistines were proceeding on by hundreds and by thousands, and David and his men were proceeding on in the rear with Achish. ³Then the commanders of the Philistines said, "What are these Hebrews *doing here*?" And Achish said to the commanders of Philistines, "Is this not David, the servant Saul the king of Israel, who has been with me these days, or *rather* these years, and I have found no fault in him from the day he deserted *to me* to this day?" ⁴But the commanders of the Philistines were angry with him, and the commanders of the Philistines said to him, "Make the man go back, that he may return to his place where thou hast assigned him, and do not let him go down to battle with us, lest in the battle he become an adversary to us. For with what could this *man* make himself acceptable to his lord? *Would it not be* with the heads of those men?" ⁵Is this not David, of whom they sing in the dances, saying,

'Saul has slain his thousands,
And David his ten thousands?'

⁶Then Achish called *David* and said to him, "As YHWH lives, thou *hast been* upright, and thy going out and thy coming in with me in the army are pleasing in my sight; for I have not found evil in thee from the day of thycoming to me to this day. Nevertheless, thou art not pleasing in the sight of the lords. ⁷Now therefore return, and go in peace, that thou mayest not displease the lords of the Philistines." ⁸And David said to Achish, "But what have I done? And what hast thou found in thy servant from the day when I came before thee to this day, that I may not go and fight against the enemies of my lord the king?" ⁹But Achish answered and said to David, "I know that thou art pleasing in my sight, like an angel of God; nevertheless the commanders of the Philistines have said, 'He must not go up with us to the battle.' ¹⁰Now then arise early in the morning with the servants of thy lord who are come with thee, and as soon as ye have arisen early in the morning and have light, depart." ¹¹So David arose early, he and his men, to depart in the morning, to return to the land of the Philistines. And the Philistines went up to Jezreel.

David's victory over the Amalekites (30.1-30.20)

1 Sa-mu-ên 28.24-29.11

²⁴Và người đàn-bà có một con bò con mập mập trong nhà; và mẹ vợ giết thịt nó; rồi mẹ lấy bột mì, nhồi nó, và làm bánh không men từ nó. ²⁵Rồi mẹ để nó trước mặt Sau-lơ và các tôi-tớ của vua, và họ ăn. Rồi, họ chỗi dậy mà ra đi đêm đó.

Dân Phi-li-tin không tin Đa-vít (29.1-29.11)

29 ¹Bấy giờ, dân Phi-li-tin tập-hợp tất cả các binh-đội của chúng lại tại A-phéc, trong khi dân Y-so-ra-ên đang cắm trại cạnh con suối ở trong Gít-rê-ên. ²Và các chúa-tể dân Phi-li-tin đang tiếp-tục tiến tới từng hàng trăm và từng hàng ngàn, còn Đa-vít và thuộc hạ của mình đang tiếp-tục tiến tới ở phía sau với A-kích. ³Khi ấy, các chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin nói: "Các người Hê-bơ-rơ này *đang làm gì ở đây*?" Và A-kích nói với các chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin: "Đây há không phải là Đa-vít, tôi-tớ của Sau-lơ vua Y-so-ra-ên, là người đã ở với ta trong những ngày này, hay *đúng hơn là* trong những năm này, và ta đã chẳng tìm thấy một lỗi gì nơi nó, từ ngày nó đã đảo-ngũ cho đến ngày này." ⁴Nhưng các chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin nổi-giận với hắn, và các chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin nói với hắn: "Hãy bắt người này đi về, để hắn có thể trở về chỗ của hắn, nơi ông đã chỉ-định cho hắn, đừng cho hắn đi xuống đánh trận với chúng ta, sợ rằng trong chiến-trận hắn trở thành một đối-thù của chúng ta. Vì với cái gì *người* này làm chủ của hắn chấp-nhận được hắn? Chẳng phải là thủ-cấp của những người đó hay sao? ⁵Đây không phải là Đa-vít, mà chúng hát về hắn trong các cuộc nhảy múa, rằng:

'Sau-lơ đã tàn-sát hàng ngàn của ngài,
Còn Đa-vít hàng chục ngàn của chàng?'

⁶Thế thì A-kích gọi *Đa-vít* và nói với người: "Nhu *Đức* GIA-VÊ sống, người ngay thẳng, việc người đi ra và việc người đi vào với ta trong quân-đội thật là vừa ý trong cái nhìn của ta, vì ta đã chẳng tìm thấy điều xấu-xa nơi người từ ngày người đến cùng ta cho đến ngày này. Tuy nhiên, người không được vừa ý trong cái nhìn của các chúa-tể. ⁷Vì thế, bây giờ, hãy lui về và đi trong bình-an, để người có thể không làm phật ý các chúa-tể dân Phi-li-tin." ⁸Và Đa-vít nói với A-kích: "Nhưng tôi đã làm điều gì? Và điều gì bệ hạ đã tìm thấy nơi kẻ tôi-tớ này của bệ hạ từ ngày tôi đã đến trước mặt bệ hạ cho đến ngày này, để tôi không được đi đánh lại các kẻ thù của chúa tôi, nhà vua?" ⁹Nhưng A-kích trả lời và nói với Đa-vít: "Ta biết người làm vừa ý trong cái nhìn của ta, y như một thiên-sứ của *Đức* Chúa TRỜI; tuy nhiên, các vị chỉ-huy-trưởng dân Phi-li-tin đã nói: 'Hắn không được đi lên với chúng ta đến chiến-trận.' ¹⁰Thế thì, bây giờ, hãy dậy sớm vào buổi sáng với các tôi-tớ của chúa người, những kẻ đã đến với người, và vừa khi các người đã dậy sớm vào buổi sáng và có ánh-sáng, thì hãy ra đi." ¹¹Vì vậy, Đa-vít dậy sớm, người và thuộc hạ của mình, để ra đi vào buổi sáng, trở về đến đất của dân Phi-li-tin. Và dân Phi-li-tin đi lên Gít-rê-ên.

Đa-vít chiến thắng dân A-ma-léc (30.1-30.20)

30 ¹Lúc đó xảy ra khi Đa-vít và thuộc hạ của người đến Xiéc-lác vào ngày thứ ba, thì dân A-ma-léc đã làm xong một cuộc bô-ráp tại vùng miền Nam và Xiéc-lác, và đã đánh hạ Xiéc-lác và đã dùng lửa đốt nó;

²và chúng bắt làm tù-nhân các người nữ và tất cả những kẻ ở trong đó, cả nhỏ lẫn lớn, chúng không giết bất cứ một ai mà dẫn họ đi theo đường của chúng. ³Và khi Đa-vít và thuộc hạ của người đến thành đó, thì kia, nó đã bị lửa đốt cháy; và các bà vợ của họ, các con trai của họ và những con gái của họ đều đã bị bắt làm tù-nhân. ⁴Lúc đó, Đa-vít với những kẻ đi theo người đều cất tiếng của họ lên và khóc cho đến khi không còn sức trong họ để khóc nữa. ⁵Bấy giờ, 2 người vợ của Đa-vít cũng đã bị bắt làm tù-nhân, A-hi-nô-am người nữ Gít-rê-ên, và A-bi-ga-in vợ của Na-banh, người nam Cạt-mên. ⁶Hơn nữa, Đa-vít rất lấy làm lo-âu, vì dân đó nói về việc ném đá mình, vì hồn của tất cả dân này đều cay-đắng, mỗi một người bởi có những con trai của họ và các con gái của họ. Nhưng Đa-vít tăng sức mình trong GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của mình.

⁷Rồi, Đa-vít nói với thầy tế-lễ A-bia-tha, con trai của A-hi-mê-léc: "Xin đem cho ta cái áo-tê." Vì vậy, A-bia-tha đem cái áo-tê cho Đa-vít. ⁸Và Đa-vít cầu-vấn Đức GIA-VÊ, rằng: "Con sẽ đuổi theo băng-đàng này chăng? Con sẽ bắt kịp chúng chăng?" Và Ngài phán cùng người: "Đuổi theo đi, vì chắc-chắn người sẽ bắt kịp chúng và chắc-chắn người sẽ giải-cứu tất cả." ⁹Vì vậy, Đa-vít đi, người cùng 600 thuộc hạ ở với mình, rồi đến khe Bê-sô, nơi đó những kẻ bị bỏ lại đằng sau ở lại. ¹⁰Nhưng Đa-vít cứ đuổi theo, người và 400 thuộc hạ, vì 200 người kia quá mệt không thể qua khe Bê-sô, nên ở lại đằng sau.

¹¹Bấy giờ, họ tìm thấy một người Ê-díp-tô ở ngoài đồng, và dẫn nó đến cùng Đa-vít, và cho nó bánh, và nó ăn, rồi họ cho nó nước để uống. ¹²Và họ cho nó một miếng bánh trái và hai chùm nho khô, nó ăn; rồi, linh nó trở lại cùng nó. Vì nó đã chẳng ăn bánh hay uống nước trong 3 ngày và 3 đêm. ¹³Và Đa-vít nói với nó: "Người thuộc về ai? Và người từ đâu đến?" Và nó nói: "Tôi là một thanh-nam Ê-díp-tô, một tôi-tớ của một người A-ma-léc; và chủ tôi bỏ tôi lại đằng sau khi tôi đã ngã bệnh 3 ngày trước đây. ¹⁴Chúng tôi đã bô-ráp xứ miền Nam của dân Kê-rê-thít, xứ miền Nam thuộc Giu-đa, và xứ miền Nam của Ca-lép, và chúng tôi đã dùng lửa đốt Xiéc-lác." ¹⁵Thế thì, Đa-vít nói với nó: "Người có muốn dẫn ta xuống đến băng-đàng này chăng?" Và nó nói: "Xin thề cùng tôi bởi Đức Chúa TRỜI rằng ông sẽ không giết tôi hay nộp tôi trong tay chủ của tôi, thì tôi sẽ dẫn ông xuống đến băng-đàng này."

¹⁶Và khi nó đã dẫn người xuống, kia, chúng đang tràn ra khắp đất, ăn uống và nhảy múa, bởi có chiến-lợi-phẩm lớn mà chúng đã lấy từ xứ của dân Phi-li-tin và từ đất của Giu-đa. ¹⁷Và Đa-vít đánh hạ chúng từ hừng sáng đến cả chiều tối của ngày kếp; và không có một người nào trong bọn chúng trốn thoát, ngoài trừ 400 người trai trẻ cỡi lạc-đà chạy trốn mất. ¹⁸Thế là Đa-vít thu lại tất cả mà dân A-ma-léc đã lấy, và giải-cứu 2 người vợ của mình.

30 ¹Then it happened when David and his men came to Ziklag on the third day, that the Amalekites had made a raid on the South country and on Ziklag, and had smote Ziklag and burned it with fire;

²and they took captive the women *and all* who were in it, both small and great, they did not kill anyone, and carried *them* off and went their way. ³And when David and his men came to the city, behold, it was burned with fire, and their wives and their sons and their daughters had been taken captive. ⁴Then David and the people who were with him lifted their voices and wept until there was no strength in them to weep. ⁵Now David's two wives had been taken captive, Ahinoam the Jezreelitess and Abigail the wife of Nabal the Carmelite. ⁶Moreover David was greatly distressed because the people spoke of stoning him, for the souls of all the people were embittered, each one because of his sons and his daughters. But David strengthened himself in YHWH his God.

⁷Then David said to Abiathar the priest, the son of Ahimelech, "Please bring me the ephod." So Abiathar brought the ephod to David. ⁸And David inquired of YHWH, saying, "Shall I pursue this band? Shall I overtake them?" And He said to him, "Pursue, for thou shalt surely overtake them, and thou shalt surely rescue *all*." ⁹So David went, he and the 600 men who were with him, and came to the brook Besor, *where* those left behind remained. ¹⁰But David pursued, he and 400 men, for 200 who were too exhausted to cross the brook Besor, remained *behind*.

¹¹Now they found an Egyptian in the field and brought him to David, and gave him bread and he ate, and they provided him water to drink. ¹²And they gave him a piece of fig cake and two clusters of raisins, and he ate; then his spirit returned to him. For he had not eaten bread or drunk water for three days and three nights. ¹³And David said to him, "To whom doest thou belong? And where art thou from?" And he said, "I am a young man of Egypt, a servant of an Amalekites; and my master left me behind when I fell sick three days ago. ¹⁴We made a raid on the South country of the Cherethites, and on that which belongs to Judah, and on the South country of Caleb, and we burned Ziklag with fire." ¹⁵Then David said to him, "Wilt thou bring me down to this band?" And he said, "Swear to me by God that thou wilt not kill me or deliver me into the hands of my master, and I will bring you down to this band."

¹⁶And when he had brought him down, behold, they were spread over all the land, eating and drinking and dancing because of all the great spoil that they had taken from the land of the Philistines and from the land of Judah. ¹⁷And David smote them from the twilight even until the evening of the next day; and not a man of them escaped, except 400 young men who rode on camels and fled. ¹⁸So David recovered all that the Amalekites had taken, and rescued his two wives.

1 Samuel 30.19-31.5

¹⁹But nothing of theirs was missing, whether small or great, sons or daughters, spoil or anything that they had taken for themselves; David brought *it* all back. ²⁰So David had taken all the sheep and the cattle *which the people* drove ahead of *those* livestock, and they said, "This is David's spoil."

The spoils are divided (30.21-30.31)

²¹When David came to the 200 men who were too exhausted to follow David, who had also been left at the brook Besor, and they went out to meet David and to meet the people who were with him, then David approached the people and greeted them. ²²Then all the wicked and worthless men among those who went with David answered and said, "Because they did not go with us, we will not give them any of the spoil that we have recovered, except to every man his wife and his children, that they may lead *them* away and depart." ²³Then David said, "Ye must not do so, my brothers, with what YHWH has given us, who has kept us and delivered into our hand the band that came against us. ²⁴And who will listen to you in this matter? For as his share is who goes down to the battle, so shall his share be who stays by the baggage; they shall share alike." ²⁵And so it has been from that day forward, that he made it a statute and an ordinance for Israel to this day.

²⁶Now when David came to Ziklag, he sent *some* of the spoil to the elders of Judah, to his friends, saying, "Behold, a blessing for you from the spoil of the enemies of YHWH: ²⁷to those who were in Bethel, and to those who were in Ramoth of the South country, and to those who were in Jattir, ²⁸and to those who were in Aroer, and to those who were in Siphmoth, and to those who were in Eshtemoa, ²⁹and to those who were in Racal, and to those who were in the cities of the Jerahmeelites, and to those who were in the cities of the Kenites, ³⁰and to those who were in Hormah, and to those who were in Bor-ashan, and to those who were in Athach, ³¹and to those who were in Hebron, and to all the places where David himself and his men were accustomed to go."

Saul and his son slain (31.1-31.13)

31 ¹Now the Philistines were fighting against Israel, and the men of Israel fled, from before the Philistines and fell slain on Mount Gilboa. ²And the Philistines overtook Saul and his sons; and the Philistines smote Jonathan and Abinadab and Malchi-shua the sons of Saul. ³And the battle went heavily against Saul, and the archers hit him; and he was badly wounded by the archers. ⁴Then Saul said to his armor bearer, "Draw thy sword and pierce me through with it, lest these uncircumcised come and pierce me through and make sport of me." But his armor bearer would not, for he was greatly afraid. So Saul took his sword and fell on it. ⁵And when his armor bearer saw that Saul was dead, he also fell on his sword and died with him.

1 Sa-mu-ên 30.19-31.5

¹⁹Nhưng không có cái gì của họ bị mất cả, dù nhỏ hay lớn, các con trai hay những con gái, chiến-lợi-phẩm hay bất cứ cái gì mà họ đã từng lấy cho họ; Đa-vít đem tất cả về. ²⁰Như thế, Đa-vít đã bắt tất cả các bầy chiên và bầy bò bị dẫn đi đầu bầy gia-súc đó và chúng nói: "Đây là chiến-lợi-phẩm của Đa-vít."

Chia các chiến-lợi-phẩm (30.21-30.31)

²¹Khi Đa-vít đến cùng 200 người đã quá mệt không thể theo Đa-vít, cũng là những người đã bị để lại nơi khe Bê-sô, thì chúng đi ra đón Đa-vít và đón những người đã đi theo người, rồi Đa-vít đến gần dân đó và chào hỏi chúng. ²²Lúc đó tất cả những kẻ ác và những đồ vô-lại ở giữa những người đi với Đa-vít trả lời và nói: "Bởi vì chúng nó đã không đi với chúng ta, chúng ta sẽ không cho chúng bất cứ một phần chiến-lợi-phẩm nào mà chúng ta đã phục-hồi, ngoại trừ cho *lại* mỗi người vợ của hắn và con cái của hắn để chúng dẫn đi và ra đi!" ²³Đoạn Đa-vít nói: "Các người không được làm như thế, hỡi anh em, với cái gì Đức GIA-VÊ đã ban cho chúng ta, Ngài đã gìn-giữ chúng ta và đã phó trong tay chúng ta băng-đăng đã chống chúng ta. ²⁴Và ai sẽ nghe các người trong vấn-đề này cho được? Vì như phân-chia của kẻ đi xuống đến chiến-trận, cũng sẽ là phân-chia của kẻ ở lại bên cạnh hành-lý; chúng sẽ chia đồng đều." ²⁵Và cứ là như thế từ ngày đó trở đi, Đa-vít lập nó thành một quy-chế và giới-luật cho Y-sơ-ra-ên cho đến ngày nay.

²⁶Bấy giờ khi Đa-vít đến Xiéc-lác, người sai gởi *một phần* chiến-lợi-phẩm cho các trưởng-lão Giu-đa, cho các bạn-hữu của mình, nói: "Này, một phước cho quý ông từ chiến-lợi-phẩm thuộc các kẻ thù Đức GIA-VÊ: ²⁷xin gởi cho các người ở Bê-tên, cho các người ở trong Ra-môt thuộc xứ miền Nam, cho các người ở trong Gia-tia, ²⁸cho các người ở trong A-rô-e, cho các người ở trong Síp-môt cho các người ở trong Éch-tê-mô-a, ²⁹cho các người ở trong Ra-canh, cho các người ở trong các thành của dân Giê-rác-mê-ên, cho các người ở trong các thành dân Kê-nít, ³⁰cho các người ở trong Họt-ma, cho các người ở trong Cốt-a-san, cho các người ở trong A-tác, ³¹cho các người ở trong Hép-rôn, và cho tất cả những chỗ mà chính Đa-vít và các thuộc hạ của người đã thường đi đến."

Sau-lơ và các con trai bị giết (31.1-31.13)

31 ¹Bấy giờ, dân Phi-li-tin đang giao-chiến với Y-sơ-ra-ên, và quân Y-sơ-ra-ên chạy trốn khỏi trước dân Phi-li-tin, và bị hạ gục trên núi Ghinh-bô-a. ²Và dân Phi-li-tin đuổi kịp Sau-lơ và những người con trai của vua; và dân Phi-li-tin đánh hạ Giô-na-than, A-bi-na-đáp, và Manh-ki-sua, những con trai của Sau-lơ. ³Và thế trận trở nên quá bất lợi cho Sau-lơ, rồi những cung thủ bắn trúng vua; và vua bị trọng-thương bởi những cung thủ. ⁴Lúc đó Sau-lơ nói với kẻ vác áo giáp của mình: "Hãy rút gươm người ra và dùng nó đâm xuyên qua ta, kéo những kẻ không chịu cắt-bì này đến đâm xuyên qua ta và làm nhục ta." Nhưng kẻ vác áo giáp vua không muốn làm, vì nó quá sợ. Vì vậy, Sau-lơ lấy gươm của mình và ngã trên nó. ⁵Và khi kẻ vác áo giáp của vua thấy Sau-lơ đã chết, nó cũng ngã trên gươm của nó và chết với vua.

1 Sa-mu-ên 31.6-31.13

⁶Như vậy, Sau-lơ chết cùng với 3 người con trai của mình, kẻ vác áo giáp của mình, và tất cả quân lính của mình trong ngày đó.

⁷Và khi các người Y-sơ-ra-ên ở bên kia thung-lũng, với các người ở bên kia sông Giô-đanh, thấy rằng quân Y-sơ-ra-ên đã chạy trốn, và rằng Sau-lơ cùng những con trai của vua đã chết, họ bỏ các thành và chạy trốn; rồi dân Phi-li-tin đến sống trong chúng.

⁸Rồi xảy ra vào ngày sau đó, khi dân Phi-li-tin đến lột-trần người chết, chúng thấy Sau-lơ và 3 người con trai của vua ngã xuống trên núi Ghinh-bô-a. ⁹Và chúng chặt đầu Sau-lơ, lột lấy các vũ-khí của người, và gửi *chúng* đi khắp đất dân Phi-li-tin, để mang tin mừng đến các đền của những hình-tượng của chúng và đến cùng dân đó. ¹⁰Và chúng để các vũ-khí của Sau-lơ trong đền Ach-ta-rôt, và chúng treo xác của người vào vách tường Bết-san. ¹¹Bấy giờ khi cư-dân Gia-be ở xứ Ga-la-át nghe điều dân Phi-li-tin đã gây ra cho Sau-lơ, ¹²thì tất cả những người đàn-ông dũng-cảm đều chỗi dậy mà bước đi suốt đêm, và lấy xác của Sau-lơ và xác của những người con trai của vua khỏi vách tường Bết-san; rồi họ trở về Gia-be, thiêu các thầy ấy ở đó. ¹³Rồi chúng lấy xương-cốt của họ và chôn chúng dưới cây liễu xù tơ tại Gia-be, và kiêng ăn trong 7 ngày.

1 Samuel 31.6-31.13

⁶Thus Saul died with his three sons, his armor bearer, and all his men on that day together.

⁷And when the men of Israel who were on the other side of the valley, with those who were beyond the Jordan, saw that the men of Israel had fled and that Saul and his sons were dead, they abandoned the cities and fled; then the Philistines came and lived in them.

⁸And it came about on the next day when the Philistines came to strip the slain, that they found Saul and his three sons fallen on Mount Gilboa. ⁹And they cut off his head, and stripped off his weapons, and sent *them* throughout the land of the Philistines, to carry the good news the house of their idols and to the people. ¹⁰And they put his weapons in the house of Ashtaroth, and they fastened his body to the wall of Beth-shan. ¹¹Now when the inhabitants of Jabesh-gilead heard what the Philistines had done to Saul, ¹²all the valiant men rose and walked all night, and took the body of Saul and the bodies of his sons from the wall of Beth-shan, and they came to Jabesh, and burned them there. ¹³And they took their bones and buried them under the tamarisk tree at Jabesh, and fasted seven days.